

12876

THE LIFE

OF

Rao Bahadur

C. W. THAMOTHARAM PILLAI,

B.A., B.L., F.M.U.

(The well known Tamil Scholar.)

IN

TAMIL

BY

T. A. RAJARUTHNAM PILLAI,

"அனந்தபுரம் பல்கலைக் கல்வி நிறுவனம்
இயக்குநர் அவர்கள்"

PUBLISHED BY

N. MUNISAWMY MUDALIAR

Proprietor, "Ananda Bodhini"

MADRAS.

1934

Copy-right.]

[PRICE Rs. 12.]

THE LIFE

OF

Rao Bahadur

C. W. THAMOTHARAM PILLAI,

B.A., B.L., F.M.U.

(The well known Tamil Scholar.)

IN

TAMIL

[BY

T. S. RAJARUTHNAM PILLAI,

“அறிஞர்மையுடையவர் அறிஞர் முத்திரை”
புகழ்மையுடையவர் அல்லாதவர்”

PUBLISHED BY

N. MUNISAWMY MUDALIAR

Proprietor, “Ananda Bodhini”

MADRAS.

1934

Copy-right

DEDICATED

TO THE

REVERED MEMORY

OF THE LATE

Sri. La. Sri. ARUMUGA NAVALAR AVERGAL,

AS A TOKEN OF LOVE AND ESTEEM TO HIS PERSON

AND

AS A HUMBLE TRIBUTE TO

HIS VALUABLE SERVICES TOWARDS THE REVIVAL OF TAMIL

LITERATURE.

PREFACE.

The study of the lives of great men who have left their foot-prints in the sands of time enable the readers to emulate them and make themselves worthy citizens by following their example closely. The object of this volume is to enable the readers to appreciate in some degree the work of one of the greatest Tamil scholars of the nineteenth century, who by his profound learning, characteristic energy, great love for the Tamil language and literature and unswerving devotion to duty has earned a name scarcely paralleled in the history of Tamil Literature. It is therefore but right that the life and work of such an eminent Tamil Scholar should be recorded in Tamil for the benefit of the Tamil World.

The cold reception accorded in these days to Tamil publications coupled with the very little encouragement Biographers meet with, made the present author to hesitate for a while, but on the assurance of friends who happen to be acquainted personally with the subject of this biography the author boldly comes forward with this volume.

In writing out this book the author who has been associated with the late Rao Bahadur Thamotharam Pillai for a long time puts matters clearly and concisely dividing the book into several chapters according to the subjects dealt with. The narrative begins with a full description of the island of Ceylon and proceeds to detail the ancient history of the peninsula of Jaffna, the birth place of Mr. Thamotharam Pillai. A brief description of his family follows and then the birth, childhood, student career and official life are dealt with in succession, taking care to emphasise his

work for the revival of Tamil Literature. His thoroughly disinterested labours in that cause holds him up to public esteem and honour and in order to give that fact a wide recognition the author has given a detailed history of the supposed origin of the Tamil language, its gradual development, the disasters it underwent, its subsequent triumph and its final decay, and has also mentioned the names of several important Tamil works which at one time served as invaluable jewels that added to the natural beauty of the Tamil nymph. The author then traces the gradual decay of Tamil down to the present time and has fully described the labours of the subject of this life in redeeming ancient Tamil works which were at the verge of extinction. Sufficient information about each of the works so redeemed is also given and the whole narrative concludes with a summary of his life as man.

The book is written in elegant and chaste Tamil to suit Tamil student of the higher classes and contains enough matter for careful study. The various immemori-ums composed by competent Tamil scholars at the time of the demise of Mr. Thamotharam Pillai have been also appended and the book has been made very interesting in every way.

The late Rao Bahadur C. N. Thamotharam Pillai has been known all over India and Ceylon for his scholarly attainments in Tamil. He combines in himself deep learning with practical work which is both rare and admirable. It is therefore hoped that this little volume will be cheerfully received by the Tamil world.

MADRAS,

5-5-'34.

}

THE AUTHOR.

தமிழூலகம் எங்ஙனும் புகழ்பெற்ற

உத்தமநானபுரம், மகா மகோபாத்தியாய

டாக்டர். உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள்

எழுதிய

முன்னுரை

ஒவ்வொரு வகையில் நற்காரியங்களைச் செய்து புகழ்பெற்ற லோகோபகாரிகளுடைய சரித்திரங்களைப் படித்தலால் நாம் அடையும் பயன்கள் மிகப் பல.

ஏறக் குறைப நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன் சென்னையிலும் புதுக்கோட்டையிலும் கும்பகோணத்திலும் வெவ்வேறு லௌகிகத்துறைகளில் அமர்ந்தவரும், சென்னை ஸர்வ கலா சாலையில் தமிழ்ப் பாஷா சம்பந்தமான சங்கங்களில் அங்கத்தினராக நெடுங்காலம் இருந்தவருமான யாழ்ப்பாணம் ராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்களைப் பற்றித் தமிழறிஞர்கள் பலர் கேள்வியுற் றிருக்கலாம்.

இவரைப்போல் ஆங்கில பாஷையில் விசேஷமான பாண்டித்திய மடைந்து தமிழிலும் நல்ல பயிற்சியைப் பெற்றிருப்போர் இக்காலத்தில் மிகச் சிலரே யாவர். இவருடன் நான் நெருங்கிப் பழகி யிருக்கிறேன்.

தமது ஓய்வு நேரத்தைத் தமிழாராய்ச்சியிற் பெரும் பாலும் செலவிட்டு வீர சோழியம், தொல் காப்பியச்

சொல் ல்திகாரம், தொல் காப்பியப் பொருளதிகாரம், இறையனாகப் பொருள், இலக்கண விளக்கம், தனித் தொகை என்பவற்றின் மூலங்களையும் உரைகளையும், திருத்தணிகைப் புராணம், சூளாமணி என்பவற்றின் மூலங்களையும் பல ஏட்டுச் சுவடிகளைக் கொண்டு பரிசோதித்து முதன் முறை அச்சிற் பதிப்பித்து வெளியிட்டவர் இவரே.

இக்காலத்தில் தமிழில் பல துறைகளில் ஆராய்ச்சி செய்வோருக்குப் பெருந் துணையாக இருப்பன இவர் வெளியிட்ட புத்தகங்க ளாகும்.

இவருடைய சரித்திரத்தை விரிவாக வசன நடையில், ஸ்ரீமான் T. A. ராஜரத்தினம் பிள்ளை யவர்கள் எழுதி அச்சிட்டிருக்கிறார்கள். இப் புத்தகத்தின் சில பகுதிகளை நான் படித்துப் பார்த்ததில், ஸ்ரீ தாமோதரம் பிள்ளையவர்களின் முக்கிய வரலாறுகளெல்லாம் நன்றாக சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன வென்று தெரியவந்தது. யாவரும் நன்றாக அறிந்து கொள்ளும்படி கூடிய வரையில் நல்ல நடையில் இவ்வசன நூல் எழுதப் பெற்றுள்ளது.

தமிழ்ப் பயிற்சி யுள்ளவர்கள் இப்புத்தகத்தை வாங்கிப் படித்து இன்புறுவார்களென்று நம்புகிறேன்.

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையர்.

பொருள் அடக்கம்

பக்கம்.

1	ஈழச் சிறப்பு-ஆரம்பஉரை	2
2	பிள்ளை அவர்களின் ஜனனம்	7
3	இவ்வாழ்க்கைச் சிறப்பு	17
4	பிள்ளையவர்கள் ஏற்றகடமை	24
5	தொல்காப்பியம்	32
6	வீர சோழியமும் தணிகைப் புராணமும்	38
7	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்	42
8	கவித்தொகை	48
9	பிள்ளையவர்கள் நீதியதிபரானது	51
10	இலக்கண விளக்கம்	54
11	ஞானமணி	63
12	தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்	70
13	குடும்ப விஷயங்கள்	73
14	அரசினர் மதிப்பு	79
15	அக நாடாறு	81
16	வசன ஞானமணி	83
17	பிள்ளையவர்கள் பிற்காலமும் மாணமும்	87
18	முடிப்புரை	95

அனுபந்தம்—சரம கவிகள்.

உ

பாமபதி துணை

ஸ்ரீமான் ராவ்பகதூர்

சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை

அவர்கள்

ச ரி த் தி ர ம்

கடவுள் வணக்கம்

நேரிசை வேண்பா.

சித்தியனே திங்களனே நின்மலனே பென்றுலகோ
ரித்திரையி லேதுதிக்கு மெம்பெருமான்-சித்துருவன்
முன்னோது வேத முழக்கிடநின் ருண்டருளு
முன்னோன் துணையே முதல்.

ஆ சி ரி ய வ ண க் க ம்

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

செந்தமிழ் சற்றுஞ் செறிந்திலா வெனக்கி
னந்தமிழ் புகட்டிய நாவலன் வெண்மரைப்
பூமகள் வாழும் பொன்னகர்க் கணிதரு
சீர்பெறு தெல்லிச் செழுநக ருதித்தோன்
அம்பிகை பாக னடியினை பரவுதும்
செம்பொருள் விளக்குந் தமிழ்ச்சுடர் விரித்து
மக்கட் களித்தநம் வித்தகன் ருமோ
தரப்பெரு மான்தன் றிருச்சரி தக்கே.

நூ ல்

ந மு ச் சி ற ப் பு

1. ஆரம்ப உரை

பூமலி தடங்களும் பொலன்மிகு வனங்களும்
தாமரு மைதவழ் வரைகளுமுடைத்தாய்க்
கள்ளவிழ் வெண்மரைக் காரிகை மேவும்

புண்ணியபூமியா மிப்பாதகண்டத்துக்குத் தென் பாலுள்ளதும், திருக்கேதீச்சரம், திருக்கோணேசர்மலை, ஏமகூடம் என்னும் முன்று ஸ்தலங்களையும் முன்று நேத்திரங்களாக வுடையதும், கடல்படு மழுதுங், கான் படுமழுதுங் தடவரையழுதுமென் றுலகராற் புகழப்படும் பத்திறத்தவாகிய வழுதங்கள் மலிந்து பொலிந்து விளங் குவதும், திருமால் இராமபிரானாயவதரித்து இராவண வதஞ்செய்த பெருஞ் சிறப்பினையுடையதும், இலங்கா தீவென்றுங் கந்ததீபமென்றும் மறுகாமம் பூண்டதும் ஈழமண்டலமேயாம். இத்தீவு, புண்ணிய பூமியென்று புகழ்ந்து கொண்டாடப்படும் பாதகண்டமென்னும் இந் தியாவின் தென்கிழக்கில் சுமார் 36-மைல் தூரத்திலுள் ளது. இது சுமார் 172-மைல் நீளமும் 140-மைல் அக வழுமுடையதோர் சிறிய புராதன தீவு.

இலங்கைத் தீவு பல்வளங்களும் பொருந்தியதாத லின் சகல விதமான செல்வங்களுக்கும் உறைவிட மானது. அது முற்காலத்தில் இந்தியாவோடு சேர்ந்த ஒரே நாடாயிருந்தது. அதைப் புகழாத ஜாதியாரில்லை. ஸ்ரீ இராமபிரான் இராவணனைச் சங்கரித்த தேசமென்று

இந்துக்கள் இலங்கையைச் சிறப்பித்துக் கூறுவர். ஆதியில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட முதல் மனுஷனும் ஸ்திரீயுமென்று கிறீஸ்தவர்கள் கூறும் ஆதாமும் ஏவாளும் பாதிசு என்னும் பூங்காவனத்தை விட்டுத் தூத்தப்பட்ட பின்னர் இலங்கையில் வந்து தங்கினார்களென்று மகமதியர் அதைப் பாராட்டுவர். கௌதம புத்தர் மும்முறை அதைத் தரிசித்தமையாலும், புத்த மதத்திற்கு உறைவிடமாயிருப்பதாலும் புத்த மதத்தவர்கள் இலங்கையைப் பரிசுத்தமான தேசமென்பர். சீனர் அதற்கு இரத்தின துலீபம் என்றும், பாரஸீகர் மாணிக்க துலீபம் என்றும், கிரேக்கர் பதுமராக துலீபம் என்றும் வெவ்வேறு பெயரிட்டிருக்கின்றனர்.

ஆங்கிலேயர் இலங்கையின் இயற்கை யமைப்பையும் செல்வாக்கையும் கருகி அதற்குக் கிழக்குத் தேசத்தின் ஏதேன் என்று பெயரிட்டிருக்கின்றனர். ஆயினும் பிற்காலத்தில் அதற்கு இலங்கை என்று இட்ட பெயரும், ஐரோப்பியர் சிலோன் என்று இட்ட பெயருமே இப்பொழுது வழங்கி வருகின்றன.

இவ்வழகிய தீவின் எவ்வெப் பகுதியினும் தென்னை, கமுகு, பலா, மா, கதலி முதலியவற்று னிறைந்த சோலைகளும், மல்லிகை, முல்லை, இருவாட்சி சண்பகம் முதலியவற்று னிறைந்த நந்தன வனங்களும், முதிரை, பாலை, கருங்காவி, சந்தனம் முதலிய தருக்க னிறைந்த காடுகளும், அணியணியாகக் காணப்படும். ஈங்கு மகாமேருவின் பொற்சிகரம் பொருந்தப் பெற்றமையானும், ஈங்குள மலைநாடுகளின்கண் காப்பிச்செடி, தேயிலைச்செடி, கறுவா முதலியன ஏராளமாகப் பயிரிடப் படுகின்றமை

யானும், சமுத்திரத்தின்கண் முத்து, பவளம், சங்கு முதலியன விளைகின்றமையானும், அடவிகடோறும் மதகரி மருப்பு, மான்கொம்பு, மயிற்றோகை முதலியன சிந்திக் கிடக்கின்றமையானும், ஆங்காங்கு நெல் வயல்களும் பண்டையாசினரா லியற்றப்பட்ட பெருந்தடாகங்களும் நிறைந்துள்ளமையானும் இஃதை ஈழமென்றல் காரணம் பற்றியேயாம்.

சீர மரீழச் சிரமென யாருஞ் சிறப்பித்துக் கூறத் தகுந்ததாய், அதன் வடதிசைக்கண் ணுள்ள தும், சிவாலயம், விஷ்ணுவாலயம், சுப்பிரமணியாலயம் முதலியவற்றாற் சிறப்புற்றதும், நகுலேசர்மலை, வில் லூன்றி யமுநூதி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தஸ்தலங்கள் நிறைந்துள்ளதும், செந்தமிழ்ப் புலவசிகாமணிகட் குறை விடமாம் பான்மையால் தமிழ்மாதுக்காடாங்கமாய் நின் றிலங்குவதும் யாழ்ப்பாண நன்னாடு என்ப. பண்டைச் சிறப்பினும் இதிகாச மாண்பினும் மிக்கதாய் விளங்கு மிந்நாடு சோசோழ பாண்டிய நாடுகள் போல் தமிழாசின ரால் நெடுங்காலம் இராச்சிய பரிபாலனம் பண்ணப்பட்டு வந்தமையானும், இந்நாட்டின்கண் ஆதியிற் குடியேறி னோர் மேற்கூறிய நாடுகளினின்றும் அவ்வந் நாட்டாச ராலனுப்பப்பட்ட உயர்தர வேளாளரும் பிரம்மணருமே யாதலானும், யாழ்ப்பாணம் தென்னிந்தியாவோடு மிக்க சம்பந்தமுடைத்தென்பது நன்கு புலப்படும்.

கீழீஸ்துவுக்கு 544-வருடங்களுக்கு முன் இலங்கா புரியை அரசாண்ட விஜயராஜன் மாபிற்றோன்றிய உக் கிரசிங்கன் எனு மன்னன், சோழ தேசவதிபதியாகிய திசையுக்கிர சிங்கசோழனின் புத்திரி மாருதம்புரவீகவல் லியை மணந்து இன்புற்றிருக்குங்காலை இவர்கட்கு,

ஜேயதுங்கவரராஜசிங்கனெனும் சுதனும், சண்பகவதி யெனுஞ் சுதையும் பிறந்தனர். அரசனும் தன்செல்வப் புதல்வனுக்குத் திருமுடிசூட்டி உலகாள வைத்துச் சின் னாட் பின்னரிறந்தனன்.

ஜேயதுங்கவரராஜசிங்கன் திருமுடிசூடி அரசனா யினனெனுஞ் செய்தி சோழநாட்டிற் கெட்டியதும் அந் நாட்டுப் பிரபல வித்துவானும், கவிபாடி முன்னர் அநேக பரிசுகள் பெற்றவனும், யாழ்வல்லோனுமாகிய யாழ்ப்பாடி என்னும் பாணர் குலத்தானொருவன், அவ் வரசன்மீது புகழ்மாலையாக ஒர்பிரபந்தம்பாடி இராஜ சமஸ்தானஞ்சென்று யாழ்வாத்தியங்கையிலேங்கித் தன் கண்டத்தொனியா முதற்கருவியினாலும், யாழெனுங் துணைக்கருவியினாலுஞ் சங்கீதசாகித்திய முறைப்படி பாடிக்கொண்டாடினன். அரசனும் அவையுள்ளோரும் தத்தஞ் செவிகளை வாய்களாகக் கொண்டு கானாசத்தை அயிர்தம் போற்பருகிப் பாடகன் கண்டத் தொனிக்கும் யாழ்த்தொனிக்கும் பேதமின்மைகண்டு வியப்புற்று ஆனந்தக்களிப்பெய்தினர்.

பின்னர் அரசன் பாடகனுக்குப் பரிசளிப்பான் கருதி தன்னாட்டினோர் பாகமாகிய “மணற்றிடல்” என் னும் இந்நாட்டை யாழ்ப்பாடிக்குப் பரிசாக வീந்தனன். யாழ்பாடிப் பெற்ற காரணத்தால் யாழ்ப்பாடியும் இந் நாட்டிற்கு யாழ்ப்பாணமெனப் பெயர் சூட்டித் தென் னிந்தியாவிலிருந்து தன் மரபினரான சில பாணர்களைக் கொண்டு வந்து நாட்டைத் திருத்திக் குடியேற்றினான். அவர்கள் வெகு சிலரேயாவர். அவர்கள் மீன் பிடித்து லீவனம் செய்துவந்தனர். இவன்பின் சூரிய குலத்

தோன்றலும் திசையுக்கி சிங்க சேழுனின் குடும்பத்
துள்ளோனுமான சிங்கையாரின் என்பான், பின்னு
மநேக தமிழ்க்குடிகளைத் தென்னிந்தியாவின்னுங்
கொணர்ந்து யாழ்ப்பாணமெங்கணும் பரப்பி நாட்டைச்
சிறப்பித்தாசிபற்றினன்.

இவ்வாறு தென்னிந்தியாவின் பற்பல பாகத்தி
னின்றும்கென்ற உயர்தர வேளாளரே யாழ்ப்பாணத்துப்
பிரதம தமிழ்க்குடிகளாமாதலின் யாழ்ப்பாணத்தார் இந்
துக்களும் தக்கவேளாண் மாபினருமேயாவர். இவ்வித
மாய் அக்காலத்தில் வந்து குடியேறினோர் யாழ்ப்பா
ணத்தின் ஒவ்வொரு கிராமத்தினுங் குடியேற்றப்
பட்டு காலக்கிரமத்திற் பெருகி ஈற்றி லெங்குஞ் செறிந்
தனர். இவர்கள் புரோகிதத்தின் பொருட்டு வரிக்கப்
பட்ட அந்தணரும் ஆங்காங்குச்சென்று குடியேறிக்
கோயிற் கடமைகளையேற்று நடாத்திவந்தனர். இதுவே
யாழ்ப்பாண வரலாறு.

இவ்விதயாழ்ப்பாணத்தின் திலகமேபோன்று புண்
ணிய தீர்த்த ஸ்தலமென்று ஈழமண்டல முழுதுங்
கொண்டாடப்படுவது கீரிமலையின்கணுள்ள சிற்றருவி
யாம். பூர்வகாலத்திற் சிவன் பார்வதி சமேதரா யீங்கு
வந்து இவ்வருவிக் கணித்தாபுள்ள திருத்தம்பலைப்பதி
யில் வசித்துத் தமதுநாயகி ஸ்கானஞ் செய்தற்பொருட்
டுக் கண்டகி தீர்த்தத்தை யழைத்து வைத்தமையே இவ்
விடத்துத் தீர்த்தமகிமைக்குக் காரணமா மென்றும், பின்
னர் அறுசக்காவர்த்திகளரி லொருவனான முசுகுந்தன்
காலத்திற், கீரிமுக முடைமைபற்றி நகுலமுனி யென்
றழைக்கப்பட்ட தவத்தர் இச்சிற்றூற்றில் ஸ்கானம்

பண்ணினமையால் அம்முகம் மாறிச் சிறந்த வதனத்தாராயின ரென்றும், அக்காரணத்தினால் இவ்வருவியும் அதைச்சார்ந்த சிறுகுன்றும் கீரிமலையெனப் பெயர் பெற்றதென்றும், எழுவள்ளி லொருவனும் நிடத நாட்டு வேந்தனுமாகிய நளன் சூதாடி நாடுகரிழந்த பின்னர் ஈங்குவந்து தீர்த்தமாடிக் கலிதொலைந்து சென்றன னென்றும், அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரை செய்த போது இச்சிற்றருவியிலும் ஸ்நானஞ்செய்து போயின னென்றும் இதிகாசங்கூறும்.

2. பிள்ளை அவர்களின் ஜனனம்

இத்தகைய சிறப்பினையுடைய யாழ்ப்பாணத்திலே புத்தூரென்னு மரும்பதியைச்சார்ந்த சிறுப்பிட்டியென்னுஞ் சிறுகிராமத்தில் மாப்பாணமுதலி என்பா ரொருவ ரிருந்தனர். இவர் பகிரத கோத்திரத்தோரும், வேளாண் மாபினரும் சன்மார்க்கநெறி பூண்டோரும், திரண்ட பூஸ்திதியுடையரும் “தொழுதுண் சுவையி னுமுது ணினிது” என்னு முதுமொழியைக் கடைப்பிடியாக் கொண்டு பயிரிடுந்தொழிலையே யுடையராயு மிருந்தனர். இவர்தந் திருக்குமாரனாயுதித்தவர் வேலாயுதனென்பார். இவர்க்கு நெடுநாட் புத்திரசந்தான மில்லாதிருந்து ஈற்றில் அம்பலவாணன் என்னுமோர் பிள்ளை குலக்கொழுந்தாய்த் தோன்றியது. அன்றோர் புதல்வன் முத்த தம்பியெனும் அருங்கலை வினோதன். அவர்தந் தனையனாயவதரித்தவர்குருநாதர் என்னுந்திருநாமமுடையர். அவருதாக்கனியா அவதரித்த வயிரவநாதபிள்ளை தமிழ்க் கல்வியை நன்குகற்றுத் தக்கபாண்டித்திய மெய்தியவோர்

தமிழ்ப்பண்டிதர். ஆகவே வித்தியாதரிசித் தொழில் நடாத்திவந்தார். பின்னர் மன்றல் புரிவான் கருதித் தங்கிராமத்துக் கணித்தாயுள்ள ஏழாலைப்பதிமேலி மயில் வாகனன் புதல்வியாகிய பெருந்தேவி அம்மாளை மணந்து இன்புற்றிருந்துழி எழுவர் மகார்பிறந்தனர். இவருண் மூத்தவரே தாமோதரம்பிள்ளை யெனப்படுவர்.

ஆகவே பிள்ளையவர்கள், வேளாண்மரபினரும், தாளாண்மை, தயாளம், தருமசிந்தை முதலியவற்றிற் சிறந்தோருமாக விளங்கிய மாப்பாண முதலியார் வமிசத்தவரென்பது தானே பெறப்படுமாம். இஃது, பிள்ளையவர்கட்குப் பௌத்திரன் ஜனன மாயினபோது ஆனந்தமேலீட்டினால் அவர்கூறிய பின்வருஞ் செய்யுளானுந்தெளியக்கிடக்கும்:—

“சிறுதார்ப் பகிரதி கோத்திரனாய் வேளாண்
 டிகழ்மாபோன் மாப்பாண முதலி மேனாட்
 பெற்றனன்வே லாயுதனை யவன்றன் மைந்தன்
 பேர்மலியம் பலவாணன் மூத்த தம்பி
 யுற்றானன் னோற்கவன்சேய் குருநா தேந்த
 லுதவுவயி ரவநாதா சிரியன் றந்த
 சொற்றார்தா மோதானாக் கமிர்த லிங்கன்
 சுதன்றியாக ராசனவன் றோன்றன் மாதோ.”

தாமோதரம்பிள்ளை 1832ஆம், செப்டம்பர் 12உ பிறந்தனர். பிறந்த இப்பிள்ளைக்கு உரியகாலத்தே நாமகாணம், அன்னப்பிராசனம், வித்தியாரம்பம்முதலிய சுபகருமங்கள் செய்யப்பட்டன. பின்னர்த் தமது தந்தையாரிடத்தே வாக்குண்டாம், நன்னெறி மூதுரை முதலிய நீதிநூல்களையும், திவாகரம், உரிச்சொல் நிகண்டு

முதலிய வேளையதூல்களையும் கற்பாராயினார். கற்குநாளிலே தமிழ்க் கல்வியைப் பின்னு மதிகமாகக் கற்றல் வேண்டு மென்னும் பேராசை மேலிட்டமையால், தம திருப்பிடத்துக் கருகாமையிலிருந்தவரும் அக்காலத்துச் சிறந்த வித்துவான்களிலொருவருமான முத்துக்குமார நாவலரிடத்தனுங்கி, நைடதம், இராமாயணம், பாரதம், கந்தபுராணம் முதலிய ஆரிய தூல்கட்குப் பொருள் கேட்டும், இலக்கணப் பயிற்சிசெய்தும் வந்தார். நாவலரும் தம்பாநண்ணிய மாணவன் திறமையை வியந்து சிறிதும் லோபகுணமின்றிக் கல்விபயிற்றினராகவே இவரே பிள்ளையவர்களின் பிரதமவாசிரியராயினர். இஃது தாமோதரப்பிள்ளையவர்கள் தாம் பிற்காலத்துப் பதிப்பித்த தொல்காப்பியப் பதிப்புரையின்கண் ஆசிரிய வணக்கங் கூறுமிடத்து,

“கற்றறி வில்லாக் கடையனேன் நனக்கு
நற்றமிழ் கொழுத்திய நாவலன் சுன்னை
முத்துக் குமார வித்தக னடியினை
சித்தத் திருத்தி”

என்று கூறியவாற்றானே நன்கு புலப்படும்.

இப்படியே தமிழ்க் கல்வி கற்றுவருநாளில் ஆங்கில கல்வியையுஞ் சிறிது கற்றல் வேண்டுமென்னு மபிப்பிராயங் கொண்டு யாழ்ப்பாணத்துப் பேரூராய் விளங்குந் தெல்லியம்பதிமேலி ஆங்குள்ள அமெரிக்கன் மிஷன் கலாசாலையிற் சிறிதுகாலம் கல்விகற்றார். பின் னர் உயர்தரக் கல்விகற்பான்கருகி, அப்பதிநீத்து வட்டு நகர் மேலினர். யாழ்ப்பாணச் சர்வசாஸ்திர கலாசாலை (Jaffna seminary) என்னுந் திருநாமம் பூண்டதும்,

1824-ல் அமெரிக்கன் மிஷன் சங்கத்தாரா லனுப்பப் பட்ட பூர் பண்டிதரால் (Doctor Poor) ஸ்தாபிக்கப் பட்டதுமான அக் கலாசாலையே யாழ்ப்பாணம் முழுவதிலும் அக்காலத்தில் உயர்தரக் கல்வி பயிற்றுவதில் முதன்மை பெற்று விளங்கியது. கல்வியின் மகிமை நன்கு புலப்படாத அந்தாட்களில், பாசமயிகளாகிய யாழ்ப்பாணிகளுக்குக் கல்வி யறிவுறுத்தும் வண்ணம் அக் கல்விக் கழகத்தை ஸ்தாபித்த அமெரிக்கன் மிஷனைச் சேர்ந்த பாதிரியார் செய்த பெருகன்றி தலைமுறை தலை முறைக்கும் எம்முளத்தை விட்டகலற்பாற்றோ?

பண்டைக் காலத்து மதுரைச் சங்கமே போன்று ஆங்கில மாதிரி டாங்கமெனப் பெயர் பெற்று, பெருங்கீர்த்திவகித்த இக் கலாசாலையில், கணித சாஸ்திரம், தத்துவ சாஸ்திரம், நியாய சாஸ்திரம், ககோள சாஸ்திரம், இரசாயன சாஸ்திரம், பூபந்த சாஸ்திரம், இலக்கணம், இலக்கியம் முதலிய பல் திறப்பிட்ட உயர்தர வித்தைகள் தக்க வாசிரியரால் நன்கு கற்பிக்கப்பட்டன. தமிழ்மொழியும் மாது தன்னொளி பரப்பி, உறைதரும் பான்மையா லுலகெலாம் பெயர் பெறும் முத்தமிழ்க் கவிசொல் லுத்தமக்கவிகள் செறிந்துள்ளது யாழ்ப்பாணமே யாதலின் இக் கலாசாலையிற் றமிழ்க் கல்வியும் விசேஷமாய்க் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. இக் கலாசாலையில் தாமோதரம்பிள்ளை 1844-ல் அக்டோபர்மீ தமது பன்னிரண்டாம் பிராயத்திற் சேர்ந்தனர்.

சேர்ந்ததினமுதற் தங்கல்வியிற் கண்ணுங் கருத்து முடையவராய்க் கற்று வந்தனர். இக் கலாசாலையில் இவர் ஆசிரியராயிருந்தோர் கனம், சீ. டி. மில்ஸ்,

ஆசிரியர் நெவின்ஸ், ஆசிரியர் லைமன், ஆசிரியர் றயிஸ், ஆசிரியர் பிறைக்கேன்றிச், ஆசிரியர் காறல், வித்துவான் கதிரைவேற்பிள்ளைமுதலியோரே. “வளரும்பயிரை முளையிலே தெரியும்” என்ற முதுமொழிக் கிணங்கத் தாமோதரம் பிள்ளையும் தாம் பிற்காலத்திற் பிரசித்தி யடையக் கூடியவ ரென்பதை அப்பொழுதே காட்டி வந்தனர். வகுப்பின் முதன் மாணவனாயிருந்ததமன் றித் தமக்குக் கலை பயிற்றிய ஆசிரியர்தம் பெருமதிப்பையும் அன்பையும் பெற்று அவர்பா லிடையரூப் பத்தியுடைய ராயினர். தினந்தோறும் தாம் படிக்க வேண்டிய பாடங்களைக் கற்று, இடையில் நேருங் காலங்களைத் தம்முடன் கூடக் கல்வி கற்கும் மாணவருக்குத் தெரியாத விஷயங்களை விளங்கப் படுத்துவதிலும், தமக்குத் தெரியாத விஷயங்களைத் தம்மாசிரியரிடத்தில் வினாவித் தெளிவதினும் கழித்து வந்தார். அவப்பொழுதினுந் தவப்பொழுதே விசேடமுடைத் தாகலின் அவர் தமக்குக் கிடைத்த காலத்தில் ஒரு கணமேனும் விண் பொழுதாகக் கழிக் காது தமது வேலையிற் சிந்தனை யுடையவராயிருந்தமையால் அவராசிரியர் அவர்மீது விசேஷ பிரீதியுடையவராயினர். கலாசாலைப் பரீட்சைகளில், தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் கணித சாஸ்திரம், தத்துவ சாஸ்திரம், வான சாஸ்திரம், ஆங்கிலம் முதலியவற்றில் முதன்மையடைந்து பரிசுகள் பெற்றுக் கீர்த்தியடைந்தனர்.

பிரபல தமிழ் வித்துவானாகவிருந்து இறந்துபோன நெவின்ஸ் ஆசிரியர், பிள்ளையவர்களுக்கு அக்காலத்திருந்த தமிழ்ப்பாண்டித்தியத்தை நன்கு மதித்து, அவர் மாணாக்கரை யிருந்தகாலத்தே அவருக்குப் பண்டிதனெனுந் திருநாமஞ்சூட்டித் தமிழ் பாலை அவரால் மிக்க

சிறப்படையுமென்றுங் கூறினர். அவர்கூறிய திருவாக்கு எவ்வாறு பயன்பட்ட தென்பதைத் தமிழலகத் துள்ளோர் யாவருமறிவர். கலாசாலையில் மாணவராயிருந்த காலத்தில் இவர் மற்றைய வித்தியார்த்தி கட்கோர் முன் மாதிரியாய் விளங்கினமையால் யாவருமிவரிடத்து மிக்க அன்பு பாராட்டி இடையறாப் பற்றுடையராயினர். சில காலம் சென்னையின்கண் புரசபாக்கத்தில் வசித்த ம-நா-ந-புரீ சிந்தாமணி வேலுப் பிள்ளை, திருக்கோணேசர் மலையின்கண் பிரபல நியாய துரந்தராக விருந்து இறந்துபோன ம-நா-ந-புரீ வயிரவநாத பிள்ளை அம்பலவாண பிள்ளை, அவர் சகோதரரும் நெல்லூர் அரசாங்க வயித்திய சாலை இரண வயித்தியருமாக விருந்து இறந்துபோன வயிரவநாத பிள்ளை சிதம்பரம் பிள்ளை ஆகிய இம்மூவரும் தாமோதரம் பிள்ளையவர்களுடன் ஒரு சாலை மாணவராய் கல்வி பயின்றனராகவே இந்நால்வரும் மிக்க நண்பராயினர்.

இந்நண்பு காரணமாகவே முன்னர்க்கூறிய வேலுப் பிள்ளையவர்கள், இவருடன் நெடுங்கால சம்பந்தமுடையராய் எங்குச் சென்றாலும் எங்கிருந்தாலும் இருவரும் ஓரன்னை யுதாத் தவதரித்த புத்திரரே போன்று ஒருவரையொருவர் மனப்பூர்வமாய் நேசித்துப் பூரணகேண்மையின்றன்மை இஃதென விளக்கிக் காட்டினர். இருவருஞ் சென்னையில் வசித்த காலத்து நேரிலும், இவருள் ஒருவர் வெளியூரில் வசித்த காலத்துக் கடித மூலமாகவும் தங்கள் சிநேகத்தைப் பலப்படுத்திக் கொண்டே வந்தமையால் தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் தமது பிற்காலத்தைச் சென்னையிற் கழிக்குமாறு தீர்மானித்து, சென்னையிற்கும் வசிப்பதற்கேற்ற வேறிடங்களிருப்

பினும் அவ்ஞ்சுச் செல்லாது தமது நண்பர் வசிக்கும் புரசு பாக்கத்தையே சார்ந்து அவாகத்துக் கணித்தாயுறைந்தனர். இவர்கள் சிறேகம் இவர்மட்டினில்லாது இவர்கள் குடும்பங்களுக்கும் தாமியதால் இந் குடும்பங்களுமோரே குடும்பமா மென்றே பார்ப்போர் கருதுவர். எவ்வித இரகசிய விஷயமாயினும் குடும்ப காரியத்திலும் மற்றெவ் விஷயத்திலும், ஒருவர்க் கொருவர் சொல்லி நன்றாய் ஆலோசனை செய்த பின்னன்றிச் செய்யார். இவ்வாறு ஒருவரை யொருவர் நன்கு மதித்த இருவரை இங்குள்ள எம் யாழ்ப்பாணத்தவர்களுட் காண்பது அரிதென்றே சொல்லுவோம். தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் நோயாளியாயிருந்த காலத்தும், இறந்த காலத்தும் வேலுப் பிள்ளையவர்களும் அவர்குடும்பத்தாரும் பிள்ளையவர்கள் குடும்பத்தாரோடு கூடவிருந்து தம்மாலாக வேண்டிய வுதவி யாவும் புரிந்து, தம் நண்பருக்குச் செய்யவேண்டிய கடமை யாவையும் மித்திர பங்கம் நோது நிறைவேற்றினர். தஞ்சிநேகித ரென்று முரிக்கைக் கொண்டன்றோ தாமோதரம் பிள்ளையவர்களும் தாமியற்றிய மாண சாதனத்தில் இவரை முக்கிய அதிகாரியாக நியமித்து, தமது ஆஸ்தி முழுவதையுமிவர் பராமரிப்பின் கீழ் விடுத்திறந்தனர்.

இத்தகைய நண்பரோடு தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் கலாசாலையில் தமக்குக் குறிப்பித்த எட்டு வருட காலத்தைப் பூர்த்தி செய்து 1852-ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மீ 23-உ தமது இருபதாம் பிராபத்தில் கலாசாலைக் கல்வியை அதிக கீர்த்தியோடு முடித்து அரங்கேறினர். அரங்கேறிய பின்னர் யாழ்ப்பாணத்துக் கோப்பாப்ப் போதகனாக சக்தி வித்தியாசாலை ஆசிரியருளொருவராய்

நியமனம் பெற்று அக்கடமையை நடாத்தி வந்தார். இதுவே இவர் முதன் முதலேற்ற உத்தியோகம். இவ்வுத்தியோகத்தை வகித்துச் சிந்து காலம் கடமைபார்த்துவாவே, இவரைக் குறித்து அடிக்கடி கேள்விப்பட்டிருந்த பேர்சிவல் துரையாசுவரிகள் (Rev. P. Percival) இந்தியாவிற்கும் நடாத்திவரும் “தினவர்த்தமானி” என்னுந் தமிழ்ப் பத்திரிகையின் பத்திரிகாசிரியராக வருமாறு பலகாலும் வேண்டினமையானும், கோப்பாய்ப் பதியிற்கும் நடாத்திவரு முத்தியோகம் போதியவாறு ஊதியந்தாராமையானும், அவ்வுத்தியோகத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, சென்னைபம்பதி மேவி, பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தாலொப்பக் தினவர்த்தமானிப் பத்திரிகாசிரியராயினர்.

தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் மிகக் குறைவுற்றிருந்த அந்நாட்களில் இக் தினவர்த்தமானி யொன்று மாத்திரமே சென்னை இராஜகாணி யெங்கணும் பிரசுத்தி பெற்று நாளாந்தரம் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டு வந்தது. தாமோதரம் பிள்ளை தினவர்த்தமானிப் பத்திராதிபரானதும் பத்திரிகைக்கு நல்ல யோகம் பிறந்ததெனப் பலர் கருதினர். இவரால் எழுதப்பட்டு அப்பத்திரிகையின்கட் டோன்றிய அநேக கடிதங்கள் பல முக்கிய விஷயங்களைக் குறித்தனவாயும் பொதுஜன நலங் கருதியனவாயும், பாஷை நடையிற் சிறந்தனவாயும், அணியலங்காரம் பொருந்தியனவாயும் விளங்கினவென்பது, பிள்ளையவர்களிடத்திருந்து எமக்குக் கிட்டிய சில கடிதங்களால் நன்கு புலப்படுகின்றன. தமிழ்ப் பாஷையைச் சிறந்த தெளிந்த நடையில் அணிபெற வமைத்தெழுதும் பெரும் பாக்கியம் இவரிடத் திருந்தமையானே பத்திரிகை

ரிகை நாளாவட்டத்தில் மிகத் திருப்திடைந்து இணையிலாப் பத்திரிகையெனப் பிரசித்தி பெற்றது.

பத்திரிகாசிரியராய் இருப்பதோடுமர்த்திரம் நில்லாது பிள்ளையவர்கள் ஆங்கிலேயருக்குத் தமிழ்கற்பித்தலினுந் தம்புலனைச் செலுத்திவந்தார். அக்காலத்திற் பேர்போன ஆங்கிலேயப் பிரபுக்களும், தக்க மரபினரும், சிறந்த உத்தியோகஸ்தருமாயிருந்த பேர்ணல் பண்டிதர், சேர் உவால்றர் எலியெற், மிஸ்டர் லஷ்சிங்டன் முதலினோர் இவரிடத்தே தமிழ்க்கல்வி பயின்றனராம். ஆகவே ஆசிரியராய்த் தங்கடமையைச் செலுத்தியதோடுங்கூட அப்பெரிய பிரபுக்கள் நண்பையும் பெருமதிப்பையும் பெற்றனர்.

இவ்வாறு பிரசித்தியடையவே தமிழ்ப்பாஷையில் இவருக்குள்ள திறமை இராசாங்கத்தார்க்கு எட்டினமையால், அவர்களும் இவரைச் சென்னை இராசதானிக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதராய் வருமாறு வேண்டினர். அவ்வேண்டுகோளுக்கியைந்து பிள்ளை யவர்கள் அக்கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதராக நியமனம் பெற்றார். ஈங்கு தமிழ்ப்புலமை நடாத்தி வருங்காலத்துச் சென்னைச் சர்வகலாசாலை ஸ்தாபிக்கப் பெற்றமையால் அதன் பரீட்சைகளுக்குச்சென்று சித்தியடைய வேண்டுமென்னும் பெருவாஞ்சை அவர்பாற் குடி கொண்டதாகவே சர்வகலாசாலையாரால் 1857-ஐ முதன் முதல் நடாத்தப்பட்ட பிரவேச பரீட்சைக்குச் சென்று சித்தியெய்தினர். இவ்வருடம் அப்பரீட்சையிற்தேர்ந்த மூவரில் இவர் ஒருவர். அடுத்த நான்கு திங்களுட் சர்வ கலாசாலையாரின் முதல் பி-ஏ, பரீட்சையும் நடத்தப்பட்டது.

இப்பரீட்சைக்கும், பிள்ளையவர்களும், யாழ்ப்பாணத்துச் சர்வசாஸ்திர கலாசாலையில் அவர் ஆசிரியராயிருந்த விசுவநாத பிள்ளையுமாகிய இருவருமே சென்று கீர்த்தியோடு சித்தியடைந்தனராகவே, பிரதம பரீட்சையைக் கடந்து, “யாங்கடந்து சென்றோம் எம்வழியே நீவிரும் வம்மின்” என்று மற்றையோர்க்கு வழிகாட்டிப் புகழ் நாட்டி ஈழமண்டலத்துக்கு வாகை மாலைசூட்டிய விரு யாழ்ப்பாணத்தாருள் ஒருவர் இவரேயன்றோ?

பி - ஏ, பரீட்சையிற் சித்தியெய்தியவுடன் பிள்ளையவர்கள் கள்ளிக்கோட்டையிலுள்ள இராசாங்க வித்தியாசாலை உதவிபாசிரியராக மாற்றப்பட்டு ஆங்குச் சென்றார். அவர் அங்குச்சென்ற ஆறுமாசங்களுள் வித்தியாசாலையில் எவரும் பிரயிக்கும்படியான விசேட திருத்தங்கள் காணப்பட்டன. அக்காலத்தில் வித்தியாதரிசியாயிருந்த கர்னல். ஏ. சி. பீயேர்ஸ் துரையவர்கள் அவ்வித்தியாசாலையைத் தரிசித்தபோது அவரால் அக்கலாசாலைக்கு விளைந்த நன்மைகளை நேரிற்கண்ணூற்று அவரை வியந்து கொண்டாடியது மன்றி, கலாசாலையைக் குறித்துத் தாமெழுதிப் அறிக்கைப்பத்திரத்தில் அவரைப் பலவாறு புகழ்ந்து மெழுகியிருக்கின்றனர். இவ்வாறு ஆசிரியராய்ப் பிரசித்து பெற்று வருவானில் பிள்ளையவர்களிடத்துத் தமிழ்க்கல்வி கற்றவரும் அவரிடத்து மிக்கவழிமான முடையருமான லஷ்சிங்டன் துரையவர்கள் அவரிடத்துள்ளவரும் பெருங்குணங்களை யுணர்ந்து அவரைச் சென்னையின்கணுள்ள இராஜாங்க வரவுசெலவுக்கணக்குச் சாலையில் உயரியதோர் உத்தியோகத்தமைத்தனர்.

3. இல் வாழ்க்கைச் சிறப்பு

இவ்வாறு உத்தியோக உயர்வுபெற்றுச் சிறப்புற்று வருநாளில் அவர் உறவினர் அவரை இல்வாழ்க்கைக்குட் படுத்தவுன்னி விவாகஞ் செய்துகொள்ளுமாறு பலகாலு மேவினர். இல்லறம் துறவற மென்னுமிரண்டனுள் இல் லறமே சிரேஷ்டமென்னுங் கொள்கையுடைய ராதலின் அவரும் அதற்குடன்பட்டு, தெல்லியம்பதிமேனி காலிங் கராயமுதலியார் கோத்திரத் துதித்தவரும், தம் பள்ளித் தோழராய்க் கல்விகற்றவருமான மேற்கூறிய வயிரவ நாடர் அண்பலவாண பிள்ளை யவர்களோடு தமக்குக் கலாசாலையின்கண்ணே யுண்டாய நட்டை நிலைநிறுத்து மாறு அவர் சிற்றன்னையாருதரத்தில் புத்திரியா யவ தரித்த வள்ளியம்மையைப் பாணிக்கிரகணஞ்செய்து சின்ன ளின்புற்றிருந்தனர். பின்னர் இவர் மனைவியார் இரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்று நோய்வாய்ப்பட் டிறக் கவே, அவர் சகோதரியாகியநாக முத்தம்மாளை 1860-இல் மணம் புரிந்தனர். இம்மாத சிரோமணியும் பர்த்தா வுக்கேற்ற பதிவிரதையாய், நாண் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் நான்கிலக்கணங்களும் சிளங்கப்பெற்றவராய், “ஒழுக்க முயர்குலத்தினன்று” என்னு முதந்வாளர் மொழிதனக்கேற்ப மிக்க ஒழுக்க முடையரும், ஈஸ் வரபக்தியுடையரும், சாந்தசீலியும், தரும சொரூபியும், எவரையும் இதவுரையாற் பிரியப்படுத்துஞ் சற்குண பூஷணியுமாக “குலமகட்டுத் தெய்வங் கொழுநனே” என்னும் ஆன்றோர் திருவாக்கைச் சிரமேற்கொண்டு தன் சுயமதியே மதியென்றுகந்து சரயாது தன்கணவ னைத் தெய்வம்போலப் பூசித்து அவர் திருவாக்குக்

கெதிர் வாக்கிடாது ஒருயிரு மீருடலும்போன்று இல்லற தருமத்தை நடாத்திவந்தார். இம்மன்றற் பேரூயுதித்த குழந்தைகள் அறுவர். அவருண் மூத்தோராகிய சி. தா. கனகரத்தினம் பிள்ளை பாலவயதிலிற்றந்தனர்.

இரண்டாவதான சி. தா. அமிர்தலிங்கம்பிள்ளை யென்பார் ஆங்கிலம் தம்மெனு மிரண்டினும் வல்லவராய் எவராலும் மதிக்கப்பட்டுத் தந்தைக்கேற்ற மைந்தனாகி விளங்கினார். சாலை விநாயகர் பிள்ளைத் தமிழ் என்னும் பிரபந்தத்தைச் சிறுபிராயத்தே பாடி வெளியிட்ட வரு மிவரே. இவ்வாழ்க்கைக்குட்பட்டுத் தியாகராசன் என்னும் ஒரு புத்திரனையும், அன்னம்மாள் என்னும் ஒரு புத்திரியையும்பெற்று, 1899ஆம் தமது 26 - ம் வயதில் நோய்வாய்ப்பட்டிற்றந்தனர். இரண்டாவது குழந்தையாயுதித்த பொன்னம்மாள் என்னும் புத்திரி, யாழ்ப்பாணத்துத் தெல்லிப்பழை மு. இராசரத்தினம் பிள்ளையவர்கட்கு மனைவியாகிச் சின்னா இல்லறதரும நடாத்திப் புத்திரபாக்கியம் பெறுகிறந்தனர். மூன்றாவதாய சி. தா. சோமசுந்தரம் பிள்ளையும் தமது பதினாறுவது வயதில் இறந்தனர். நான்காவதாயுதித்த சி. தா. அழகசுந்தரம் என்பவரே தற்காலத்தில் உயிரோடிருப்பவர். ஐந்தாவதாயுதித்த சிவபாக்கியம் என்னும் புத்திரியும் தாமோதரம்பிள்ளை யவர்களின் மைத்துனரும், நெல்லூர் இரணவைத்தியருமாயிருந்து இறந்துபோன ச. வ. சிதம்பரம் பிள்ளை யவர்களுடைய கனிஷ்ட குமாரன் தெ. சி. தில்லை நாயகம் பிள்ளையை மணந்து சின்னா ளின்புற்றிருந்து பிரசவத்திலேநேர்ந்த நோய் காரணமாய் 1896ஆம் இறந்தனர். முதற்றூர்த்துப் பிள்ளைகளிருவரும் தம தன்னையாரிற்று சிறிது காலத் துள்ளிற்றந்தனராகவே

சி. தா. அழகசுந்தரம் ஒருவரே அவர் பிள்ளைகளுள் இக் காலத்தில் எஞ்சிநின்றனர். இவர் மேற்கூறிய டாக்டர், ச. வை. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் கனிஷ்ட குமாரத்தியை மணந்து இரு புகல்வரைப் பெற்று ஈழமண்டலத்தின் இராசதானியாகிய கொளும்பில் வசிக்கின்றார்.

இடிமேலிடி யிடித்தாற்போல ஒருவர் பின்னொருவராய் மனைவியரிருவரு முயிர் துறந்தமை பிள்ளையவர்கட்குப் பெரு வியாகுலத்தைத் தந்ததாயினும், அம்மனைவியர்பாலுதித்த குழந்தைகள் அக்காலத் துயிரோடிருந்தமையால் அவர் துயர் ஒருவாறு நீங்கியது.

பிள்ளையவர்கள் தந்தையார்க்குச் சற்புத்திரராயுதித்தவர் எழுவரென்றும் இவருள் தாமோதரம்பிள்ளையவர்களே சிரேஷ்டரென்றும் முன்னர்க் கூறியுள்ளேம். பிள்ளையவர்கள் சிறுபிராய முடையாராயிருந்தபோதே தந்தையார் இறந்தமையாற் குடும்ப சம்ரட்சணை செய்தல் தமது கல்விப் பொறுப்பு, தம்பிமாருக்குக் கல்விகற்பித்தல், அவர்கட்கு உத்தியோகஞ் சம்பாதித்துக் கொடுத்தல், விவாகஞ் செய்துவைத்தல் ஆதியாங்குடும்ப கடமைகள் யாவும் அவர்மேற் பொறுத்தன.

ஆயினும் தமது பிள்ளையவர்கள் அக்கடமைகளனைத்தையும் செவ்வனே நிறைவேற்றிச் சகோதரனைவரும் தக்கவாறு கல்வி பயிலச் செய்து, அவர்களைத் தக்க பெரிய உத்தியோகங்களில் அமர்த்தி, ஒவ்வொருவருக்கும் மணஞ்செய்து பேருவகை யடைந்தனர். அவர்களனைவரும் பின்னால் இறந்து பட்டனரே யாயினும் அவர்களுடைய குடும்பங்கள் ஆங்காங்கு பெரும் புகழோடு விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. பிள்ளையவர்

கள் தஞ்சோதரர் பொருட்டு இயற்றிய சற்கருமங்கள் யாவும், பிள்ளையவர்கள்மாட்டு அவர்கள் கொண்டிருந்த போன்பும், அவர்களுடைய சகோதரர்களிலொருவரான சி. வை. சின்னப்பா பிள்ளை தமது சகோதர சிறந்த போது சொல்லிய பின்வரும் கவியாற் புலப்படும்:—

“தந்தை யெமை யிளவயதிற் றணத்திடநீ
யன்று முதற் றந்தை யாகி
வந்தப்ல விடாகற்றி வாழ்வெமக் கீண்
டளித் துவந்த வந்தாய் யுன்றன்
சிந்தைமிக நொந்திடயாஞ் செப்தபிழை
பலவெனினும் சிந்தியாது
முந்தையினு மருள்சுரந்த முன்னவனே
யினியென்றுன் முகங்காண் போமே.”

மேற்கூறிய சி. வை. சின்னப்பா பிள்ளையவர்கள் தமிழ்ப் பாஷையை நன்கு கற்றுத் தக்க தமிழ் வித்துவானாயும் விளங்கியவர். இக்காரணத்தினாலேயே நமது தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களும், அவர்மீது விசேஷ பிரீதியுடையவராய், அவருக்குத் தமிழ்க் கல்வியை நன்கு புகட்டியதுமன்றிக் தாம் பதிப்பித்த நூல்கள் ஒவ்வொன்றினும் முதற் பிரதியை அவருக்கு அனுப்பு வித்தும் வந்தார். செய்யுளிலக்கணத்தில் விசேஷ பயிற்சியும் பாண்டித்தியமு முடையராகலின் இவரியற்றிய பாக்கள் செவிக்கின்பம் பயத்தலானும் நுகலிய பொருளைச் செவ்வனே தருதலானும் மிகச் சிறந்தனவெனக் கொண்டாடத் தக்கனவாயிருக்கின்றன.

பிள்ளையவர்கள் குடும்பம் மிகப் பெரியதென்பது ஈண்டு கூறியவாற்றாறே தெளிவாகின்றது. தம் சகோதரருக்குக் கல்வி பயிற்றுவித்தல், உத்தியோகம் சம்பாதித்தல், விவாகஞ் செய்துவைத்தல் முகலிய கடமைகளைச் செலுத்தியகோடு தம் மைத்துனர், சாகாரண சுற்றத்தவராகிய அநேகருக்கும் இவ்வித அரியவுதவிகள் செய்யும்பொருட்டு அவரையேவிய பெருங்குணம் வியக்கற்பாலதே. கல்வி கற்பதில் மெய்விரும்புடையராயிருந்து அவ்வாறு கற்பதற்கு நிர்வாகமில்லாது தம்மையடைந்தவர்க்கு உதவி செய்யாது மறுத்தாரென்பதையாம்கேட்டதில்லை. இவர் முழுப்பொறுப்பிலும், பெரும்பாலும் இவர் உதவியைக் கொண்டும் கல்விகற்றுச் சிறந்த பதவியை யடைந்தவர் அநேகருளர். இக்காரணத்தினாலும், தமிழ் ஆங்கிலம் எனுமிரண்டினும் அவருக்குள்ள பூரணபாண்டித்தியத்தினாலும் பிள்ளையவர்கள் சென்ற விடமெல்லாம் சிறப்புடன் கணிக்கப்பட்டு வந்தனர்.

“மன்னனு மாசறக் கற்றோனுஞ் சீர்நுக்கின்
மன்னனிற் கற்றோன் சிறப்புடையன் -மன்னனுக்
தன்றேய மல்லாற் சிறப்பில்லை கற்றோர்க்குச்[குத்
சென்றவிட மெல்லாஞ் சிறப்பு.”

என்னு முதுமொழியின் சிறப்பு இவரிடத்தே காண்டலாகும். ஆகவே அதிகண்ணியமுற்றுச் சிறப்படைந்த யாழ்ப்பாணத்தவருள் இவர் ஒருவரென் றுறுதியாய்ச் சொல்லுதல் கூடும்.

சென்னை வரவு செலவுக் கணக்குச்சாலையின்கண் உத்தியோகத் தமர்ந்தபின்னர், பிள்ளையவர்கட்கு அவ்

விடத்தில் அதிக வேலையிருந்தாலும் தமக்ககப்பட்ட சாவகாசம் முழுவதையும் பண்டை நூலாராய்ச்சிக் சென்றே செலவிடத் தீர்மானித்து “தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக், கற்றனைத் தூறு மறிவு” என்னும் திருவள்ளுவர் வாக்கின் சாரத்தையுணர்ந்து, தாம் முன்னர்க் கல்லாத அநேக விஷயங்களை எட்டுப் பிரதிகள் மூலமாகவும் தம்போ லொத்த பண்டிதர் மூலமாகவும் கற்றுவந்தார். ஆயினும் தாமேற்ற கடமையில் ஒரு குறையும் நேரான நடாத்தி வந்ததுமன்றித் தாமுத்தியோகத்தை வகித்த காலத்து, தமக்கு மேலதிகாரிகளாயிருந்த துரை மக்களுடைய நண்பையும் அன்பையும் பெற்று அவரால் நன்கு மதிக்கப்பட்டனரென்பது அவர்களிருவருக் களித்த யோக்யதா பத்திரங்களாற்றெள்ளிதிற் புலப்படுகின்றது. இவர் உத்தியோக சாலையிலுள்ள துரைமக்கள் உத்தியோக சம்பந்தமான எவ்விஷயத்திலும் இவரிடத்தே ஆலோசனைசெய்வர். கஷ்டமும் சிக்குமான விஷயங்களில் இவர் யோசனையே அவர்களுக்கு வழிகாட்டும். தமக்குச் சரியெனத் தோன்றும் எவ்விஷயத்தையும் எவ்வாற்றானும் செய்தே முடிப்பர். இவரிடத்துவிளங்கிய நேர்மை, சத்தியம், விடாமுயற்சி, விஷயங்களைப் பகுத்தறியும் விசேஷ சக்தியாதியா மிலக்கணங்கள் இவருடைய மேலதிகாரிகட்கு ஆச்சரியத்தை விளைக்கும்.

ஒருகால் இவர் உத்தியோகசாலைத் தலைவர் ஏதோ ஒரு கணக்கை அதிவிசுவாசம் முடிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துப் பிள்ளையவர்களே அவ்வேலைக்குத் தக்கவரென்று தேர்ந்து அவரை அழைத்து “இந்தவேலை அவசியம் முடியவேண்டி யிருப்பதால் நீரே அதற்குத்

தக்கவரென்று கருதி உம்மை யழைத்தேன். யானே இவ்வேலையை முடிப்பதாயின் ஒருவாரஞ் செல்லும்; நீர் அதைப் பத்துத்தினத்தில் முடித்துத் தரவேண்டும்” என்று கூறினர். பிள்ளையவர்களும் “அவ்வண்ணமே யாகுக” என்று விடைபகர்ந்து அக்கணக்கை நான்கு தினங்களுள் முடித்துத் துரையவர்களிடத் தளித்தனர். துரையவர்களும் அவர் தம்வேலையிற் காட்டிய துரிதத் தை வியந்த, “நீர் இவ்வேலையை உமது இருகரங்களா னுஞ் செய்து முடித்தீரா?” என வினாவினது மன்றி அவர் போன்ற பிற்தோர் உத்தியோகஸ்தர் தமது உத்தி யோகசாலையிலிருப்பேல் இராசாங்கத்தாருக்கு மிகுந்த லாபமுண்டென்றுங் கூறினராம்.

இவ்வாறு கணிக்கப்பட்ட தாமோதரம்பிள்ளை யவர்கள் படிப்படியாக உத்தியோக வுயர்வு பெற்று ஈற்றில் அவ்வுத்தியோகசாலை விசாரணைக் கர்த்தராயி னர். இவ்வுத்தியோகசாலையி லிருக்கும்போது நியாய சாஸ்திரங் கற்றுச் சர்வகலாசாலையாரால் நடத்தப்படும் பி.எல் பரீட்சையையும் கடத்தல்வேண்டுமென்னுமாசை இவர்பாற் குடிசெண்டது. ஆகவே அதற்கு வேண்டிய புஸ்தகங்களை வாங்கிக் கோமமாகப் படித்து வந்தார். பின்னர் 1871இல் நடத்தப்பட்ட நியாயசாஸ்திர பரீட்சைக்குச்சென்று சித்தியெய்தினர். எங்கிருந்தாலும், எங்குச் சென்றாலும், எப்பதவியை யடைந்தாலும் எப் பரீட்சையைக் கடந்தாலும் தாம் பார்த்து வரும் கடமையினும் ஆயிரமடங்கு விசேடமுடைய பிறிதோர் கடமை தமக்குள் தென்பதைப் பிள்ளையவர்கள் ஒருபோதும் மறந்திலர்.

“மெய்வருத்தம் பாரார் பசுநோக்கார் கண்டுஞ்சார்
எவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளார் - செவ்வி
அருமையும் பாரார் அவமதிப்புங் கொள்ளார்
கருமமே கண்ணாயி னார்.”

என்றாங்கு, சுற்றுணர்ந்தோர் யாதேனுமோர் நல்விஷயத்தில் மனதை நிறுத்திப் பின்னர் அதைவிடுத்துப் பிறிதோர் விஷயத்திற் புலனைச் செலுத்துவரோ? தாமேற்ற கடமை அதிக பண நஷ்டத்தை விளைக்குமென்பதை அவர் நன்குணர்ந்தவராயினும் அது காரணமாக அக் கடமையைச் செலுத்தல் வேண்டுமென்னு மெண்ணத்தைத் தமதுள்ளத்தினின்று மகற்றினரல்லர். இப்பெருங் கடமையைக் குறைவறச் செலுத்தினமையானே அவர் இறந்தும் இறவாதவராகித் தமிழுலகத்துள்ளோர் பெருமதிப்புக் காளாகினர்.

4. பிள்ளையவர்கள் ஏற்ற கடமை.

இப்பாத கண்டத்து நிலைபெறு உம் பற்பல பாஷைகளுள் ஆரியம் தமிழ் எனுமிரண்டுமே எஸ்வான் ஆதியில் மன்பதைகட் கருளியனவாகலின் இவ்விரண்டும் ஓரன்னைபாலுதித்த ஈரிளங் குழலிகளே போல்வன. ஆகவே இவ்விரண்டும் சமத்துவமுடையனவாகும். இஃது வடமொழி தென்மொழி மகோத்தி பருகிப் - படிமிசைத் தமிழ்மகா பாடியம் வகுத்துக் - குசைநுனியதனினுங் கூரிய மதிபெறீ இத் - திசையெலாந் தன் பெரு மிசைநிறீ உயர்ந்த, சிவஞான யோகீஸ்வரர்,

“இருமொழிக்கும் உண்ணுதலார் முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்ப
 இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந் தரிசைபரப்பும்
 இருமொழியுந் தழீஇயினு ரான்றவரே யென்றாலிவ்
 இருமொழியு நிகரென்னு மிதற்கைய முனதேயோ!!

என்று கூறியவாற்றானே வெள்ளிடை மலைபோற் றெள்ளி
 நிதிற் புலப்படும்.

இவை தம்முள் ஆரியம் வேதாசுரம் அதிகாரத்தா
 னும், உச்சாரணவன்மையானும், மந்திரோபதேசப்பயிற்
 சியானும் ஆடே லக்ஷணம் பெற்றது. தமிழ் என்பது,
 தனக்கிணையிலாப் பாலை, இனிமையுள்ள மொழி எனப்
 பொருள் படுதலின் ஆரியத்தினுஞ் சிறந்ததென்பது
 பெறப்படுதலானும், கன்னடம் தெலுங்கு மலையாளமாதிரி
 யாம், மகப்பேறுடைமையானும், தன் இனிய வோசை
 யானும் மிருதுத் தன்மையானும் தேவார திருவாசக
 வசிகரணத்தானும் மகடே லக்ஷணம் பெற்றது. ஆரியம்
 வடதிசைச் சென்று வடமொழியெனப் பெயர் பெற்று
 ஆதியில் கைமிசாரணிய ரிஷிஸ்வரர் கோட்டத்தானும்
 பின்னர் வேதிய வித்தகர்களானும் பரிபாலிக்கப்பட்டுச்
 சிறப்புற்றும் ஈற்றில் உலக வழக்கின்றி இறந்தது. தமிழ்
 ணங்கோ தென்றிசைச் சென்று, தென்மொழியெனப்
 பெயர்பெற்று மங்கைப் பருவமுற்று என்றும் இளமைத்
 திறம் பொருத்தத் தேவாரமீர்தமோ வென்றையுறுமாறு
 இனிமை பயந்து, ஆரியம்போல் உலக வழக்கழிந்து
 சிதையாது இன்றும் விளங்குகின்றது.

இத்தகைய சிறப்பினையுடைய தமிழ் மாதின் உண்
 மையழகை யுணர்ந்து அவனைப் பின்னுஞ் சிறப்பிப்பான்
 கருதி, அகத்தியர்பாற் சிறந்தத்தியம் பேரகத்தியம் என்

னும் இரண்டினையும் முற்றக் கற்றுணர்ந்த ஆசிரியர் தோல்காப்பியர் முதலிய பன்னிரு சீஷரும் புறப்பொருட் பன்னிருபடலம், தோல்காப்பியம், காக்கைபாடினியம் முதலிய இலக்கண நூல்களா மணிகளையியற்றி அவள் தன் சிரசினும் மார்பினுங் கழுத்தினு மணிவித்து, அவள் பேரழகு கண்டுவந்தனர். இயற்கையழகோடு செயற்கையழகும் பெற்ற தமிழ் மாதா பின்னர் மதுரைச் சங்க மாம் நாயகனை மணந்து ஆடையாபரணலங்காரம் பெற்றுப் பெருஞ் சீருஞ்சிறப்புமுற்றனள். இச்சங்கத்தார் மேற்கூறிய விலக்கணவணிகளை அரங்கேற்றி மெருகேற்றியதுமன்றிப் பின்னுமாயிரக் கணக்கான மானன தத்துவ சாஸ்திர நூல்களையுமியற்றி அவளை யணிபெறச் செய்து மென்மேலுஞ் சிறப்பித்தனர். இதுவே தமிழ் மாதா உச்சநிலையடைந்த காலம்.

அப்பால் சங்க ஸ்தானம் தகூண மதுரையினின் றும் கபாட புரத்துக்கு மாற்றப்பட்டபோது தமிழ்மாதா தனக்குரிய எண்ணிறந்தனவாய அணிகலன்களோடும் அங்குச் சென்று குலாவுவாளாயினள். ஆயினும் கபாட புரம் ஆழிவாய்ப் பட்டழியவே அக்காலத்து அரிய பெரிய தமிழ் நூல்களையாவும் இறந்துபட்டனவாக, இப் பெரு விபத்தினின்றுத் தப்பிய பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் மிகச் சிலவேயாம். கபாடபுரம் சமுத்திரத்தா லழி வெய்தியதற்கு முன்னர்ச் சங்கமருவிய நூல்களாயிருந்தவை எண்ணுயிர்த்து நாற்பத்தொன்பதாமென்று சங்கப் புலவரு னொருவரான நக்கீரர் கூறிப்போந்தனர். இணையிலாப் பாஷையென் றிறுமாப்படைந்த தமிழ் மாதாக்கு இது ஓர் பேரிடியே போலும்.

ஆயினும் உத்தரமதுரையின்கண் னுதித்த கடைச் சங்கத்தார் காலத்து அவர் தாமாக நமக்கருளிய எட்டுத் தோகை, பத்துப்பாடல், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்னும் மூவகைய நூல்களானும், பாண்டி நாட்டின்கண் சிதறுண்டுஞ்ஞாலிய சிறகில சிறுகிரந்தங்களானும், சிறுவர் கல்வித் தேர்ச்சியின் பொருட்டு வழங்கிய சிறு நூல்களானும், வாகடசோதிட சாஸ்திரங்களானும் தமிழ்மாதா சற்றுச் சிறப்புற்றனள். பின்னர் சங்கமொழியவே தமிழ் மாதா கைமைபெய்தி ஆதரவொன்றின்றிச் சேர சோழ பாண்டியர் அவைக்களத்து மன்னிச் சற்றுத் தலை கவிழ்ந்தனள். நாயகனை யிழந்த நாயகிக்குச் சற்புக்திரர் கைகொடுத்தாற்போலப் பற்பல சமண வித்துவாமிசர் கோன்றிக் தமிழிலே சிறந்த விலக்கியமெனக் கற்றோர் மற்றோர் யாவரானுங் கருதப்படும் ஜீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி ஆகியாம் பெருங் காப்பியங்களையும் குளாமணி, நீலகேசி, உதயணன் கதை, நாககுமார காலியம், யசோதர காலியம் என்னுஞ் சிறு காப்பியங்களையும் நிகண்டு, நன்னூல், காரிகை ஆகியாஞ் சிறு கிரந்தங்களையுமியற்றி அவளை மகிழ்வித்தனர். இவர்கள் காலத்துக்கடுத்த இதிகாச காலத்தும் கல்விச் செல்வரான கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர் முதலிய கவிவரணரும் சைவ சமய பாம குரவரும் சந்தரானுசாரியர்களும் தோன்றிப் புரண காசியங்கள் சமயாசார தத்துவ நூல்கள் பற்பல ஸ்தல புரணங்கள் முதலியனவற்றையும் சமஸ்கிருதத்தினின்றும் மொழி பெயர்த்தனவாய எண்ணிறந்த நூல்களையு மியற்றுவாராயினர். ஆகவே பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டளவிற் தமிழ்மாதா பெரும்பான்

மையும் தன் பண்டைச்சிறப்பெய்தி, தொல்காப்பியமே இரத்தின கிரீடமாகவும், நீலகேசியே இருண்டு பார்த கேசமாகவும், சூளாமணியே சிகையின் கண் தரிக்கப் பெறும் இரத்தினப் பிறையாகவும், தேவாரமே தெய்வீக மாலையாகவும், திருக்கோவையார் முதலிய கோவைகளே விரிசிகை முதலிய கோவை வடங்களாகவும், குண்டல கேசியே சிறந்த காதணியாகவும், வளையாதிபதியே கை வளையாகவும், மணிமேகலையே கனமணியழுத்திய தங்க ஓட்டியாணமாகவும், சிலப்பதிகாரமே காற்சிலம்பாக வும், திருக்குறள் ஈழியே இணையடியாகவும், திருவாச கமே திருவாசகமாகவும், திருமந்திரமே அரணுகியமந்திர மாகவும், முதமொழிக் காஞ்சியே காஞ்சியாகவும், நற் றினையே ஜாதியாகவும், புறப்பொருளே புறப்பொருளாக வும், அகப்பொருளே அகப்பொருளாகவும், கந்தபுராணமே சேர்க்கப்பட்ட பழம்பொருளாகவும், பெரிய புராணமே பெரும் பொருளாகவும், திருவிளையாடலே திருவிளையாட் டாகவுங்கொண்டு, தன் திருவாயினின்றும் தமிழ்க் கீர்த் தன மாதியாங் கானுமிர்தஞ்சொரியத் தமிழ்நாடென்னு மாங்கத்து நின்று நர்த்தனஞ் செய்து பார்ப்போர் மனதைப் பாவசப்படுத்தினள்.

இவ்வாறு சிறப்பெய்திய தமிழுக்குப் பின்னுமோர் விபத்து நிகழ்ந்தது. தென் இந்தியாவிற்குப் படை யெடுத்துச் சென்ற மகமதியர், தமிழ் நாடெங்கணும் புகுந்து சமது கோறான் வேதத்துக்குமாறாய் எந்நூல்களையுமழித் தல் வேண்டுமென்னும் போவாக் கொண்டு சென்றன ராக, எதிர்ப்பட்ட அரிய தமிழ் நூல்களுளநேகம் குரங் கின் கைப்பூமாலையே போன்று, தீயில் வெந்து சாம்ப றாயின. இவர்கள் கையினின்றும் தப்பித் தற்காலத்து

நிலைபெறுவன இலக்கண இலக்கிய நூல்கள், காப்பியம், வீரகாவியம், ஸ்தலபுராணம், கலம்பகம், நீதிநூல், வாடகடம், கோவை, அந்தாதி. தேவாரதிருவாசகம், முதலியனவும் சிற்சில கணித சோதிட வான சாஸ்திரங்களுமே யாம். தர்க்க வியாகரண நூல்களாய் நமக்குள்ளவை பெரும்பாலும் ஆதீனகாலத்தில் பற்பல மடாதிபதிகளாலும் அவர் பரிபாலனத்தின் கீழிருந்த தமிழ் வித்துவான்களாலு மியற்றப்பட்டனவாம்.

இவ்வாறெஞ்சிய தமிழ் நூல்கள் பனையோலைச் சுவடிகளின்கட் சிறைப்பட்டுத் தமிழை அவாவிக் கற்போர் கண்ணுக்குப் புலப்படாது ஏட்டுப் பிரதியாம் நிலையோடு காந்துறைவதானும், காலமும் செல்லும் இடையறாது தாக்குவதானும் அவையாவும் இறந்தும், இறக்குந் தசையை யடைந்துகொண்டும் வருகின்றன. இறக்குந் தசையை யடைந்திருப்பனவோ காலிகதங்களாலேற்பட்ட வழக்கள் நிறைந்துனவாய் இஃது தப்பு இஃது ஒப்பு என்று நிச்சயித்தற்கிடனில்லாது கிடக்கின்றன. இவ்வாறு மறைந்து கிடக்கின்ற அரிய நூல்களைப் புதுப்பித்து அச்சினிற் புதுக்கி உயிர்ப்பித்தல் உலோகோபகாரமாவதுமன்றிக் தமிழ் மானுக்குப் பெருமகிமையு மன்றோ? இதுவே பிள்ளையவர்கள் ஏற்றபெருங்கடமை.

இப்பெருங்கடமையைப் பிள்ளையவர்கள் தாம் யாழ்ப்பாணத்துக் கோப்பாய் வித்தியாசாலை யாசிரியராயிருக்கும்போதே யேற்று, குமரகுருபர சுவாமிகளியற்றிய சிறந்த நூலாய் நீதிநெறிவிளக்கத்தை உரையோடு அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். சாவகாச மின்மையால்

அவர் அவ்வேலையைத் தொடர்ச்சியாய்ச் செய்து வருதல் கூடாதாயிற்று. ஆயினும் யாழ்ப்பாண வாசரும், வேதாதமோக்த சைவசித்தாந்தப் பிரவர்த்தகரும், தமிழிலக்கண விலக்கியக் கூடலை நிலைகண்டுணர்ந்தவரும், தமிழ்நா டெங்கணும் மெய்யறிவுறுத்திய ஆசாரியரும், மகா வித்துவ சிரோமணியுமாகிய ஸ்ரீ. ல. ஸ்ரீ. ஆறுமுக நாவலரவர்கள் இப்பெருங் கடமையிற் கையிட்டு அநேக தூல்களைத் திருத்தியும் விளக்கியும் விரித்தும் அச்சிடுவித்து வருவதைப் பிள்ளையவர்கள் கண்ணுற்று, அவருக்குத் தம்மாலியன்றவுகவி யாவும் புரிந்து பேருவகை யெய்தினர்.

அவ்வித வுதவியை நாவலரவர்கள் மிகவு மன்புடனங்கீகரித்தது மன்றிப் பிள்ளையவர்கட்குத் தாமெத்துணை கடன்பாடுடைய ரென்பதை விளக்கியு மிருக்கின்றனர். பிள்ளையவர்களும் நாவலரவர்கள் தமிழ்ப் பாஷையின் மீது வைத்த பேரன்பை நினைந்து அவர்பாலிடையராப்பற்றும் பெருமதிப்பு முடையராயினர். கற்றாரைக் கற்றாரே காழுறுவராகலின் இவர்தம் நட்பு அதிகசயிக்கற்பாலதன்று. நாவலரவர்கள் பின்னுஞ் சிலகால முயிரோடிருந்து இம்மேலான வேலையை நடத்தாதுகிறந்தது பிள்ளையவர்கட்குப் பெருவிசனமே. பிள்ளையவர்கள் நாவலரவர்களிடத்து எத்துணை மதிப்புடையரென்பது நாவலரவர்க ளிறந்தபோது அவர் சொல்லிய பின்வருஞ் செய்யுட்களால் வெளிப்படும்.

விருத்தம்

“வேதம்வலி குன்றியது மேதகுசி வாசகம்
விதங்கள் வலி குன்றி னவடற்

சூதன்மொழி மூவறுபு ராணம்வலி சூன்றியது
 சொல்லரிய சைவ சமயப்
 போதம்வலி சூன்றியது போற்பொதிய காமுனி
 புகன்றமொழி சூன்றி யதுநம்
 நாதனினை ஞாலமிசை நாடரிய ஆறுமுக
 நாவல ரடைந்த பொழுதே.”

வெண்பா.

“நல்லைநகர் ஆறுமுக நாவலர்பி றந்திலரேற்
 சொல்லுதமிழ்மெங்கே சுருதியெங்கே—எல்லவரும்
 ஏத்துபுரா னாகமங்க ளெங்கேப்ர சங்கமெங்கே
 ஆத்தனறி வெங்கே யறை.”

அக்காலத்தில் பிள்ளையவர்கள் சென்னையில் தின
 வர்த்தமானி என்னும் தினசரிப் பத்திரிகை யொன்றின்
 பொறுப்பையேற்று நடத்திவந்தார்.

ஒருமுறை அத்தினவர்த்தமானிப் பத்திரிகையின்
 கண் நாவலரவர்களைக் குறித் தெழுதியபோது அவரை
 “ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாத நாவலர் பெருமான்”
 என்று கூறினர். அதைக் கண்ணுற்ற தொழிலூர் வேலா
 யுத முதலியார் கோ. இராசகோபால பிள்ளை முதலிய
 தமிழ் வித்துவான்கள் தம்மோடு முறணிமை கண்டு
 தாம் கூறியது தக்கதெனச் சாதிப்பான் கருதி “நல்லறி
 வுச் சுடர்கொளுத்தல்” என்று மகுடமிட்டெழுதிய
 வாசகத்தால் நாவலருடைய பெருமை அறியப்படும்.

நாவலரவர்கள் இப்பெரு முயற்சியிற் கையிட்டன
 ராயினும் பிள்ளையவர்கள் அவர் கையிட்டிருப்பது

போதுமென்று வாளாவிருந்தவரன்று. நாவலரவர்க ளுக்கு முன்னரே தாம் இவ்வேலையிற் கையிட்டவ ராக லின் தமக்குச் சாவகாசம் நேரும்போதெல்லாம் இம் மேலான வேலையையே செய்தல் வேண்டுமென்னுந் தீர் மான முடையவராயினர். பண்டைக் காலத்தனவாய் இறக்குந் தசையை யடைந்தவரும் நூல்களைப் பரி சோதித்து அச்சிட வேண்டுமென்பதே பிள்ளையவர்கள் பெரு விருப்பாகலின் முதலில் எந்நூலை எடுத்துத் தம திஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதென்பது நெடுங்காலம் அவர் மனதின்கண் ணிகழ்ந்த ஓர் வினாவா யிருந்தது. இலக்கணத்துக்கு முற்பட்டது இலக்கியமே யாயினும் இலக்கணமின்றி இலக்கியஞ் சிறப்புறுதாகலின் தாம் அதிகமாய்க் கவனிக்க வேண்டியது இலக்கணமே யென்று தேர்ந்து, முன்னர் தொல்காப்பியம் என்னும் பண்டை இலக்கண நூலிற் கையிட்டார்.

5. தொல்காப்பியம்.

தமிழும் ஆரியமும் பூர்வீக பாஷை யென்பதை முன்னர்க் குறிப்பித்துள்ளோம். தமிழ்ப் பாஷைக்கு ஆகியி லிலக்கணஞ் செய்தவர் அகத்தியர். ஆகவே அஃது அகத்தியம் எனும் பெயர்த்தாகி இயல் இசை நாடக மெனும் முத்தமிழ் தழீஇயதும் ஆகியிற்றமிழ்ப் பாஷைக்குப் பேரிலக்கணமாக விளங்கியதுமே யன்றி, முதற் சங்கத்தார் காலத்துப் பேரிலக்கணமாக திவ்விய தும் இஃதொன்றேயாம். இஃது யாதோர் நியதிபற்றி இயைக்கப்பட்டிலதாகலானும், நேர்ந்தவாறு சூத்திரங் களை யொருங்கே தொகுத்தலால் அடிதலை மாறிக்கிடந்த

தோர் பார்த நூலாகலானும், ஆழியதோர் கடலே யணையதாய்க் கற்போர்க் கரியதாய்க் கிடந்ததாயிற்று. அகத்தியர்பாற் சிற்றகத்தியம் பேரகத்திய மெனுமிரண்டையு மோதி யுணர்ந்த பன்னிரு மாணவரும், அதனை முறைப்படுத்துவான் கருதித் தத்தம் பெயரால் வெவ்வேறிலக்கணமும், அனைவரு மொருங்கு சேர்ந்து பிறிதோ ரிலக்கணமுஞ் செய்தனர். அம்மாணவர் பன்னிரு வருட் டிறமைபெற்ற திரண தூமாக்கினி என்னு மியற் பெயரையுடைய தோல்காப்பிய முனிவரர் அவ்வகத்தியத்தின் வழித் தந்தருளிய இலக்கணமே தோல்காப்பிய மெனப்படும்.

சங்கத்தார் காலத்துக்கு முற்படத் தோன்றிய விந்நூல் முதற் சங்கத்தார் காலத் தாங்கேறி நிலை பெற்றும் அகத்தியமே அச்சங்கத்தார் ஆதாரமாக் கொண்ட நூலாம். இந்நூலின் உண்மையுயர்வை யுணர்ந்தறிந்த அகத்தியனார் சற்று விரோதஞ் சாதித்தமைபானே அஃது சிலகாலம் பிரகாசமற்றிருந்தது. ஆயினும் காலக் கிரமத்தில் அதன் மகத்துவம் தோன்றத் தோன்ற, அஃது அகத்தியத்தோடு சமத்துவமுடையதாகி இடைச்சங்கத்தார் காலத்து இவ்விரண்டுமே தமிழுக்குப் பேராதாரமாயவிலக்கண நூல்களாயின. பின்னர் அகத்தியம் மகத்துவம் குறைந்து இறந்தொழியவே, தோல்காப்பிய மொன்று மாத்திரமே கடைச்சங்கத்தார் காலத்துத் தனிமையாய் நிலைபெற்று அன்று கொட்டு இன்று காலும் தமிழுக்குப் பேரிலக்கணமாக விளங்குவது.

கடைச்சங்கம் இற்றைக்கு சுமார் இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் அரசாண்ட உக்கிரப் பெருவழி

காலத்தே யொழிந்தமையானும், கடை இடை தலைச் சங்கங்களின் காலம் முறையே இரண்டாயிரம், மூவாயிரத்தைஞ்ஞாறு நாலாயிரத்தைஞ்ஞாறு வருடங்களே யாகலானும், தொல்காப்பியத்தின் வயது பன்னீராயிரம் வருடங்களுக்கு மேற்பட்டதன்றிக் குறைந்ததன்றென்பதற்கு எட்டுணையேனுஞ் சந்தேகமில்லை யென்பது பிள்ளை அவர்களுடைய கருத்து. கால நிருணயம் எவ்வாறு பெறப்பட்டதோ வெனின், தலைச்சங்கம் இரீஇய பாண்டியர் என்பத்தொன்பதின்மரெனவும் அவர்காலம் நாலாயிரத்தைஞ்ஞாறு வருட மெனவும், இடைச்சங்கம் இரீஇய பாண்டியர் ஐம்பத்தொன்பதின்ம ரெனவும், அவர்காலம் மூவாயிரத்தைஞ்ஞாறு வருடமெனவும், கடைச்சங்கம் இரீஇய பாண்டியர் நாற்பத்தொன்பதின் மரெனவும் அவர்காலம் இரண்டாயிரம் வருடமெனவும், ஆகமப்பிரமாணமா யிருத்தலானேயெனப் பிள்ளையவர்களே கூறியுள்ளார்.

இந்நூற்கு உரையாசிரியராய்த் தோன்றியவர் நச்சினார்க்கினியர், சேனாவரையர், கல்லாடர், பேராசிரியர், இளம்பூரணர் என ஐவர். இவருள் நச்சினார்க்கினியருரையே மற்றையோருரைகட்கு மிகவும் பிந்தியதென்பது, அஃது சமணர்காலத்துத் தோன்றியமையானும் அவ்வுரையாசிரியரும் பரிமேலழகரும் ஏககாலத்தின் ரென்பதானும் தெளிவாகின்றது. இவ்வுரை மிகவும் விரிவாக எழுதப்பட்டமையால் இதுவே யாவரானுஞ் சிறந்த தெனக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது.

சேனாவரையர் சொல்லதிகாரம் ஒன்றற்கே மிகச் சிறந்தவுரை செய்திருக்கின்றனர். கல்லாடருரையோ

மிகவுஞ் சுருக்கமுடையது. மற்றையோர் உரைகளுள் யாதும் பூரணமாக எங்கைக் ககப்பட்டிலது. பழமையும் சிறப்பு மொருங்கே யமைந்ததும், பலவித்துவான்கள் பரிசோதித்து அச்சிட முயன்றும் சந்தேக நிகழ்ந்தமை காரணமாகக் கைவிடப் பட்டதுமான இந்நூலைப் பிள்ளையவர்கள் கையேற்றது, அவ்விடத்துக் குடிகொண்டிருந்த செந்தமிட் பாஷாபிமானத்தை நன்கு விளக்குகின்றது. பிள்ளையவர்கள் தாம் தொல்காப்பியம் அச்சிடப் புகுந்த தற்குக் காரணங் கூறுமிடத்துப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:—

“பன்னீராயிர வருஷ காலத்திற்கு மேற்பட நிலை பெற்றோங்கித் தமிழ்க்கோர் தனிச் சுடர்போலப் பிரகாசித்துவந்த தொல் காப்பியமும், தற்காலத்து இலக்கணங் கற்போர் அனைவரும் அதன் வழித்தோன்றிய சிற்றிலக்கணங்களையே கற்று அம்மட்டோடு நிறுத்தி விடுவதால் எழுதுவாரும் படிப்பாரு மின்றிப் பழம் பிரதிகளெல்லாம் பாணவாய்ப்பட்டுஞ் செல்லுக்கிரையாகியுஞ் சிதைவுபட்டும் போக, யாவராயினும் ஒருவர் வாசிக்க விரும்பிய வழியுங் கிடைப்பதருமையாய் விட்டது. தமிழ் நாட்டினத்தினுமுள்ள தொல்காப்பியப் பிரதிகள் மிகச்சிலவே. அவையாவும் மிக்க ஈனஸ்திதி அடைந்திருப்பதால் இன்னுஞ் சிலவருடத்துள் இறந்துவிடுமென்று அஞ்சியே அதனை உலோகோபகாரமாக அச்சிடலானேன்.” இதுவும் யாம் மேற்கூறியதை வற்புறுத்தும்.

இந்நூலை அச்சிடும்படி பிள்ளையவர்களால் ஏவப்பட்டவர் யாழ்ப்பாணத்து மகாவித்துவ சிரோமணியும் சைவசித்தாந்தப் பிரவர்த்தகருமென்று யாம் முன்னர்க்

கூறியுள்ள ஸ்ரீ. ல. ஸ்ரீ. ஆறுமுக நாவலரவர்களே. நாவலரவர்கள் உயிரோடிருந்து தாம் மேற்கொண்ட வேலையை நடாத்திவந்திருப்பராயின் பிள்ளையவர்கள் இதை அவருக்கு முற்றிலும் விடுத்துத் தாம் வேறு தூல்களிற் பிரவேசித்திருப்பாரென்பது திண்ணம். நாவலரவர்கள் அதைப் பூரணமாகச் செய்து முடிக்கக்கூடியவரென்பதை, ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி உயர்வுற்றுக் கலைமாதின் சிரோரத்தினமென்றும், அன்பு பரோபகாரமாதியாஞ் சிறந்த குணங்கள் வாய்ந்தவரென்றும், பாதகண்ட முழுவதும் கொண்டாடப்படுகின்ற எம்மாதிரியர் மில்லர் பெருமான் பெருங்கணையா னிலைபெறுஉம் சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலையில், பிள்ளையவர்கள் தமிழ்ப்பாஷைச்சிறப்பு விஷயமாக உபநிதியாசுத்தபோது தாம் தொல்காப்பியம் அச்சிடுவதற்குத் தலையிட்ட பின்னர், தம் மனதின்கண் ணிகழ்ந்த சந்தேகங்களை நிவாரணஞ் செய்வாரிலராகவும் நாவலர் பெருமான் சிக்கிய தூல்போற் கிடந்த தொல்காப்பியத்தின் ஒரு பாகத்தையேனும் பரிசோதித்து அச்சிற் றேன்றச் செய்தது அவர் மகத்துவத்தை நன்கு விளக்குகின்ற தெனக் கூறினமை சாலவும் வற்புறுத்துகின்றது.

தாம் இந்நூலைப் பரிசோதித்து அச்சிடுவதற்குத் தகுந்தவராயிருந்தும் பிள்ளையவர்கள் அவ்வாறு செய்யாது நாவலரவர்களை ஏவியதற்குக் காரணம் யாதோ வெனின், அக்காலத்து இராசாங்க வுத்தியோகம் வகித்திருந்த தமக்குத் தமிழ்நா டெங்கணுஞ் சென்று ஏட்டுப் பிரதிகள் தேடுவதற்கும், அவைகளை யொருங்கிட்டுப் பரிசோதிப்பதற்கும் வேண்டிய சாவகாச மின்மையானும் புத்தகம் அச்சிடுவதே தம் வேலையாகக் கொண்

டுழைத்த நாவலர் பெருமானே அதற்குத் தக்கவரென
அவர் கருதினமையானுமாம்.

தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் சென்னைச் சகல
கலாசாலைத் தமிழ்ப்புலமை நடாத்திய மழவை மகாலிங்
கைய ரவர்களால் இற்றைக்குச் சுமார் தொண்ணூறு
வருடங்களின் முன்னர் அச்சிடப்பட்டிருந்தமையானும்
தொல்காப்பியம் முழுவதும் எவ்வாற்றானும் அச்சவாக
னமேறித் தமிழ் நாட்டின்கண் பவனிவரவேண்டுமென்
பது மாத்திரமே ஆகியிற் பிள்ளையவர்கள் பெருவிருப்
பாகலானும் ஒரு முறை அச்சிட்டதையே திரும்பியு
மச்சிடுதல் அநாவசிய மெனக் கொண்டு அடுத்த பாக
மாகிய சொல்லதிகாரத்தை, மற்றையவுரைகளினுஞ் சிறந்
ததெனக் கொண்டாடப்படும் சேனாவரையர் உரை
யோடு நாவல ரவர்களைக்கொண்டு பரிசோதிப்பித்து
விபவ வருடம் புரட்டாசிமாசம் தம்பெயரால் அச்சிட்டு
வெளியிட்டனர். நாவல ரவர்களாற் பரிசோதிக்கப்பட்ட
தாயினும் பிள்ளையவர்கள் தமக்குச் சாவகாசம் நேரும்
போதெல்லாங் கூடவிருந்து தம்மா லியன்ற வுதவியாவும்
புரிந்தே இவ்வேலைபை நிறைவேற்றின ரென்பதற்குப்
போதிய சான்றுளது.

சொல்லதிகாரம் அச்சாயினபின்னர் நாவலரவர்
கள் தாம் முன்னர்க் கையேற்றிருந்த வேலைகளை நடத்
துவதிலும் ஊராரச்சென்று சைவப் பிரசங்கங்கள்
செய்வதிலும் வித்தியா சாலைகளை ஸ்தாபித்தற்குப்
பணஞ் சேகரிப்பதிலும் முயற்சியாயிருந்து 1879-ம்
வருடமாகிய பிரமாதிவருடம் கார்த்திகை மாசம் 21-ம்
திகதி சுக்கிரவாரம் இகவாழ்வை பொருவிப் பரவாழ்வை
மருவினர்.

தமிழ் மாதின் வலக்காமே போன்ற நாவலரிறந்து படவே தமிழ்ப் பாஷையின் பொருட்டு அவராற் செய்யப்பட்ட வேலைகள் யாவும் குன்றின. தமிழைச் சிறப்பித்தலே தம் வாணாட் கடமையென மதித்த பிள்ளை யவர்கள் தங்கடமையை வகித்தற்கிதுவே தக்க கால மெனக்கொண்டு பின்னும் பல தமிழ் நூல்களைத் தாமே பரிசோதிக்கவும் அச்சிடவுந் தொடங்கினார்

6. வீரசோழியமும், தணிகைப் புராணமும்

தொல்காப்பியத்தைத் தொடர்ச்சியாக அச்சிடுவ தற்கு அப்போது போதிய வசதிகளில்லா திருந்தமை யால் வீரசோழியம் என்னும் பண்டை இலக்கண நூலை அச்சிட முயன்றனர். பழைய காலத்தனவாய் நூல்க ளுள் மிக்க ஆபாச நிலையை யடைந்ததும் விரைவி லிறந் தொழியுமோ வென்று ஐயுறுதற்கிடனாய் நின்றதும் இதவே. இது விக்கிரமசோழன் எனப் பெயர் வழங்கிய வீரசோழன் காலத்து அவன் கீழ்ப் போன்பற்றியூரின் சிற்றரசுபுரிந்த புத்தமித்திரன் எனும் அரசனால் எழுதப் பட்டு அவ் வீரசோழனது பெயர் வகிக்கப் பெற்றமை காரணமாக வீரசோழியம் எனப் பெயர் பூண்டதும், ஸ்ரீ கச்சியப்ப சிவாசாரியர் கந்தபுராணம் அரங்கேற்றிய போது திகடசக்கரம் என மொழி புணர்ந்ததற்கு விதி யளித்தருளிய பெரும் சிறப்புப் பொருந்தியதுமாகி இலக்கண மனைத்து மொருங்கிட்டுப் பிழிந்தசாறே போல் வது. முன்பின் 2000 வருடங்களுக்கு முன்ன ரியற்றப் பட்டதும், பெயரைக் கேட்டதே யன்றி நூலைப் பார்த்

திலேமென்று தக்க வித்துவான்கடாமுங் கூறக்கிடந்த
துமான பழமை வாய்ந்த இந்நூலை அச்சிடுவதற்கு ஏட்
டுப்பிரதிகள் சேகரித்தலினும், படிப்பாரும் எழுதுவாரு
மின்றிப் பாணவாய்ப்பட்டுந் தேடுவாருந் தொடுவாரு
மின்றிச் செல்லுக்கிரையாகியும், எழுத்தழிந்துஞ் சிதைந்
துங் கிடந்த அப்பிரதிகளி லுள்ளவற்றை உள்ளவாறு
நிதானித் தமைத்தலினும், பிள்ளையவர்கள் எடுத்துக்
கொண்ட பிரயாசை இத்துணை யென்றுரைக்கும் பான்
மையகன்று.

இம் மேலான வேலையை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்
டிய ஏட்டுப் பிரதிகளை யுபகரித்தவருள் திருக்கைலாச
பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினத்துப் பெரிய
சற்குருநாத சுவாமிகள் செய்த பெரு நன்றி எஞ்ஞான்
றும் மறக்கற்பாலதன்றென்று பிள்ளையவர்கள் தம்
பதிப்புரையின் கண் கூறியிருக்கின்றனர். சுவாமிகள்
கொடுத்தருளிய பிரதியையே யாதாரமாகக் கொண்டும்,
அகப்பட்ட வேறு பிரதிகளை உதவியாக வைத்துப் பரி
சோதித்தும், நூலாசிரியர் எழுதிய சுத்த ரூபத்தையே
எவ்வாற்றானும் தழுவித்தாம் எடுத்த முயற்சியை ஒரு
வாறு நிறைவேற்றினராகவே வீரசோழியம் 1881-ஆம்
வெளிப்பட்டது. பிள்ளையவர்கள் வீரசோழியப் பதிப்
பில் எடுத்த பெருமுயற்சியை யுணர்ந்தே அக்காலத்தில்
பிரசித்தி பெற்றிருந்த சதாவதானம் இராமசாமிச்செட்
டியாரும்,

“இறந்த பூம் பாவை யெலும்பினைச்சம் பந்தர்

சிறந்த பெண்ணாய்ச் செய்த சிறப்பான்--திறம்பலசேர்

தாமோ தரன்வீர சோழியத்தார் சாற்றுருவம்
பூமி தியைந்த தெனப் போற்று.”

என்று கூறியுள்ளார்.

அடுத்த வருடமாகிய 1882இல் தமது இரண்டா
வது மனைவியும் அம்மனைவி வயிற்றிலுதித்த மூன்றாவது
புத்திரனாகிய சி. தா. சோமசுந்தரம் பிள்ளையும் ஒருங்கே
இறந்தமையானும், தாம் உபகாரச் சம்பளம் பெறுதற்கு
வேண்டிய காலம் பூர்த்தியாயினமையானும், தமிழைச்
சிறப்பித்தற் பொருட்டுத் தாம் பின்னுமுழைத்தல்
வேண்டுமென்னுந் துணிவு மிகுதியு மிருந்தமையானும்,
இராஜாங்க வுத்தியோகத்திற் றமது வாணாட்களின் உத்
தம பாகமாகிய இருபத்தைந்து வருடங்களைக் கழித்து
இவ்வருடத்தோடு உபகாரச் சம்பளம்பெற் றினைப்
பாறினர்.

உத்தியோகத்தி னின்றும் நீங்கிய பின்னர் தாம்
கையேற்ற வேலையை நடாத்துவதற்கு அவருக்கு முன்
னிலுமதிக சாவகாசம் சிடைத்தது. வீரசோழியம்
பதிப்பிக்கும் பொருட்டு ஏட்டுப் பிரதிகள் சேகரித்த
போது சில தணிகைப் புராணப் பிரதிகள் அவர் கைக்
குக் கிட்டினமையானும், சிரோஷ்ட பிரதியொன்று முன்
னரே தமது கையிலிருந்தமையானும், அத்தணிகைப்
புராணம் சமண நூலாகிய ஜீவக சிந்தாமணியின் மாட்சி
மைக் கீடுசெய்வா னியற்றப்பட்டுச் சொல்வளம் செய்யு
ணடை சந்தம் என்றின்னன மலிந்துபொலிந்து விளங்கு
மோரிய நூலாகலானும், திருக்கைலாச பரம்பரைத்
திருவாவடு ஆதினத்துக் கச்சியப்ப முனிவரர் அருளிச்
செய்த சிறப்பினை யுடையதாகலானும், குமரக் கடவுள்
எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற புண்ணிய ஸ்தலமென்று

சைவ சமயத்தவரார் கொண்டாடப்படும் திருத்தணிகை மிக்க சீர்த்தியுடையதாகலானும், அப்புராணத்தைப் பதிப் பிக்க முயன்று பின்னுஞ் சில பிரதிகள் தேடிப் பரிசோ தித்து 1883இஹ் வெளியிட்டனர். இந்தால் அச்சிடும் போது “மால்வரைபுனையு மாடக் கூடலாலவாயிற் பால் புரை பசங்கதிர்க் குழவித் திங்களைக் குறுகுங் கண்ணி யாகவுடைய அழலவீர்சோதி அருமறைக் கடவுளை” ஆக்கியோனாகப்பெற்ற இணையிலாச் சிறப்பினையுடைய இறையனாகப்பொருள் எனும் தொன்னூலையும் பிழை யறப் பரிசோதித்து இதே வருடத்தில் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினர்.

தமிழ் நூல்களைச் சேகரிப்பதற்கும் பரிசோதிப் பதற்கும் தென் தேசங்களிற் சஞ்சாரஞ் செய்வது அவ சியமாகத் தோன்றினமையால், பிள்ளையவர்கள் தாம் இதகாறும் வசித்த சென்னை நகரை விடுத்துச் சோழவள நாட்டின்கண் காவிரி தீர்த்துள்ள திருக்குடந்தை நகரே தக்க வாசஸ்தல மெனக்கொண்டு 1885இஹ் ஆங்கு மேலிக் காவிரியாற்றின் மேற்புறத்துள்ள கருப்பூரின் கண் வசிப்பாராயினர். அங்குச் சென்ற பின்னர், தாம் முன்னரே பி-எல் பரீட்சையில் தேறியவராகவின் செந் தமிழ்ப் பரிபாலனத்தோடுங்கூட நியாய தூந்தரரங் கடமையையும் நடாத்திவந்தனர். தமக்குக் கிடைக்கு முபகாரச் சம்பளம் தமது குடும்ப சம்ரட்சணைக்கு மாத் திரம் போதியதாயிருந்தமையால், தாம் அதற்குமேலதிக மாகச் சம்பாதிக்கும் ஒவ்வொரு பைசாவையும் தமிழைச் சிறப்பிப்பதன் பொருட்டுச் செலவு செய்தல் கூடு மென்னும் நோக்கத்தோடேயே. அக்கடமையத் தாம் நடரத்தியதாக அவர் கூறி யிருக்கின்றனர்.

இங்கு வசித்தகாலத்தில் பிள்ளையவர்கள் குடும்பத்திற் பின்னுமோர் துக்க சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அவருடைய சிரேஷ்ட குமாரத்தியும், தெ. மு. இராஜரத்தினம் பிள்ளையவர்கள் அரிய மனைவியுமாகிய பொன்னம்மாள், பிள்ளையவர்கள் குடந்தைமேவிய சிறிது காலத்து னிறந்தனள். முன்னரிருமனைவியரையும் பின்னர் மூன்று புத்திரரையும் ஒரு புத்திரியையு மிழந்து துக்கசாகரத்துள் முழுகியிருந்த அவருக்கு இப்புதிய துயர் பின்னு மதிக வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. ஆயினும் “தலைக்கு மேற்பட்ட நீர் சாணேறி யென் முழமேறி யென்” என்னுங்கருத்துடையராய்த் தமக்கு நேர்ந்த துயரை யொருவாறகற்றித் தாமேற்ற கடமையிலேயே தங் கவனத்தைச் செலுத்திவந்தார்.

7. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்.

திருக்குடந்தையைச் சார்ந்தபின் ஏட்டுப் பிரதிகள் சேகரிப்பதற்கும் அதன் பொருட்டுத் தென்னாடுகளின் கண் சுற்றுவதற்கும், மடாதிபதிகளை அடிக்கடி தரிசிப்பதற்கும் போதிய சாவகாச மிருந்தமையால், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தை உச்சிமேற் புலவர் கொள்நச்சினார்க்கினியர் உரையோடும், அச்சிட வெண்ணிப்பற்பல ஏட்டுப்பிரதிகள் கொண்டு அதைப் பரிசோதித்து வந்தார். இவ்வேலை யாரம்பித்த தக்ஷணமே தமக்கிருந்த துயரனைத்தும் பரிதியைக் கண்ட பணிபோற் பறந்தோடினவென்றும் குடும்பத்திலேநேர்ந்த துக்கசம்பவங்களாற் பெரிதும் வருந்திய தமக்குத் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரமே மிக்க ஆறுதலைத் தந்ததென்றும் பிள்ளையவர்கள் பல்காலுங்கூற யாம் காதாரக் கேட்டிருக்கின்றோம்.

கடைச்சங்கத்தார் காலத்து உக்கிரப்பெருவழுதி
எனுமன்னன், தன்னுடு பன்னிருயாண்டு வற்கடஞ்
சென்றமை காரணமாகச் சிட்டானைவரும் வேற்றார்
சென்றபின் நாடுசெழிக்க மழை பொழிந்தமையால்
“நூல் வல்லாரைக்கொணர்க” என்று எல்லாப்பக்சுமும்
போக்கினன். அப்பொழுது ‘எழுத்ததிகாரமும் யாப்பதி
காரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொரு
ளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலேமென்று
வந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று என்னை?
எழுத்துஞ் சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது பொருளதி
காரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம்பெறேமே
யெனின், இவைபெற்றும் பெற்றிலேம்” எனமொழிந்து
அதன்பாற் றமக்குள்ள பெருமதிப்பை விளக்கின
னென்று புலவர் சிகாமணியாகிய நக்கீரர் இறையனாகப்
பொரு ளுரையிற் கூறிப் போந்தனராக, இப்பொருளதி
காரத்தின் மகிமை சொல்லவும் படுமோ?

இந் நூலைப் பரிசோதித்து அச்சிட முயன்ற பின்,
கம்பர் இதிகாச சிரோத்தினமாகிய இராமாயணத்தை
அரங்கேற்றுவதன் பொருட்டுப் பாவோடுங் காலாய்
நாடோறந் திரிந்தவாறுபோற் பிள்ளையவர்களும் ஏட்டுப்
பிரதி தேடுவான் றமிழ்நா டெங்கணுந் திரிந்து பெரும்
பிரயாசை பெடுக்கனர். இவ்வேலையிலும் அவருக்குக்
கைகொடுத் துபசரித்தது திருக்கைலாச பரம்பரைத்
திருவாவடுதுறை யாதீனமே.

ஆதீனத்து மகா சந்திதானமும் பெருங்கருணைத்
திருவுருவமுமாகிய ஸ்ரீ. ல ஸ்ரீ. சுப்பிரமணிய தேசிக
மூர்த்திகள் தமது மடத்துப் பிரதிகளனைத்தையும் பிள்ளை

யவர்கள் பரிசோதனைக் களித்ததுமன்றி, வேறு நாடுகளிலிருந்தும் பிரதிகள் தருவித்துக்கொடுத்து, அவர் பதிப்பிக்கும் நூல்க ளொவ்வொன்றினும் இருபது பிரதிக்குக் குறையாமல் கிரயத்துக்கு வாங்கிக் கொள்ளுவதாகவும் வாக்களித்தனர். இவையன்றி யாழ்ப்பாணம்ந. க. சதாசிவம்பிள்ளை திருநெல்வேலித் தாசில்தார் ஸ்ரீ கணித சிங்கம் வை. சின்னத்தம்பியாபிள்ளை முதலினோரும் பல பழைய ஏட்டுப்பிரதிகள் அழைப்பித்துக் கொடுத்தனர். இவற்றோடு திருத்தணிகைச் சாவணப்பெருமானையர் பெளத்திரர் துரைசாமிசுயயர் பிரதியொன்றும், பிள்ளையவர்களிடத்திருந்த பிரதியொன்றும் புரசை சாமுவேற்பண்டிதர் பிரதியொன்றுஞ் சேர்த்துப் பன்னிரண்டு பிரதிகொண்டு பரிசோதித்த பின்னரே பொருளதிகாரம் அச்சிடப்பட்டது.

ஆயினும் அஃது இன்னும் ஆங்காங்கு வழுவளதாகவே யிருக்கின்றது. பிள்ளையவர்களுக்குச் சந்தேகம் பிறந்துழியெல்லாம் பெயர்போந்த வித்துவான்களை வினவியும், அயனாற்றுணிபுகள் மேற்கோள்களோடு சீர்நூக்கியும் இன்னும் ஐயமறுத்துக் கொள்ளாத விடங்கள் பலவுளவென்று அவர் தாமே கூறியிருக்கின்றனர். பிரதிகளின் சுத்த ரூபத்தையே எவ்வாற்றானும் தழுவி யும், அப்பிரதிகளைத்தும் மாறுகொண்டவழி அம்மறுபாடுகளனைத்தையு மொருங்கே நிரைத்தும், யாதாங்காண்டற் கிடந்தாராது எழுந்தழிந்து சிதைந்தவழி “இவ்வாற்றுகத்தல் வேண்டும்” என்று தஞ் சுயமதி கொண்டு நாட்டியும் காலிகிதங்களா லேற்பட்டவழுமக்களை யோட்டியும் பிரசுரித்த இந்நூலினருமை செந்தமிழமுதம் பருகியவற்கன்றோ தெரியும்.

இவ்வாறாய் சிறப்புடன் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் காலன் கைப்பட்டவுயிர் அவன் கையினின் றும் விடுபட்டுத் தப்பிப்பிழைத்தா லொப்பப் பிழைத்து, 1885ஆம் வெளியேறியது. பொருளதிகாரம் அச்சாயின பின்னர் பழைய தமிழ் நூல்களைப் பரிசோதித்து அச்சிடுவதற்குத் தாம் அதுவரையிற் செலவுசெய்த தொகை மூவாயிரத்தைஞ்ஞாறு ரூபாயாமென்றும், புத்தக விற்பனையாலேனுந் தமிழ்ப் பாஷாபிமானிகளின் நன்கொடையாலேனும் அத்தொகையின் மூன்றிலொரு பாகந்தானும் வரவில்லையென்றும் இவ்விதமாய் பாதோர் பரிபாலனமு மின்றித் தஞ் சொந்தச்செலவிற் புத்தகங்களைப் பதிப்பித்தல் தமக்கு மிக்க நஷ்டத்தை விளைக்குமென்றுங் கண்டு தமிழ்ப் பாஷாபிமானிகட்கும் சென்னைச் சர்வகலாசாலை வித்தியாபட்டம்பெற் றாங்கேற்றோர்க்கும் இதர தமிழருக்குமென்று ஓர் விண்ணப்ப பத்திரத்தை அங்கிலேய பாஷையிலெழுதி அச்சிட்டு 1886ஆம் ஜூலைமீ 15உ விடுத்தனர்.

அப்பத்திரத்தின்கண், தமிழ்ப் பாஷையின் பூர்வோத்திரம் பண்டைச்சிறப்பு முதலியன விவையென்றும், ஆரியம் போற் றமிழர் தனிப் பாஷையே யன்றி அதனின் முற்பத்தியாய் பிறிதோர் பாஷையன்றென்றும், இலக்கண காலம் சமுதாயகாலம் சமணர்காலம் ஆதினகாலம் எனுங்காலங்களில் அஃதடைந்த சிறப்பு இத்துணைத் தென்றும், அஃது உச்ச நிலையடைந்தபின்னர் அதற்குநேர்த்தவிபத்துகள் இன்னினன்ன வென்றும், அது காரணமாக அது சற்று மங்கிய தென்றும், தமிழுக்குப் பெருமகிமையாய் நின்று நிலவிய பலபண்டைத் தமிழ் நூல்கள் இறக்குந் தசையை

யடைந்தும் இறந்தும் வருகின்றனவென்றும் விரித்துக் கூறினர். இறக்குந்தறுவாயையடைந்திருக்கும் நூல்களை அச்சிடுவித்து இறவாது தடுப்பது தமிழர் பேரில் வீழ்ந்த பெருங் கடனென்றும் தமக்குக் கிடைக்கும் சாவகாசத்தையும் திரவியத்தையும் இம்மேலான வேலைக்கென்றே தத்தஞ்செய்வதாகத் தாம் தீர்மானித்திருப்பதாகவும் கற்றுணர்ந்தவராய்த் தக்க பதவியிலுள்ள பெரியோர் தமக் கிஷ்டமானவோர் நூலைத் தக்க பண்டிதரைக் கொண்டு பரிசோதித்து அச்சிட்டு வெளியிடுவது அவருக்குள்ள செந்தமிழ்ப் பாஷாபிமானத்தை விளக்குவதுமன்றி உலோகோபகாரமுமா மென்றும் தாம் அதுவரையிற் பதிப்பித்த நூல்களைத் தக்கவாறு பரிபாலித்துத் தம்மையாதரிப்பது கற்றோர் மற்றோராகிய யாவர்மீதும் வீழ்ந்த கடனென்றும் வற்புறுத்தினர்.

பிள்ளையவர்கள் ஆருயிர் நண்பராய் அளவளாவிய இருவர் இவ்விண்ணப்ப பத்திரம் விடுப்பதற்கு முன்னரே அவரடைந்த நஷ்டத்தை யுணர்ந்து தொல் காப்பியம் பொருளதிகாரம் அச்சிடுவதற்கு வேண்டிய காசிதச் செலவு முழுவதையும் தாமே கொடுத்து உபகரித்தனர். இவருள் ஒருவர் சென்னை இராஜதானிக் கலாசாலைக் கணிதாசிரியரும், ஆங்கிலம் தமிழ் எனுமிரண்டினும் பூரணபாண்டித்திய முடையவரும், அது காரணமாக ஆங்கிலேயர் இந்துக்கள் என்னு மிருகிறத்தாராலு மொருங்கே மதிக்கப் பெற்றவருமாகிய ரூப் பஹதூர் பூண்டி-அரங்கநாத முதலியாரென்னுங் கலாநிதியே. மற்றவர் மைசூர் சீவ் கோர்ட்டு நியாபாதிபதிகளிலொருவராகிய கௌரவ அ. இராமச்சந்திரைய சுவர்கள். இவ்விரு

வருக்கும் பிள்ளையவர்கள் தக்கவாறு நன்றிகூறி யிருக்கின்றனர்.

மேற்கூறிய விண்ணப்ப பத்திரம் விடுத்த பின்னர் பிள்ளையவர்கள் இந்து பத்திரிகை வாயிலாகவும் தங்குறைகளை முறையிட்டனர். இவ்விரு விண்ணப்பங்களையுங்கண்ணுற்ற இராசா. சர். த. மாதவராவ், இராசா. சர். சவலை. இராமசாமி முதலியார், கௌரவ, நியாயாதிபதி சர். எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர், கௌரவ பி. சேன்சல்ரூவ், பேரூர் ஜமின்தார் முத்துவிஜய ரகுநாத தம்பையசாமி தம்பச்சிநாயக்கர், ஊற்றுமலை ஜமின்தார் இருதாலய மருதப்பதேவர், சும்பகோணம் சப்கோர்ட் நீதியதிபதி தி. கணபதி ஐயர், சென்னை இராசதானிக் கலாசாலை சிரேட்டாகிரியர் ஜே. பி. பில்டர் பெக் துரை, ஆசிரியர் சாது. சேஷையர், கௌரவ, குமாரசாமி முதலியார், கௌரவ, பொ. இராமநாத முதலியார், கௌரவ, பொ. அருணாசல முதலியார், திருப்பனந்தாள் ஆதீனம் குமாரசாமித் தம்பிரான், கு. நாகோஜிராயர், கலித்தலம் துரைசாமி மூப்பனார், ராவ் சாகிப் சேலம், இராமசாமி முதலியார் முதலினோர் பிள்ளையவர்கள் பெருமுயற்சியையும் பிரயாசையையும் வியந்து தங்களாலானவாறு பொருளுதவி செய்து பசரித்தனர். ஆகவே பிள்ளையவர்கள் தாமடைந்த நஷ்டம் ஒருவாறு நிவர்த்தியாயினமை கண்டு பேருக்க மடைந்தனர்

8. க லி த் தோ கை.

இல்லுக்கத்தா லுந்தப் பெற்றமையால் பிள்ளை யவர்கள் பின்னுஞ் சில தூல்களைப் பதிப்பிப்பதில் மிக்க முயற்சி யுடையாராயினர். தொல்காப்பியப் பரிசேரதனைக் காகப் பிரதிகள் தேடியபோது ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ, ஆறுமுக நாவலரவர்கள் கலித்தொகைப் பிரதியொன்று அவர்கைக் ககப்பட்டது. அது கொண்டு கலித்தொகையினருமை யுணர்ந்து அதை எவ்வாற்றாது மச்சிடல் வேண்டுமென்னுங் கருத்துடையாய்ப் பற்பல மடாதிபதிகட்கு விண்ணப்பஞ் செய்தனர். ஈண்டும் திருவாவடுதுறை ஆதினத்துச் சற்குருநாத சுவாமிகளே பிள்ளையவர்களுக்குப் பேருபகாரியாய் நின்றவர். பிள்ளையவர்களும் அந்நன்றிக்குப் பின்வருமாறு கைம்மாறு செய்திருக்கின்றனர்:—

“விண்ணாடு கைலை வழித்தேசிகர் வெவ்வினைக்கு நெற்றிக் கண்ணு னை சுப்ர மண்ய சுவாமிகள் கான்மலரை நண்ணுத் தலையினசை தீரத்தாங்க நற்கோகழிவாய் மண்ணாய்ப் பிறந்திலனே ஐயகோ ! இந்த வையகத்தே.”

“சிரமாலையாகவுஞ் சிண்முடியாகவுஞ் செய்யகண்ட சரமாலையாகவும் யானடி யேனினையேன் றருவாய் பரமார் கயிலைப் பரம்பரைக் கோகழிச் சுப்ரமண்யா மரமாய் நின்பாத குறடாய் வருதற் கொருவரமே.”

காருண்ணியமுங் கலாபரிபாலனமுமே தமது திருமேனியாகக்கொண்டு விளங்குந் திருவாவடுதுறைச் சற்குருநாத சுவாமிகள் பிள்ளையவர்கள் செய்த விண்ணப்பத்தைச் சிரமேற்றாங்கி தமது கையிலிருந்த கலித்தொகைப் பிரதி இரண்டும் தென்றேசப் பிரதி இரண்டுமாக

நான்கு பிரதிகள் அவருக்களித்து அவ்வேலையைத் தொடங்குமாறு ஆக்பாபித்தனர்.

திருக்குடந்தையில் வசித்தமையால் அந்நகர் வாசரும் தொண்டமான் புதுக்கோட்டை மகாராஜாவின் மந்திரியும் பிரதிகாவலருமாகிய கௌரவ ஐ. சேஷைய சாஸ்திரியாரவர்கள், பூர்வக்கிரந்த பரிபாலனங் காரணமாக அவர் படும் பிரயாசையைக் கண்ணுற்று அவர்மீது, மிக்க அன்புடையராயினர். புதுக்கோட்டையை உத்தியோகஸ்தானமாகவுடைய சாஸ்திரியாரவர்கள் திருக்குடந்தைக்குச் செல்லும் வேளைகளிற் பிள்ளையவர்களைக் காண்பதும் சம்பாஷிப்பதும் வழக்கம்.

ஒருகால் இருவரும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கும்போது தமிழ்ப் பாஷையடைந்த நிலையையும், பூர்வக்கிரந்த பரிபாலனங் காரணமாகத் தாம்படும் பிரயாசையையும், அதனாற்றமக்கு நேரிடும் நஷ்டத்தையும் பிள்ளையவர்கள் வாயிலிருந்தே கேட்ட சாஸ்திரிகள், “யான் யாது செய்தல் வேண்டும்” என்று கடைக்கணித்தனர். “யாதேனு மொரு பழையஹிலைத் தங்கள் செலவிற் பதிப்பித்தல் நலம்” என்று பிள்ளையவர்கள் கூறுமுன்னரே சாஸ்திரிகளும் “அவ்வண்ணமே யாகுக” என்று விடைபகர்ந்து, சங்கத்தார் காலத்துப் பேரிலக்கியமாயுள்ள தொன்றைத் தெரிந்து கொள்ளுமாறு ஆஞ்ஞாபித்தமையால் “கற்றறிந்தா ரேத்துங் கலியே” அவ்விலக்கணமுடைய தெனவும், அதை அச்சிடுவதற்குக் தாம் முன்னரே கொண்ட வெண்ணம் பூர்த்தியாவதற்குத் தக்க

காலம் வந்ததெனவுங் கொண்டு அக்கலித்தொகையைப்
பரிசோதிக்க வாரம்பித்தனர்.

இந்நூல் மதுரைக் கடைச்சங்கத்துப் புலவர் நாத்
பத்தொன்பதின்மருள் ஒருவரான நல்லந்துவனார் இயற்
றியது. அச்சங்கத்தார் நமக்கருளிய எட்டுத்தொகை,
பத்துப்பாட்டு பதினெண்கீழ்க் கணக்கு என்னு மூன்
றனுள் இஃது எட்டுத்தொகையின்பாற் படுமென்பது,

“கற்றினை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுது
றொத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு—பரிபாடல்
கற்றறிந்தா ரேத்துங் கலியே யகம்புறமென்
றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை.”

என்னுஞ் செய்யுளாற் றெளியக் கிடக்கும். சங்கத்தார்
காலத்து இலக்கியங்களுளெல்லாம் இது பேரிலக்கிய
மாக மதிக்கப்பட்டதென்பது “கற்றறிந்தா ரேத்தும்”
என்னும் விசேடணத்தாற் பெறப்படும்.

இந்நூல் வடமொழிச் சம்பந்த மில்லாதியல்வது
தமிழ் தனிப்பாஷை பென்பதற்கோர் பேராசாரமாகவு
மிருக்கின்றது. இது கடைச்சங்கத்தார் காலத்து நடுக்
கூற்றின்கட் தோன்றியமைபானும், அச்சங்கமொழிந்து
தற்போது இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட
மையானும் இதன்வயது மூவாயிரம் வருடங்களுக்குச்
சற்றுங் குறைந்ததல்ல வென்பது தானே போதரும்.
இதற்கு உரையெழுதிச் செந்தமிழை உய்வித்தவர் மது
ரையாசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியார் என்னும்
மகா விபாக்கியானியே. ஆகவே இதன்கிறப்பு இத்
துணைத்தென்று எம்போலியர் எடுத்துக் கூறுதலியலாது.

9. பிள்ளையவர்கள் நீதியதிபரானது

குடந்தையம்பதியி் விருந்து இந்நூலைப் பரிசோதித்து வருநாளில் பிள்ளையவர்களிடத்துள்ள அரும் பெருங் குணங்களையும் ஆங்கிலேய கல்வித்திறனையும், தமிழ்ப் பாண்டியத்தையும், நியாபசாஸ்திர உணர்ச்சியையும், பெருந்தன்மையையு மறிந்துணர்ந்த சாஸ்திரியாரவர்கள் அவரைப் புதுக்கோட்டை சமஸ்தான மகாமன்றத்து நியாயாதிபதிகளி் லொருவராக நியமித்தனர். தமது உபகாரச் சம்பளத்துக்கு மேலதிகமாகத் தாம் சம்பாதிக்கும் திரவியத்தைத் தமிழ் நூற்பதிப்புக்கே செலவுசெய்ய வேண்டுமென்று முன்னர்த் தீர்மானித் திருந்தமையால் இப்பொழுது கிடைத்த பதவி அத்தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதற்குச் சிறந்த வழியாகு மென்று கருதி, அவ்வுத்தியோகத்தை அங்கீகரித்து 1887-ஆம் தமது புத்திரரையும் மருகரையும் கல்வியின் பொருட்டுச் சென்னை நகருக்கனுப்பிவிட்டுத் தாம் புதுக்கோட்டை சென்று நீதிபதித்துவத்தை வகித்தனர். அவருக்கு இவ்வுத்தியோக மமைந்தது அவர் நண்பர் சுற்றத்தவராதியோர்க்குப் பெருமகிழ்வைத் தந்தது.

புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்து மகாமன்றத்து நியாயாதிபதிகளாயிருந்த மூவரில் அவர் ஒருவராய்க் கடமை பூண்டு தமது வேலையைக் குறைவற நடாத்தி வந்தமையால் மகாராஜா அவர்களின் மந்திரியும் பிரதிகாவலருமாகிய மேற்கூறிய சாஸ்திரியாரவர்கள் இவரிடத்து மிக்க பிரீதியுடையராயினர். அஸ்தமன வேளையில் நீதியதிபர் மூவரும், மந்திரியாரும் ரதவாகனாருட

ராய்த் தேகவப்பியாசத்தின் பொருட்டு, சமஸ்தான இராஜ வீதியிற் சவாரி செல்வதும், பந்தடிக்குஞ் சாலையிற் சென்று பந்து விளையாடுவதும், பின்னர் தம்முள் ளொருவ ரகத்துச்சென்று விநோத சம்பாஷணை செய்வதும், அடிக்கடி இராச சமுகஞ்சென்று கொண்டாடுவதும் அக்காலத்துச் சிறுவராயிருந்து பிள்ளையவர்கள் பராமரிப்பின் சிழ்வளர்ந்த எமது கண்களைவிட் டின்னுமகன்றபாடிக்கை. மகாராஜா அவர்கள் கலாசாலையில் மாணவராய்க் கல்விகற்ற எமக்கும் நீதியதிபர் வீட்டுப் பிள்ளைகளென்னும் கண்ணியமும் விசேஷ மதிப்புங் கிடைத்தன.

பிள்ளையவர்கள் புதுக்கோட்டையில் நான்கு வருடம் நீதியதிபராயிருந்தனர். நீதிஸ்தானத்துக் கடுத்த வேலையில் முன்னரதிக பயிற்சியில்லாதவராயினும் நியாயாசனத்திற் றமது கூட்டாளிகளாயிருந்த மற்றையோர்க்கு அவர் ஒரு சிறிதுங் குறைந்தவராகக் காணப்பட்டிலர். கூர்ந்தபுத்தியும் திடசித்தமும் ஆழ்ந்த நியாய சாஸ்திர வந்வும் உண்மையிது பொய்யிது வென்றும் நியாயமிது அநியாயமிது என்றும் பகுத்தறியுஞ் சக்தியும் அவர்பாற் குடிகொண்டிருந்தமையானே நீதியதிபர் கடமையைச் செலுத்துவது அவருக்கு எளிதாகவே யிருந்தது. இக்கண்ணியமான வேலையை வகித்து நடத்திய காலத்துப் பிள்ளையவர்கள் நடுவுநிலை குன்றாது தமது நாளாந்தர வேலையைக் கிரமமாக நடத்தியது மன்றிச் சர்வ ஜனங்களாலும் நீதிமான் தர்மவான் என்று புகழ்ந்து கொண்டாடப்பட்டும் வந்தனர்.

தமக்குக் கிடைக்கும் சாவகாச முழுவதையும் கலித்தொகைப் பரிசோதனைக்கே செலவிட்டு வந்தமையால் அஃது அதிவிசுவாசம் முடிவெய்தியது. ஆகவே அதை ஸ்ரீ தொண்டமான் புதுக்கோட்டை மகாராசாவின் மந்திரியும் பிரதி காவலருமாகிய கௌரவ, அ.சேஷைய சாஸ்திரிகளின் காருண்யதீரவியோபகாரத்தைக்கொண்டு 1887-ஆம் ஆட்டி அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். இந்நூற் பதிப்பிற் பிள்ளையவர்கள் தம் யுத்திக் கியைந்தவாறு சிற்சில விகற்பங்களைச்செய்துள்ளரென்பது அவர் பதிப்புரையிற் காணக்கிடக்கின்றது. ஏட்டுப்பிரதியாயுள்ள முதனூலை அச்சினிற் புருத்திய பிரகடனாகிரியாகிய அவர் அதனை அச்சொருபமாகவே பதிப்பிப்பாது, தமக்குத் தோன்றியவாறு விகற்பித்தது பெருந் தவறென்றும், அவ்வாறு விகற்பித்தல் வழிநூல் சார்புநூல் என்றன்னன செய்வோர்க்கே தக்கதென்றும் சிலர் கூறினர். சிலர் அவர் அவ்வாறு செய்தது தவறென்று வாஸ்தவமாகவே பிள்ளை யவர்கட்கு நேரிற் கடிதமெழுதிக் கண்டித்தனர்.

சில வாக்கியங்களை இடமாற்றி வைத்ததேயன்றி ஆசிரியர் மொழி நடைகளில் ஒரெழுத்தேனும் மாற்றிலரென்பதைக் கண்டாராகவும், தாம் செய்த சிறுவிகற்பங்களுக்குப் போதிய நியாயத் தந்திருப்பவும் அவர்கள் அவ்வாறு முரணியது தக்கதன்று. அடியோடழிந்தா போகும் பழைய நூற்களைத் தஞ் சிற்றறிவிற் கெட்டிய மட்டும் பரிசோதித்து நிலை நிறுத்தப் புருந்த பரிசோதனாசிரியர்மேற் குறைகூறுவது மிகவு மக்கிரமமென்பது சொல்லவும் வேண்டுமா?

கலித் தொகைப் பதிப்பில் பிள்ளையவர்கட்கு நேர்ந்த பிரயாசை சிறுபான்மையதன்று. வீரசோழியப் பிரதிகளைப்போலாகாது கலித்தொகைப் பிரதிகள் ஆங்காங்கு அகப்பட்டன வாயினும் முழுப் பிரதிகளாக வகப்பட்டன மிகச்சிலவே. அவையும் அதிகப் பிரயாசையோடும் பணச்செலவோடுமே சம்பாதிக்கப்பட்டன. இந்நூற் பதிப்பில் பிள்ளையவர்கள் தாம் பத்துப் பிரதிகள் கொண்டு பரிசோதித்த தாகவும் அவற்றுட் பெரும் பான்மையானவை குறைப்பிரதிகளென்றுங் கூறியிருக்கின்றனர்.

10. இலக்கண விளக்கம்.

தமக்குச் சாவகாசம் நேரும்போதெல்லாம் பழைய தமிழ்நூற் பிரதிகள் தேடும் வண்ணம் தமிழ் நாடுங்க ணுஞ் சுற்றுவதும், மடாதிபதிகளை யடிக்கடி தரிசிப்பதும் பிள்ளையவர்கள் வழக்கமென்பதை முன்னரே கூறியுள்ளேம். மடாதிபதிகளுக்கும் திருவாவடுதுறை யாதீனத்து மகா சன்னிதானத்திடத்து மிக்க பற்றுடைய ராகலின் அவ்வாதீனத்தை விசேஷமாய்த் தரிசித்து வந்தார். கலித்தொகையைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருக்குங்காலத்து ஒருகால் அவ்வாதீனத்துக்குச் சென்றனர்.

அக்காலத்து அவ்வாதீனத்து மகா சந்நிதானமாக வெழுந்தருளிய ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக முர்த்திகளும் வழக்கப்பிரகாரம் தமது மடத்து ஒதுவாரை முன்னரே ஆயாதவீதிஸ்தானத்திற் கனுப்பிப் பிள்ளையவர்களை எதிர்கொண்டு சென்று தக்க மரியாதை

யோடு அழைத்துவருமாறு பணித்தனர். பிள்ளையவர்களும் மடத்திற் சேர்ந்து சின்னாட்டங்கிய பின்னர் ஒரு நாள் சுவாமிகள் பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் விஷயமாகப் பிள்ளையவர்களோடு சம்பாஷித்தபோது இலக்கண விளக்கத்தைக் குறித்தும் பேசவேண்டியதாயிற்று. அப்பொழுது பிள்ளையவர்கள் இலக்கண விளக்கத்து மகிமையைப் பெருகக்கூறிக் சமண நூலாகிய நன்னூல் போலாகாது அஃது பஞ்சலக்ஷணமும் மாணாக்கருக்குப் போதியளவு செறிந்துள்ளதென்றும், அங்ஙனஞ் சிறப்புற்ற வோர் அரியவிலக்கண நூலின் மகிமையைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்தார் குறைக்க நினைந்து, தமதிஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு நன்னூலை மேன்மைப்படுத்துவதே தக்க வழியெனக் கொண்டு தமதாதீனத்துச் சங்கர நமச்சிவாயப் புலவரால் ஒரு விருத்தியுரை எழுதுவித்ததும், அவ்வுரை சிறக்கும்வண்ணம் சிவஞான முனிவராற் புத்தம் புத்துரை எழுதுவித்ததும், பின்னர் அம்முனிவரால் இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி என்று ஓர் அதியாயகண்டன மியற்றுகிறதமாகிய இன்னோரன்ன செய்கைகள் அவ்வாதீனத்தார்மாட் டெஞ்ஞானமும் மாறாது விளங்குமோர் களங்கமேயா மென்றுங் கூறினார்.

சுவாமிகளும் தமதாதீனத்தார் செய்தது தவறென்று ஒப்புக்கொண்டது மன்றி இலக்கண விளக்கம் அச்சிடப்படுமாயின் பண்டைச் சிறப்படைவது திண்ணமெனக்கூறி அதனை எவ்வாற்றாணும் பரிசோதித்து அச்சிடல் வேண்டுமென்று பிள்ளையவர்கட்குக் கட்டளை யிட்டருளினார். இத்தோடுங்கூடச் சிறுகாப்பியங்களி லொன்றாகியதும் இறந்துபோகுந் தசையை அப்போ

தடைந்துள்ள துமான சூளாமணியையும் அச்சிடுதல் உலோகோபகாரமாமெனப் பணித்தருளினார். உடனே பிள்ளையவர்களும் அப்பணிகளைச் சிறமேற்றாங்கி,

“குறிப்பினாலரிய குரவெண்ணமது கூறுமுன்புரி குணத்தினேன், பொறுப்பேனவழிகன் புலியிலென்னையொரு பொருளைணக்கொடு புசன்றதூல், சிறப்புறப்பிழை திருத்தியச்சில் வெளிசெய்தொரோர் பிரதிதேவரீர், நறைப்பெருஞ்சாண நளினசந்நிதியி னல்கிடாதினி யென்னுளினே.”

என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனராம்.

சுவாமிகளும் பிள்ளையவர்களுடைய பேரன்பையும் குருபத்தியையும் வியந்து பாராட்டித் தமது மடத்திலிருந்த இலக்கண விளக்கப் பிரதிக ளனைத்தையும் சூளாமணிப் பிரதியொன்றும் அவரிடத்திற்கொடுத்தருளியது மன்றி, வழக்கப்பிரகாரம் மடத்திற்காக வாங்கும் பிரதிகளின் கிரயத்தோடு இந்நூல் ஒவ்வொன்றிற்காக நூறு ரூபா நன்கொடையளிப்பதாகவும் வாக்களித்தார்கள். பிள்ளையவர்கள் முயற்சிகட் கெல்லாங் கைகொடுத்துப் பேருபகாரியாய் நின்ற சுவாமிகள் இந்நூல்கள் அச்சில் வெளிவருவதற்கு முன்னரே யடைந்தமை அவருக்குப் பெருவிசனமே.

இலக்கண விளக்கத்தை மூலமும் உரையுமாகச் செய்தவர் திருவாரூர் அபிஷேகத்தர் மரபிற் சிறப்புற்றோங்கிய ஸ்ரீ வனங்கநாத தேசிகர் குமாரர் வைத்தியநாத தேசிகர். உரையும் பாயிரமும் சில சூத்திரங்களும் வைத்தியநாத தேசிகர் குமாரர் சதாசிவ தேசிகரால்

இயற்றப்பட்டன வெனச் சிலர் கூறுநிற்பர். அது தக்க தன் மென்பதைப் பிள்ளையவர்கள் உள்ளங்கையில் நெல்லியங் கனிபோற் மெள்ளிதிற் புலப்படுமாறு காட்டி யிருக்கின்றனர்.

இந்நூலாசிரியர் கல்வித்திறமையை வியந்து அவர் காலத்து வித்துவான்களி லொருவர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்;—

“ஐம்பதின்மர் சங்கத்தா ராகிவிடா ரோநாற்பத்
தொன்பதின்ம ரென்றே யுரைப்பாரோ-ஐம்பர்புகழ்
வன்மீத நாதனருள் வைத்தியநா தன்புடவி
தன்மீதந் நாட்சரித்தக் கால்.”

ஆகவே இவர் கல்வி சாமானியமான தல்லவென்பது தெளிவாகிறது. “முன்னா லொழியப் பின்னூல் பல வினு, நன்னா லார்தமக் கெந்நூலாரு, மீனையோ வேன் னுந் துணிவே மன்னுக” என ஈசானதேசிகராற் சிறப் பிக்கப் பட்ட நன்னூலிற்குச் சைனமுனிவ ரெழுதிய வுரை தக்க தன்மெனக்கொண்டு, முன்னர் அதற்குரையெழுதுவான் றொடங்கிய ஆசிரியர், அந்நூலாரோடு தம் மதம் மாறுபட்டமைகண்டு, பஞ்சலக்ஷணமும் செறிந்து விளங்கும் பித்தோரிலக்கணஞ் செய்யக்கருகி இலக்கண விளக்கத்தை யியற்றினார். இந்நூலாசிரியர் படிக்காகப் புலவர் போதகாசிரியராகலானும், அப்புலவர் சிகாமணி 1685-ஐஸ்ர முதல் 1723-ஐஸ்ர வரையில் அரசுபுரிந்த இரகுநாத சேதுபதியின் சமஸ்தான வித்துவானே யாக லானும், திருவாவடுதறை யாதீனத்துச் சங்கர நமச்சி வாயப்புலவரது இயற்றமிழாசிரியராகிய சாமிநாததேசிகர் இவர் காலத்துச் சிறுவயதினராகலானும், இவை

போன்ற பிறகாரணங்களானும் ஆசிரியர் காலம் ஏறக் குறைய 280-வருடங்களுக்கு மேற்பட்டதென்று துணியப்படும்.

இந்நூல் தோன்றியவுடன் நன்னூல் முதலிய சிற்றிலக்கணங்கள்யாவு மொருவாறு குன்றவே, இதவே அற்றைநாட் டொடங்கி சுமார் அறுபது வருடங்களுக்கு முற்பட்ட காலம் வரையிலும் தமிழ்நா டெங்கணும் பிரசித்திபெற்று நின்றது. ஆயினும் யாது காரணம் பற்றியோ திருவாவடுதுறை யாதீனத்தார், நன்னூலைச் சிறப்பித்து இதன் மகிமைபை யொருவாறு குறைத்தமையால் இந்நூல் அச்சில்வராத பயிற்சி குன்றியது. “சூராவளி மாறாய் மோதியென்? சூக்திர விருத்திவான் ஆர்த்ததிர்த் திடித்தென்? கன்னதுரோண சயித்திரதர் என்ன துரோகம் இயைத்திடினுந் தேரொன்று கிடை யாத குறையன்றோ களத்தவிந்தான் சிறுவன்! அச்சவாகனங் கிடையாத குறையன்றோ இலக்கண விளக்கம் மடங்கியது” எனப் பிள்ளையவர்களே குறிப்பித்திருக்கின்றனர். அன்றியும் இந்நூலுக்குத் தமிழ்நூல் வல்ல சான்றோரால் அன்றுதொட்டின்றுகாறும் வழங்கி வரும் குட்டித்தொல்காப்பிய மென்னும் பெயரானே இதன் மாட்சிமை நன்கு பெறப்படும்.

ஆகவே பின்னாலெவற்றிலு மிந்நூல் சிறப்புடைத்தென்பது தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. இத்தகைய சிறப்புடைய விலக்கண நூலைத் தாழ்த்துவான் கருதிச், சித்தாந்த சாஸ்திரத்தை நன்கு விளக்கும் சிவஞான பாடியமெனும் மகா கிரந்த கர்த்தாவாகிய சிவஞான யோகீஸ்வரர் இலக்கண விளக்கச் சூராவளியெனுங் கண்

டன மெழுதிப்போந்தது, தமிழை நன்குணர்ந்தோர்க்கு எஞ்ஞான்றும் விசனமாகவே யிருக்குமென்பதற்கியாது மையமில்லை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்களும் இவ்விசன மேலீட்டா லுந்தப்பெற்று, யோகீஸ்வரரும் அவர் மாபி னேரும் உவந்து கிரமேற்கொண்ட நன்னூலுக்கு இலக் கண விளக்கம் ஒரு சிறிதும் இழிவுடைத்தன்றென்ப தைத் தக்கவாதாரங்கொண்டு நிலைநிறுத்தி யிருக்கின்ற னர். ஆகவே பிள்ளைவர்கள் யோகீஸ்வாரிடத்து வெறுப் புடையரென்று கொள்ளற்க. ஆண்டு பிள்ளையவர்கள் யோகீஸ்வரரைக் குறித்துக் கூறிய பின்வரும் வாக்கியங் கள் அவர் யோகீஸ்வாரிடத்து எத்துணை மதிப்புடைய ரென்பதை விளக்குகின்றன.

“அகத்திய முனிவர் வாத்தினாற் றேன்றித் தென் மொழி வடமொழிக் கடல்களின் நிலை கண்ணொர்ந்து முன்னும் பின்னும் தமக்கினையின்றி வீறித் தமிழிலுள்ள நூல்களுக்கெல்லாஞ் சீரோரத்தினமாய்ச் சொலியாநிற் றும் மகா பாடியத்தை அருளிச்செய்த யோகீஸ்வரது பேரறிவு இமாசலமொப்பது. எனியேன் சிற்றறிவு அதன்முன் ஒரு பூதூளிபோல்வது. அன்னோர், தப்பை ஒப்பென்று தாபிக்கவும் ஒப்பைக் தப்பென்று வாதிக்க வும் வல்லவர். அஃது அவர் காஞ்சிபுரத்து வைஷ்ணவ வித்துவான்கள் கொண்ட இறுமாப்பை ஒழித்தற் பொருட்டு அவர்கள் தலைமேற்கொண்ட இராமாய ணத்து நாந்திச் செய்யுளை முதலிற் பங்கப்படுத்திப் பின் னர் அதனையே அவர்கள் தலைவணங்கிக் தம்பிழையைப் பொறுத்தருள்க வென்று வேண்டிய பொழுது சரி யென்று நாட்டியதனான் விளங்கும்.

ஆதலால் இன்னோரன்ன பெருஞ் சிறப்பினரை எதிர்த்து, இலக்கிய இலக்கணப் படைக்கலங்கள் தாங்கி, அவர் சூறாவளியை மாறாயழிக்கப் புகுந்தேனென்று கொள்ளன்மின். அவரும் அவர் மரபினோரும் உவந்து பாராட்டிய நன்னூற்கு இந்துல் இழிவுடையதன் மெனும் மாத்திரைபேயான் சொல்லலாயினேன்' என்று கூறியிருக்கின்றனர். அங்ஙனம் தாபிக்கப்புகுந்த பிள்ளை யவர்கள், யோகீஸ்வார் தெரிந்த குற்றங்களில் ஐந்தினை அவர் சொற்ற முறைப்படியே பெடுத்துப் போதிய நியாயங்காட்டித் தர்க்கவிலக்கணஞ் சிதைவுறுது எவரு மங்கேரிக்கும் வண்ணம் கண்டித்து, அவையும் அவை போன்ற பிறவும் போலிக் குற்றங்களே யன்றி நியாய மானவையல்ல வென்றும், வாதஞ் செய்யப் புகுங்கால் நிலையாதனவா மென்றும் காதலாமலகம்போற் காட்டி இலக்கண விளக்கத்து மகிமையை நாட்டினர்.

சிவஞான முனிவர் சூறாவளி யியற்றிப் வழியும் இலக்கண விளக்கம் எட்டுணையுந் தாழ்வடையாது மிக்க பிரசித்திபெற்று வந்தும் பின்னர் திருத்தணிகைச் சரவ ணப் பெருமானையர் நன்னூற்றுக்குக் காண்டிகை யுரையியற்றி அச்சிட்டனராக, அஃது தமிழ் கற்போர்க்கு எளிதிலகப்பட்டமையானும் இலக்கண விளக்கமவ்வாறு அகப்படுதல் கடினமாயினமையானும் சற்றுக் குன்றி யது. அதைச் சிறப்பித்தற் பொருட்டே பிள்ளையவர் களும் அதைப் பரிசோதித்து அச்சிடத் தலையிட்டனர்.

கலித்தொகை அச்சாகி வருங்காலத்தே இலக்கண விளக்கப் பரிசோதனையும் நடந்துகொண்டே வந்தமை யாற் கலித்தொகை வேலை பூர்த்தியாயினவுடன் தமக்

ககப்படுங்காலத்தில்பெருப்பான்மையை இலக்கணவிளக்கத்துக்கும் சிறுபான்மை சூளாமணிப் பரிசோதனைக்கும் செலவிட்டு வந்தார். அதிகாலையிலெழுந்து தந்தகத்தி முதலிய நித்தியகருமங்களை முடித்தபின்னர் பரிசோதனையும் தூலின் சிரோட்ட பிரதியைத் தமது கையிற்றாங்கி, அந்தூலின் மற்றைய பிரதிகளைத் தாங்கியபலர் தம்மைச் சூழ்ந்திருக்க அவரவர் கையிலுள்ள பிரதிகளிலுள்ளவற்றைத் தமது கையிலுள்ள பிரதியிலுள்ளவற்றோடு சீர்தூக்கியும், ஒரு பிரதியின்கட் சிதைந்துள்ளதை ஏனைய பிரதிகள்கொண்டு நிச்சயித்தும், அப்பிரதிகளையனுசரித்து அடியிற்கண்டவற்றைத் தமது கையாலெழுதியும், இன்னன முயற்சியுடையராயிருப்பதும் பின்னர் ஸ்நானஞ் செய்து பூசை முதலியவற்றை முடித்துக் கொண்டு நியாயஸ்தலஞ் சென்று தமது கடமையைச் செலுத்துதலும் மாலைப்பொழுதில் வீடு வந்து சேர்ந்த பின்னர் சிறிது இளைப்பாறிப் பின்னர் தாம் விசாரணை செய்யும் வழக்குகளைக் குறித்துப் படிப்பதும், அவைகளைக் குறித்துத் தீர்மானங்கள் எழுதுவதுமாகிய வேலைகள் அவருக்கு அதிக கடினமாகவே யிருந்ததென்பது அவருடன்கூட வசித்த எமக்கு நன்றாய்த்கொரியும். ஆயினும் தமிழை வளர்த்தல் வேண்டுமென்னும் பேராசையினுற் றமக்குள்ள வேலைகள் எவ்வளவு கஷ்டமானவையாயினும் அவை யனைத்தையும் விடா முயற்சியோடு நிறைவேற்றி வந்தார்.

இலக்கண விளக்கம் அதிவினாவிற்குப் பரிசோதனையாக வருகையிற் பிள்ளையவர்கள், அதை அச்சிட ஆயிரம் ரூபா பிடிக்குமென்றும் யாவரேனும் அதை அச்சிடுவதற்கு வேண்டிய திரவியோபகாரஞ் செய்தல் மிகவும்

உலோகோபகாரமாகு மென்றும் ஓர் விளம்பர பத்திரம் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினர். அதனைக் கண்ணுற்ற அவர் சகோதரரும் இரங்குன் கமிஷனர் உத்தியோக சாலைச் சிரோட்ட கணக்கருமாயிருந்த சி. வை. இனைய தம்பிப்பிள்ளை யவர்களும் ஆங்குள்ள வேறு சில நண்பரும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஐந்து ரூபா உபகரித்தனர். அது கொண்டு இலக்கண விளக்கத்தை அச்சிட்டு முடிக்க வெத்தளிக்கும்போது மதுரை பேரடி நாயக்க னார் ஜமீன்தார் ஸ்ரீ திருமலை போடய காமராசபாண்டிய நாயக்கர் துரையவர்கள் இலக்கண விளக்கப் பிரகடனச் செலவு முழுவதும் தாமே தருவதாகவும் வாக்களித்தனர்.

தாம் வகித்த பெருங்கடமைக்கு ஜமீன்தாரவர்கள் கைகொடுத்தது ஈஸ்வர கடாசுஷமெனத் துணிந்து பிள்ளை யவர்களும் அவர்கள் பேருதவியைக் கொண்டு இலக்கண விளக்கத்தையும், தமது சகோதரர் சி. வை. இனையதம்பிப் பிள்ளையவர்க ளுதவிய தொகையைக்கொண்டு குளாமணியையும் அச்சிடத் தீர்மானித்தனர். இலக்கண விளக்கமும் மேற்கூறிய ஜமீன்தாரவர்கள் காருண்ய திருவியோபகார சகாயத்தால் அச்சாகி 1889-ம் வருடமாகிய விரோதிவருடந் தமிழ் நாட்டின் கண் பவனி வந்தது.

இலக்கண விளக்கப் பதிப்பு விரைவில் நடந்தேறு மாறு ஸ்ரீமத் ந. க. சதாசிவம் பிள்ளை, ம-நா-நா-ஸ்ரீ, த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை எனு மிருவரும் தக்க உதவி புரிந்தனர். பிள்ளையவர்களும் தமது பதிப்புரையின்கண் அன்னோர்க்கு மிக்க நன்றி கூறியிருக்கின்றனர். இப்

பதிப்பு விஷயமாகப் பிள்ளையவர்கட்கு மிக்க உதவிபுரிந்த பிற்தொருவருளர். ஆயினும் அவர் பெயர் தாமும் பதிப்புரையின்கண் காணப்படவில்லை. நெருங்கிய உறவினரெனக் கருதி அவர் பெயரை மொழித்தனர் போலும்.

1. குளாமணி.

இலக்கண விளக்கம் முற்றுப் பெற்றபின், தமது சாவகாச முழுவதையும் குளாமணிக்கே செலவிட்டமையால் அதுவும் அதிவிசுவாச நடைபெற்று வந்தது. இது சிறுகாப்பியங்களில் மிகச் சிறப்புடைய தென்பது உம் இதனை யியற்றியருளியவர் தோலா மொழித் தேவரென்பது உம்

“மொழிந்து பொருள் விளக்கும் போழ்ந்திருக்கால் சீக்
இழிந்தவரையேற்றி நிறுத்தும்—செழுந்தரளத் [கும்
தோளாமணியை நகுந்தோலா மொழி தொகுத்த
குளாமணி யகத்துச் சொல்”

திக்கெட்டும் புகழ்ப்படைத்த நிறல்விசயன்
புயலணைய கையன் நெய்வைக்
கைக்கொட்டி நகைக்குமிகற் கார்வெட்டி
யரைவன்வள நாடற் கேற்பப்
பொக்கெட்டும் பத்துமிலான் புகழ்தரும
நீர்த்தன்மலர்ப் பதம்பூ சிப்போன்
சொற்கெட்டா வரன்றோலா மொழிஞளா
மணியுணர்வோர் துறைகண் டோரே.”

எனும் செய்யுட்களால் வெளியாகின்றன. இந்நூலின் காலம் மேற்கூறிய செய்யுளிற் கண்டிருக்கும் வண்ணம்

கார்வெட்டி நகரில் அரசுபுரிந்த விஜயராசன் காலமென்பது தெளியக் கிடத்தலானும், கார்வெட்டி நகரின் காலம் உறந்தைக்கு முந்தியதாகலானும், யாப்பருங்கல விருத்தியிலும் அதன் வழித் தோன்றிய காரிகைக்குக் குணசாகரர் சகாப்தம் 200-300 அளவில் எழுதிய விரித்துரையிலும் சூளாமணியிலிருந்து அநேக செய்யுட்கள் இலக்கியமாக எடுத்தாளப் பட்டிருக்கின்றமையானும், இந்நூலின் வயது ஆயிரத் தைந்நூற்றுக்குக் குறைந்த தன்றென்று பிள்ளையவர்கள் துணிகின்றனர். இரண்டாயிரமென்று துணினருமுளர்.

இந்நூற்பரிசோதனைக்காகப் பிள்ளையவர்கள் சேகரித்த பிரதிகள் ஐந்து. இவற்றுள் முதற் பிரதி திருவாவடுதுறை யாதீனத்து சுவாமிகள் கொடுத்தருளியது. பின்னர் கருவூர்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீமத் வெங்கட்டராமையங்காரவர்கள் தமதுபிரதியொன்றனுப்பினர். அப்பால் வேதாரணியம் ஸ்ரீ அனந்தவிஜய முதலியார் பிரதியொன்றும் பெருமண்டுரிலுள்ள ஒரு சைன வித்துவானுடைய பிரதியொன்றும் பிள்ளையவர்களுக்கு அகப்பட்டது. பின்னர் வீடுர் சைன வித்துவசிரோமணி ஸ்ரீமான் அப்பாசாமி சாஸ்திரிகள் பிரதியுங் கைக்குக் கிட்டியது.

ஆகவே அகப்பட்ட பிரதிகள் ஐந்தேயாயினும் அவற்றுள் இரண்டு வீடுர்ப் பிரதியைப் பார்த் தெழுதப்பட்டனவாகலின் எஞ்சிய மூன்றுமே பரிசோதனைக்குபயோகப் பட்டன. இம்மூன்று பிரதிகள் கொண்டு பரிசோதித்து ஏறக்குறைய நூறுபக்கம் அச்சாயின பின்னர் யாழ்ப்பாணம் ம-ள-ள-ஸ்ரீ, வி. கனகசபைப் பிள்ளை யவர்களுடைய பிரதியொன் றகப்பட்டது.

அதற்கும் ஏனைய பிரதிகட்கும் அதிக வேறுபா டிருந்த மையாற் பின்னும் சில ஏட்டுப் பிரதிகள் சேகரித்து, இந் தூலை நன்றாய்ப் பரிசோதிப்பான் கருதிச் சமணர் வசிக் கும் இடங்களுக்கெல்லா மோர் சுற்றுப் பிரயாணஞ் செய்கையில் காஞ்சிபுரத்தில், ஒருமிகப் பழைய சூளா மணிப் பிரதி கண்டு அதை வாங்கிக்கொண்டு வந்து மற் றைய பிரதிகளோடு ஒத்துப் பார்த்ததில், முன்னர் அச் சிட்ட பாக முழுவதும் மறுபடி திருத்தி அச்சிடவேண் டியதாயிற்று. சூளாமணியும் சொல்லற்கரிய வனப் புடன் 1889ம் வருடமாகிய விரோதி வருடம் கார்த்திகை மாதம் வெளியாயிற்று. இதன் பிரகடனச் செலவு முழுவதும் யாம் முன்னர்க் கூறியபடி பிள்ளையவர்கள் சகோ தரர் ம-நா-ந-பூரி, சி வை. இளையதம்பிப் பிள்ளையவர்க ளானும் அவர் நண்பினரானு முபகரிக்கப்பட்டது.

சூளாமணி அச்சாகி வரும்பொழுது, பிள்ளையவர்க ளும் சிலகால உத்தரவுபெற்றுத் தேகாரோக்கியத்தி னிமித்தம் ஜனனதேசஞ்செல்லக் கருதினர். இணையற்ற வித்தியாபிமானியும் பரோபகாரியு மென்று பாவரானுங் கொண்டாடப்படும் எம்மாசிரியர் மில்லர் துரையவர்க ளின் அதிபத்தியத்தின்கீழ் நின்று நிலவிச் சென்னை இராஜதானியின் சிரேட்ட கல்லூரியாய் விளங்கும், சென்னைக் கிறிஸ்தவ கல்லூரியில் அக்காலத்துக் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்தவரும், அதுகாரணமாகச் சமுசார சக்திமாய்ச் சென்னையின்கண் வசித்தவரும், பிள்ளையவர் கள் சிரேட்ட சூமாரனுமாகிய சி. தா. அமிர்தலிங்கம் பிள்ளை ஏதோ சுவாசப் பையைச் சார்ந்த நோயுற்று வைத்திடஞ் செய்வித்ததற் பொருட்டுத் திருக்குடந்தை

யின்கண் அப்பொழுது பிரபல வைத்தியராயிருந்த தமது சிறிய தந்தையாராகிய சி வை. நல்லதம்பி பிள்ளை யவர்களிடத்துக்குச் சென்றிருந்தனர். அங்கே சென்றிருப்பதை யறிந்த பிள்ளையவர்கள், சிலமாத உத்தரவு பெற்று அங்குச் சென்றார். சென்ற பின்னர் தமது குமாரன் சிறிது செளக்கிய மடைந்தமை கண்டு, யாழ்ப்பாணத்துக்கு அவரையழைத்துச் செல்வது தேகாரோக்கியத்தைத் தருமெனக் கொண்டு, அங்குச் சென்று புண்ணிய தீர்த்த ஸ்தலமென்று கொண்டாடப்படுங் கிரிமலையில் வசிப்பாராயினர்.

தாமொன்றை நினைக்கத் தெய்வம் தானொன்றை நினைத்தாற்போல, அங்குச் சென்றபின் நோயடிகப் பட்டமையால் அவர் கிரேட்ட குமாரரும் 1889-ம் ஓசைத்திரைமீ இறந்தனர். புத்திரனைவருள்ளும் இவரே தமது தந்தையாரால் மிகவு மருமையாய் வளர்க்கப்பட்டவர். கிரேட்ட புத்திரனென்னும் விசேஷ பிரீதியோடுங்கூட, சிறந்தரூபம், ஆழ்ந்த கல்வியறிவு, தெய்வபத்தி நல்லொழுக்கம், பெரியோரைப் பூசிக்கும் குணம், தரும சிந்தை முதலிய பிறவற்றாலுண்டாய நேசமும் இவர் பாற் பெருந்தி யிருந்தன. பிள்ளையவர்கள் யாது செய்யினும் இவரனுமதியின்றிச் செய்யார். எவ்வித காரியங்களினும் தமது புத்திரனோடு முற்ற வாலோசியாது பிரவேசிப்பதரிது. பி. ஏ. வகுப்பில் அப்பொழுது கல்விகற்றுக்கொண்டிருந்த தமது குமாரன், தமது இருபத்தாறாவது பிராயத்து யெளவனதசையில் இளம் மனைவியையும், இருகுழந்தைகளையும், தமது தந்தையையும், எண்ணிறந்த சுற்றத்தவரையும் பரிதபிக்க விட்டிறந்தது பிள்ளையவர்கட்கு ஆற்றொணாத் துயரைத் தந்தது.

ஆயினும் மிக்க திடசித்தமுடையராதலின் அதையும் ஒருவாறு சகித்தார். சகித்துமென்! தமது புத்திரனிறந்த பின்னர் உத்தியோகம் வகித்தல் தக்கதும் அவசியமுமன்றெனக் கொண்டு அதைப் பரித்தியாகஞ் செய்யத் தீர்மானித்தனர். ஆயினும் தீர்மானித்தவுடனே அதை விடுத்தல் தமதுதன்படிக்கைக்கு மாறாகுமெனக் கருதிப் பின்னுஞ் சிலமாத காலம் உத்தியோகம் நடாத்திய பின்னர் 1890-ம்வாறு அதைவிட்டு நீங்கினர்.

உத்தியோகத்தை விட்டு நீங்குவதற்கு முன்னரும், தமது குமாரனிறந்தபின்னரும் சிலகாலம் தமது ஜனன தேசமாகிய யாழ்ப்பாணத்திற்றங்கினார். அங்கு வசிக்கும் போது, தமக்குப் பேராதாரமாயிருப்பவென்று தாமெதிர்பார்த்திருந்த புத்திரசிகாமணி இறந்து பட்டமையானும், கொளும்பில் இப்பொழுது வசிக்கும் அவருடைய இரண்டாவது குமாரனாகிய சி. தா. அழக சுந்தரம்பிள்ளை அப்பொழுது சிறுவயதிலுள்ள யிருந்தமையானும், தமது குடும்ப காரியங்களை நடத்துவதற்கும், புருஷனையிழந்து கைமையடைந்த தமது மருமகனுக்கும் அவர் குழந்தைகட்கும் ஆதரவுசெய்ய யாருமில்லையென்றுங்கண்டு, இவ் வருடத்தில் மூன்றாவதுதாம் விவாகஞ் செய்தனர். இம் மனைவியால் அவருக்கு சிங்காரவேலு வெற்றிவேலு என விரு புதல்வருளர்.

விவாகஞ் செய்த பின்னர் தமது மனைவி, மகள், மருமகள், அவர் குழந்தைகள் முதலினோரோடுங்கூடப் புதுக்கோட்டைக்குச் சென்று, தமது நீதியதிபதியாக் கடமையைச் சிலகாலஞ் செலுத்திவந்தார். 1882-ம்வாறு

அவருடைய இரண்டாவது மனைவி யிறந்தபோது நிலை குலைந்து தத்தளித்த அவர் குடும்பம் இக்காலத்து ஒரு வாறு பழைய சிறப்பையடைந்து பார்ப்போ ரெவர்க்கும் சந்தோஷத்தைத் தந்ததாயினும், புத்திரசோகம் அவரைப் பெரிதும் வருத்தினமையானும், நேத்திரத்தின் கட் டோன்றிய சிறுநோயானும் அவர் தமது உத்தியோகத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, 1890-ம் வருடத்து முற் கூற்றிற் சென்னையம்பதிமேயினர். இக்கால வாரம்ப முதல் அவர் தேகசௌக்கியமும் சற்றுக் குன்றியே வந்தது. தமிழ் நூல்களை 'இதுவரையிற் பதிப்பித்ததில், அவர் அநேக ஏட்டுப்பிரதிகள் சேகரித்திருந்தமையால், இனிமேற் தமிழ் நாடுகளிற் சுற்றுவது அநாவசியமென்றும், அவ்வாறு செய்ய நேர்ந்துழியும் சென்னையில் வசித்தல் அகற்கூடையூருகா தென்றுங் கண்டு, எஞ்சிய தமது வாணாட்களையும் தமிழுக்கே தத்தஞ் செய்யக்கருதி, நூல்களைப் பரிசோதிப்பதற்கும் சென்னையே தக்கவிடமெனக்கொண்டு அங்குச் சென்றனர்.

சென்னையைச் சார்ந்தவுடன் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தை நச்சினுர்க்கினிய ருரையோடு மச்சிட வெண்ணி அதனைப் பரிசோதித்து வந்தார். சென்னையைச் சார்ந்த பின்னர் தமிழைக் குறித்த விஷயங்களிற் சர்வகலாசாலையாருக்கும் தம்மாலியன்ற உதவி புரிந்து வந்தார். பிரவேச பரீட்சைக்குப் பாடமாக ஏற்படுத்த வேண்டியனவற்றைத் தெரிந்தெடுத்து அச்சிடுவது பல்லாண்டுகளாக இவர்பேரில் வீழ்ந்த பெருங் கடமையாயிற்று. சென்னைச் சர்வ கலாசாலைத் திராவிட கிரந்த பரிபாலன சபையின் விசேட அங்கத்தவரு ளொருவராயிருந்ததுமன்றித் தமிழ்ப் பாஷையில் ஓர் பேரதிகாரி

யாயு மிருந்தார். மேற்கூறிய சபையாரின் கூட்டங்
களில் தமிழ்ப்பாஷையில் மிக்க நிபுணரெனப் பெயரெடுத்
தார். மேற்கூறிய சபையாரின் கூட்டங்களில் தமிழ்ப்
பாஷை சம்பந்தமாக நடக்கும் எவ்வித விவகாரங்களி
லும் பிள்ளை யவர்க ளபிப்பிராயமே விசேஷமாக மதிக்க
கப்பட்டு வந்தது.

அநேக வருடங்களுக்கு முன்னர் சர்வ கலாசாலை
யாரின் கண்ணிய கூட்டத்தவரு ளொருவராய் நியமிக்கப்
பட்டவ ராதலின் அச்சபையாரின் மிகப் பழைய
அங்கத்தினரு ளொருவராகி, அநேக வாண்டுகளாகச்
சர்வ கலாசாலையாரின் பொது நடவடிக்கைகளிலுந்
தமது திறமையையும் பாண்டித்யத்தையு முபயோகப்
படுத்திப் பிரசித்திபெற்று விளங்கினார். நியாய சாஸ்திரப்
பரீட்சையிற் தேறியவராகலானும், நியாயாதிபதியாகச்
சிலகாலமேனுங் கடமை செலுத்திப் பயிற்சி யடைந்தவ
ராகலானும், நியாய சாஸ்திர பரிபாலன சபையின் அங்
கத்தவராகவுந் துலங்கினர்.

சர்வ கலாசாலையாரின் தமிழ்ப் பரீட்சகராகவிருந்து
பரீட்சைகளை நடரத்தினமையால், அச்சபையாரும் இவ
ரைத் தமிழ்ப் பரீட்சா சங்கத்து அக்கிராசனபதியாகப்
பலமுறையும் நியமித்து வந்தனர். மாணாக்கர் தலை தடு
மாறி இடர்ப்படும் வண்ணம், கடின கேள்விகளைக்
கொடுத்து வித்தியா வகங்காங் காட்டித் தம் சுயக்கியா
னத்தைக் காட்டப்புகுஞ் சில பரீட்சகர்போ லாகாது,
பரீட்சைகட்டுத் தக்க வளவாய் மாணவர் அறியற்பா
லன விவையென வோர்ந்து, தெள்ளிய தமிழில் அர்த்
தம் தெற்றெனப் புலப்படுமாறு கேட்குந் திறமையும்

மாணவர்களும் விடைகளைச் சரியாக நிதானித்துத் தக்க வாறு மதித்தலுமாகிய விசேஷ விலக்கணங்களால் அவர் மாணவரைப் பெரிதும் வசிகரித்தனர்.

சரியாயுய்த்து நோக்கு மிடத்துத் தமிழிலக்கண விலக்கியங்களை நன்குணர்ந்தும், அரிய பழைய தமிழ் நூல்களைப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தும், ஆங்கிலத்தினும் மற்றையோர்க்குச் சமானமான தேர்ச்சி யடைந்தும் சர்வ கலா சாலையின் முதல் வித்தியார்த்தியெனுங் கண்ணிய பட்டம் பெற்றும், பி. எல். பரீட்சையிற் தேர்ந் தவராகலின் நியாய சாஸ்திரியெனப் பெயர் வகித்தும், சத்தியம், நேர்மை, பெருமை, சிறுமை யறிதல், தன்னை யொறுத்தல், சுய பாஷாபிமானம், விடாமுயற்சி, உலக வற்வு ஆகியாஞ் சிறந்த குணங்க ளமையப் பெற்று மிலங்கிய விவரைச் சர்வ கலாசாலையாம் நட்சத்திர மண்டலத்து மிக்க சுடர்க்கொழுந் தெரிந்து மன்னியதோர் தாரகையாமெனக் கூறுதல் சால்புடைத்தேயாம். இவர் தமிழறிவும் பரீட்சிக்குந் திறமையையு மெத்துணைத் தென்பதற்கு, யாம் கூறுவதன்று, தமிழுலகமே சாட்சி பகரும். இத்தகைய அதிகண்ணிய வேலைகளோடு தாங் கையேற்ற தொல்காப்பியம் எழுத் ததிகாரத்தையும் அதிக விரைவிற் பரிசோதனை செய்து அச்சிட்டு வந்த னர்.

12. தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்.

எழுத்ததிகாரவுரை யாம் மேற்கூறியவாறு மழவை மகாலிங்கையரால் இற்றைக்கு அறுபது வருடங்களின் முன்னர் அச்சிடப்பட்டது. பின்னர் எழுத்ததிகாரத்

துக்கு இளம்பூரணருரையும் அச்சிடப்பட்டது. ஆகவே பிள்ளை யவர்கள் சொல்லதிகாரத்தை அச்சிடத் தொடங்கும்போது, அவர் நண்பர் சிலர், சொல்லதிகாரம் அச்சிட்ட பின்னும் தொல்காப்பியவுரை பூரணமாகப் படுவதற்கு எழுத்ததிகாரப் பிரதி கிடையா தென்றும், அதையுஞ் சேர்த்து அச்சிடுதல் பிள்ளை யவர்கள் கடனென்றுங் கூறினமையானே அவர் எழுத்ததிகாரத்தை அச்சிடலாயினார். அது பெரும்பாலும் மகாலிங்கையார் பிரதியை யாதாரமாகக் கொண்டும், தென்றேசப் பிரதிகளை உபகரணமாகவைத்தும் அச்சிடப்பட்டது. முன்ன ரொருவர் பதிப்பித்த நூலைத் திருப்பியும் பதிப்பித்தல் தகாதென்பது பிள்ளையவர்கள் பிரமானம். இவ்வெழுத்ததிகாரம் மாத்திரம் அப் பிரமானத்துக்கோர் புற நடையே போலும். இது பிள்ளை யவர்கள் எழுத்ததிகாரப் பதிப்புரையின்கட் கூறியுள்ள பின் வருவனவற்றாலுந் தெளிவாகும்.

“ஒரு முறையாயினும் பிறர் பிரசுரித்த நூல்களை மீள அச்சிடுவிக்காத எனக்கு இவ்வெழுத்ததிகாரம் ஒரு விலக்காயிற்று. அன்றியும் ஒரு பெரு நூலின் முதலிலே யுள்ளதோர் சொற்பபாகத்தை மாத்திரம் ஒருவர் பிரசுரஞ்செய்து காலகதி யடைந்துவிட்டால், பின்னர் அந் நூல் முழுவதையும் அச்சிடுவோர் முதற்பாகத்தையுஞ் சேர்த்து அச்சிடுதல் தவறன்றாகும். உலகவழக்கமும் அதுவே”.

இந்நூல் அச்சிடுவதற்குப் புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்து நீதியதிபருள் ஒருவரான ம-ா-ா-புரீ. ம. அண்ணாமலைப்பிள்ளை யவர்கள் மிக்க திரவியோபகாஞ் செய்த

னர்- ஆகவே எழுத்ததிகாரம் நச்சினுர்க்கினிய ருரையோடு 1891-ஐ வைகாசிமீ வெளிப்போந்தது.

தாம் சென்னையில் வசிக்குங் காலத்தே தமது கனிஷ்ட சகோதரரும் அப்பொழுது திருக்குடந்தையிற் பிரபல வைத்தியருமாயிருந்து தற்போது இறந்துபோன சி. வை நல்லதம்பிப்பிள்ளை அவர்களையும் சென்னைக்குக் கொண்டுவந்து ஸ்தாபிக்கவேண்டுமென்னும் நோக்கத்தோடு அவரையும் அவ்விடத்துக் கழைப்பித்தனர். நல்லதம்பிப்பிள்ளை யவர்களும் அவர் சகோதரர் கருதியவாறு சென்னையிற் சிறிது காலந்தங்கிராயினும், அவ்வூர் அவருடைய மனைவிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் செளகரியப்படா மையால் அவர் திரும்பியும் குடந்தை நகர்க்கேகிரார்.

இக்காலத்தில் பிள்ளையவர்கள் தமது கனிஷ்ட குமாரத்திக்கு வதுவை செய்வான் கருதித் தமது ஜனனதேசஞ் செல்லக்கருதினர். இரங்கூன் கமிஷனர் உத்தியோக சாலைச் சிரேட்ட கணக்கரான இவர் சகோதரர் சி. வை. இளைய தம்பிப்பிள்ளையும் தமது சிரேஷ்ட குமாரத்திக்கு மன்றல்புரியக்கருதித் தமது சகோதரனனுமதி பெறும் நோக்கமாகச் சென்னைக்குச் சென்றனர். பிள்ளையவர்களும் அவர் சகோதரரும் இவ்விவாக விஷயங்களைக் குறித்துத் தீர்க்காலோசனை செய்தபின்னர், அப்பொழுதே யாழ்ப்பாணஞ் சென்று இருவிவாகங்களையும் ஒரே முறையில் நடத்தத் தீர்மானித்து 1892-ஐ யாழ்ப்பாணம் சென்றனர்.

அங்குச் சென்ற பின்னர் பிள்ளையவர்கள் குமாரத்திக்கென்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்த மணமகன் தக்க வானன்றென்று பிள்ளையவர்கள் சகோதரருட்கிலர் அவ

ரோடு மாறுபட்டமையாற் பிள்ளையவர்களும் அம்மண மகளை நீக்கவேண்டியதாயிற்று. பிள்ளையவர்களுடைய மருகர் ச. வை. சிதம்பரம்பிள்ளையவர்கள் கனிஷ்ட சூமா ரரும் பிள்ளையவர்கள் மருகருமான தெ. சி. தில்லை நாய கம் பிள்ளை அவர்களே அப்பெண்மணிக்கு மணமாலை சூட்டினர்.

இவ்விரு விவாகங்களும் நிறைவேறிய பின்னர் பிள்ளையவர்கள் திரும்பியும் சென்னையைச் சார்ந்து வழக் கப்பிரகாரம் புரஸபாக்கத்தில் வசிப்பராயினர். செந் தமிழ்ப் பரிபாலனமே பொழுது போக்காக வுடையவ ராகலானும், முன்னர் தொல்காப்பியம் பெருளுதிகாரம் நச்சினூர்க்கினியத்தையும் பின்னர் எழுத்ததிகாரம் நச்சி னூர்க்கினியத்தையும் அச்சிட்டு முடித்தவராகலானும், சொல்லதிகாரத்தையும் அச்சிடுதல் அவசியமெனக் கொண்டு அதைப் பரிசோதித்து அச்சிட்டு வந்தனர்.

13. குடும்ப விஷயங்கள்

பிள்ளையவர்கள் முன்னர் பதிப்பித்த சூளாமணிக்கு யாராவது தக்க உரைசெய்தல் நலமெனக்கொண்டு, யாவ ரேனுமோர் தமிழ்ப்பண்டிதர் அவ்வேலையைச்செய்து முடித்தல் பரோபகாரமாமென்றும், அவ்வாறு பூர்த்தி யான வேருரைசெய்து முடிப்பவர்க்குத் தாமும் இரு னாறு ரூபா பரிசளிப்பதாகவும், புதுக்கோட்டையிலிருக் கும்போதே ஓர் விளம்பரஞ் செய்திருந்தனர். அன்று தொட்டு அதுகாலவரையில் யாவரேனுமவ்வாறு செய்ய முன்னேறி வாராமென்கண்டு, தாமே அதைச் செய்வதற்

குப் போதிய சாவகாச மின்மையாற் பிற்தொரு தமிழ்ப் பண்டிதரைக்கொண்டு ஒருரை இயற்று வித்தும் வந்தனர். இவ்வுரை முடிவெய்தியும் அச்சில் வராமுன்னர் பிள்ளை யவர்கள் இறந்தது தமிழ் மாதுபுரிந்த தவக்குறையென்றே சொல்லவேண்டும். அச் சிறந்த வுரை இன்றுங் கையெழுத்துப்பிரதியாகவே யிருக்கின்றது.

இக்காலத்திற் பிள்ளையவர்கள் ஆருயிர் நண்பரும் ஆங்கிலம் தமிழ் எனுமிரண்டினும் பூரண பாண்டித்திய முடையவருமான ராவ்-பகதூர் பூண்டி. அரங்கநாத முதலியாரவர்கள் இயற்றிய கச்சிக்கலம்பகம் முடிவெய்தி வெளிப்பட்டது. வெளிப்பட்டவுடன் ஓர் கடிதர் சென்னைக் கிறீஸ்தவ 'கலாசாலைச் சமாசார பத்திரிகையின் கட்டோன்றி முதலியாரவர்கள், கல்வியறிவு நாகரீகம் முதலியவை மிகுந்த அக்காலத்துக் கலம்பக மியற்றப் புகுந்தது தக்கதன்றென்றும், அதன்கட்கூறிய சிற்சில உபமான உபமேயங்கள் தகாதனவென்றும், அக்கலம்பகம் இன்னின்ன வழக்கள் செறிந்துள்ள தென்றும் பரக்கக்கூறி உரக்கமுழங்கினர்.

கலம்பகத்தை இயற்றிப்போந்த நூலாசிரியர் அதை அச்சிடா முன்னரும், அச்சிட்டகாலத்தும் பிள்ளையவர்களோடு அடிக்கடி ஆலோசனைசெய்தவராகலானும், அவர் தம் முக்கிய நண்பரேயாகலானும், அப்பத்திரிகையின்கட்டோன்றிய ஆட்சேபணிகள் யாவும் நிலையற்றனவென்று பிள்ளையவர்கள் தேறியமையானும், அவற்றைத் தக்கவாறு கண்டித்தல் தமது கடமையெனக் கொண்டு அங்கிலேயபாஷையில் ஓர் சிறந்த கண்டன மியற்றுவித்து, "தற்கால கலம்பகப் பிரதிவாதம்

(Adefence for the modern Kalambakam) எனப் பெயர் தந்து வெளியிட்டனர். அத்தோடு அக்கலம்பகத் தைக்குறித்த வா.தம் நீங்கியது.

1893ம்-வருடத்திற் பிள்ளையவர்களுக்கு அதிகவியா குலத்தைத் தந்த பிறிதோர் சம்பவம் அவர் குடும்பத்து நிகழ்ந்தது. அவருக்குப் புத்திரசிகாமணிகளாக வுதித் தோர் யாவருமிறந்துவிட சி. தா. அழக சுந்தரம் என்னு மொருவரே எஞ்சி நின்றனர், ஆகவே பிள்ளையவர்க ளும் அக்குமாரரிடத்து மிக்க அன்பு பாராட்டி வந்தனர். பிள்ளையவர்கள் சிவபெருமானே முழுமுதற்கடவு ளென்று துணியும் சைவராகலின் அப்பெருமான் திரு வடிகளை யடைதற்குறிய மார்க்கமாகிய சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் எனு நான்கினுள் முதலிரண்டினாலும் அப்பெருமானை வழிபட்டுச் சமயதீட்சை, விசேட தீட் சை, எனுமிரண்டும் பெற்றுச் சிவலிங்கமெழுந்தருளச் செய்து பூசித்து வந்தனர், ஆகவே அவர் குமாரரும் சிறுவயதுமுதல் சைவ சமயத்தில் மிக்க பற்றுடையரா கிச் சமயதீட்சை பெற்றுச் சிவபெருமானையே பூசித்து வந்தனர்.

ஆயினும் இக்குமாரர் பிரவேச பரீட்சை கடந்து எப். ஏ. வகுப்பிற் கல்வி கற்கும் காலத்து, அவருடைய மனத்தின்கண் மதவிஷயமாகச் சில சந்தேகங்கள் நிகழ்ந்தன. ஆயினும் அவர் அதை வெளியிற் காட்டாது வழக்கப்பிரகாரம் தமது கடமைகளைச் செவ்வனே செலுத்திவந்தார். ஆயினும் நாளடைவில் அம்மத சந்தே கங்கள் வளர்ந்து கொண்டே வந்தமையால், அவர் விபூதி தரித்தல், சந்தியாவந்தனம் பண்ணுதல் முதலியவற்றை

நிறுத்திவிட்டனர். இச்சமயத்தில் தமது தாயாருடைய திதி வந்தது. இவரே திதியினன்று நடக்கவேண்டிய சடங்குகள் யாவையும் செய்யவேண்டியவராகலின், பிள்ளை யவர்களும் தமது குமாரர் வழக்கப்பிரகாரம் செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்து முடிப்பொன்றெதிர்பார்த்திருந்தனர். ஆயின் குமாரரோ தாம் வீட்டில் அன்று தங்கினால் தமக்குச் சிந்தும் சம்மதமில்லாத சிரார்த்தச் சடங்குகளைச் செய்ய நேரிடுமென்று கினைந்து, அன்றையத் தினத்தில் அதிகாலையிலெழுந்து தமது தந்தையா ரனுமதியின்றி வெளிப் போந்தனர்.

பிள்ளை யவர்கள், புரோகிதர் வந்தவுடன் குமாரரைத் தேடியங் காணாது தாமே அச்சடங்கை நிறைவேற்றினர். அதன் பின்னர் பிள்ளை யவர்கள் தமது குமாரரிடத்திலிருந்து ஓர் கடிதம் பெற்றனர். அக் கடிதத்தில், தாம் வீட்டை விட்டு அன்றைய தினத்தில் வெளிப்போந்ததற்குக் காரணம் இன்னதென்றும், தமக்குச் சைவ சமயம் திருப்தியைத் தரவில்லையென்றும், அது காரணமாகத் தாம் கிறிஸ்தமதப் பிரவேசஞ்செய்ய நிச்சயித்திருப்பதாகவும், அவ்வாறு செய்யத் தந்தையா ரனுமதி தால் வேண்டுமென்றும், அவ்வண்ணம் தாம் கிறிஸ்த மதத்தைச் சார்ந்த பின்னர், தந்தையாருக்கு யாதும் தடையிராத பட்சத்தில் அவரோடு தாம் வசிப்பதற்குச் சித்தமாயிருப்பதாகவும் குமாரர் தெரிவித்தனர். பிள்ளை யவர்கள் இக்கடிதத்தைப் பார்வையிட்டு மிக வருந்தினராயினும், கிறிஸ்தமதப் பிரவேசஞ் செய்த பின்னர் தம்மோடுகூடத் தமது குமாரர் வசித்தல் தகாதென மறுத்ததுமன்றிக் குமாரர் கருதியவாறு அம்

மதப் பிரவேசஞ் செய்வதற் கனுமதியு மளித்திலர். அதுவுமன்றித் தமது புதல்வர் இவ்விதமாகக் கிறிஸ்தவ மதத்திற் பிரவேசிப்பதற்கு யாதேனு மோர் முக்கிய நியாய மிருத்தல் வேண்டுமென்றும், அஃது இன்ன தென வுணர்ந்தறிந்து பரிகரித்து அவரை அவ்வாறு செய்யாது தடுப்பது தமது கடமைபென்றுங் கொண்டு அதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் யாவுஞ்செய்தனர். ஆயினும் அழகசுந்தரம் தாம் கொண்டதே சரியெனக் கொண்டு அம்மதத்தைத் தழுவினர். ஆகவே தந்தையாருடன் வசித்தலுங் கூடாததாயிற்று.

தாம் சைவரென்றும் சிறந்த தமிழ் வித்துவானென்றும் பெயர் வகித்தும், தமது குமாரர் கிறிஸ்தவரானது தமக்குப் பெருங்குறைவென்று பிள்ளையவர்கள் நினைந்து மிக வருந்தினர். அவர் குமாரரோ, தமக்கு உண்மையான மனப் பாக்கியத்தை யளிக்கவல்ல மெய்ச் சமயத்தைக் கண்டோமென்று மகிழ்ந்தனர். ஆகவே தகப்பனாரும் புத்திரரும் சிந்துகாலம் ஒருவரை யொருவர் பார்ப்பதும் பேசுவதும் இல்லையாயிற்று. இச் சம்பவத்தைப் பிள்ளையவர்கள் தமது நண்பர் சிலரிடத்துத் தமது கண்களினின்றும் நீர் பெருக எடுத்துக் கூறியு மிருக்கின்றனர்.

நம் இந்துக்கள் தம் முன் ஒருவர் எவ்வித துன் மார்க்கராயினும், அவரைத் தங்குட்டத்தினின்றும் நீக்கி விடார். கொலை களவு கள் காமம் முதலிய கொடிய பாதகங்களைச் செய்தவரும் அவை நிகழ்ந்த காலத்துச் சிறிது அவமதிக்கப் பெறினும், ஜாதியைவிட்டு நீக்கப் பெறார். ஆயின் ஒருவன் கிறிஸ்தவ னாயினானெனின்,

உடனே அவனைப்பகைப்பர். வித்துவ சிரோமணியாகிய பிள்ளையவர்களும், தமது குமாரர் கிறிஸ்தவரானதினியித் தம் அவரைப் புறக்கணித்தது அவர் மாட்டு என்றும் நீங்காதவோர் களங்கமேயாம். ஏனெனில் அவர் குமாரர் உண்மையான விசுவாசத்தோடும், மெய்ப் பத்தியோடுமே கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவினா ரென்பதும், அவ்வாறு தழுவிய பின்னர் அவரிடத்து அநேக நன் மாறுதல்கள் காணப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதும் அவர் தாம் புதிதாயங்கீகரித்த மதத்தில் உறுதியாயிருக்கின்றன ரென்பதும் அவருடைய ஜீவியத்திலிருந்து நன்கு விளங்குகின்றன.

கிறிஸ்தவரான பின்பு அவரிடத்து அநேக விசேட நற்குணங்கள் காணப்படுவதாகப் பிள்ளை யவர்களும் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். தமது குமாரருக்கு ஒரு முறை கடித மெழுதியபோது, அக் குமாரர் மெய்யான பத்தியினற்றான் கிறிஸ்த மதத்தைச் சார்ந்தன ரென்பதைத் தாம் அப்பொழுது தான் கண்டதாகவும், தன் மனச் சாட்சியைத் திருப்திப் படுத்தும் பொருட்டு அவ்வாறு செய்த தம் புத்திரரோடு தமக்கு அச்செய்கையளவில் யாதும் விரோதமில்லையென்றும், சைவசமயத்துண்மைகளைக் கற்றறியாது அதை நீத்ததே தமக்குப் பெரு விசனமென்றும், செய்யவேண்டிய பிராயச்சித்தங்களைச்செய்து திரும்பியும் சைவமதத்தை யனுசரித்தால், தாம் அவரை ஏற்றுக்கொள்ளத் தடையில்லை யென்றும் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வித கேள்விகளுக்கு அவர் குமாரர் சிறிதும் இடந்தாராது தாம் அங்கீகரித்த மதத்திலேயே இன்று முறுதியாக நிற்கின்றனர்.

14. அரசினர் மதிப்பு.

பிள்ளையவர்கள் தமிழ்ப் பாஷையை அணிபெறச் செய்யும் நோக்கமாகக் காட்டிவரும் பெரு முக்கத்தையும், பரிசோதித்துப் பதிப்பித்த அருந்தமிழ் நூல்களையும் சென்னைச் சர்வ கலாசாலையில் தமிழ்ப் பரீட்சகராகவும், வித்துவ சீரோமணியாகவும் காட்டிய திறமையையும் கண்ணுற்ற சென்னை இராசாங்கத்தார், அவர் பதிப்பித்த நூல்களைப் பரிபாலித்தும், இயன்றமட்டும் பொருளுகவி செய்தும் வந்தனர். அன்றியும் ராவ் பஹதூர் (Rou Bahadur) என்னுங் கண்ணிய பட்டத்துக்கும் அவர் அருகரென மதித்து, அப்பட்டத்தை 1895ஆம் அவருக்குச் சூட்டினர். அரசின ரளித்த இப்பட்டம், பிள்ளையவர்களுக்கும் அவர் சுற்றத்தவர் நண்பராதி யோர்க்கும் மிக்க சந்துஷ்டியைக் கொடுத்தது மன்றிப் பொதுஜன நலங்கருதி உழைத்து வருபவர்களை இராசாங்கத்தார் ஒருபோதும் மறப்படவரல்ல ரென்பதற்கோ ரடையாளமாகவு மிருந்தது.

மைசூர் இராசாங்கத்தாரும் பிள்ளையவர்கள் கீர்த்தியைக் குறித்துப் பலகாலங் கேள்வியுற்றவர்களாகலின், அவரை இராச சமுத்கத்துக்கழைத்துச் சன்மானித்துக் கண்ணியப்படுத்தினர். அங்கிலேய பிரபுக்கள் துரைமக்கள் யாவருமவரை அதிக மரியாதையோடு நடத்தி வந்தனர். இராசாங்கத்தாராற் கண்ணியபட்டமளிக்கப் பெற்றதும், மைசூர் புதுக்கோட்டை திருவனந்தபுரம் முதலிய தென்னாட்டு வேந்தரின் விசேட மதிப்புக்காளானதும், பற்பல சுதேச பிரபுக்கள் மடாதிபதிகள் முகவியோரார் புகழ்ந்து கொண்டாடப் பட்டதுமாகிய இத்

தகைய கண்ணியங்க ளனைத்துக்குங் காரணம் தமிழின் கண் அவருக்குள்ள பேரறிவும் செந்தமிழ்ப் பரிபாலன முமேயாம்.

தமிழைக் குறித்துத் தமிழ் நாட்டின்கண் யாது வா தம் நிகழினும், பிள்ளையர்கள் அபிப்பிராயமே முன்னிற் கும். தமிழைக்குறித்த விஷயமாக ஏற்படுத்தப்படும் எச் சங்கமும் அவர் உதவியை எதிர்பார்க்கும். தமிழ் நூல்க ளியற்றுவோர்க்கு, அவர் கைச் சாற்றுகவி தேவாமிர் தமோ வெனக்கொள்ளும் பான்மையது. பிள்ளையவர் கள் பார்வையிட்ட நூலெனில், எந்த நூலும் விசேஷ மகிப்படைந்து வந்தது. இவ்வாறு கீர்த்தியெய்திய தமிழ் வித்துவ சிரோமணிகள் மிகச் சிலரே. ஆகவே இராஜாங்கத்தார் அவருக்குப் பட்டமளித்துச் சன்மா னித்தது மிகவும் தக்கதேயாம்.

சென்னையில் வசிக்குங்காலத்து, 1896ஆம் தேக செளக்கியத்தின் பொருட்டுத் தமது ஜனன தேசஞ் சென்றார். அங்குச் செல்லும் காலங்களிற் கீரிமலையின் கண் வசிப்பது வழக்கமாகலின் இம்முறையும் அங்ஙனே வசிப்பாராயினர். சென்று சிறிது காலத்துள் அவருக்கு இராச கட்டி யென்னும் ரோகம் கண்டது. முன்னர் இருமுறை பிள்ளை யவர்கட்கு இவ்வுரோகங் கண்டும் செளக்கிய மடைந்தன ராயினும், இம்முறை கண்ட ரோகம் தம்மைக் கொல்லுமென்றே கருதினர். பிரபல அங்கிலேய வைத்தியரென்று யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் பெயர் பெற்றுள்ள டாக்டர் ஸ்கொற் (Dr Scott) அவர்களே பிள்ளையவர்களுக்கு வைத்திய உதவி புரிந்த னர். ரோய் வரவா அதிகரித்தமையாற் றமது கடைசி

காலம் அதுவெனக்கொண்டு, தேவார திருவாசகங்களை யோதியும் ஒதக் கேட்டும் வந்தனர். இந்நோயினால் அவ ரிறப்பொன்றே அவர் சுற்றத்தவரனைவருங்கருதி யேங்கி னர். ஆயினும் அவர் இன்னுஞ் சிந்துகால முயிரோ டிருந்து தாம் கையேற்ற வேலைகளை முடிக்க வேண்டு மென்பது பகவத்சங்கற்பமே யாகலானும், தமிழ் மாத புரிந்த தவப்பேறுகளானும் இம்முறையும் அவ்வபாய நிலையினின் றும் நீங்கி உயிர் பிழைத்தனர்.

பின்னர் சிந்துகாலம் யாழ்ப்பாணத்திலே தங்கித் தமது செளக்கியம் பூரணமாயினவுடன் அவ்வருட முடி வில் மறுபடியும் சென்னைக் கேசினர். யாழ்ப்பாணத்தி லிருக்கும்போது பிள்ளை யவர்களை மிக்க வருத்திய பின்னுமோர் துக்க சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அவருடைய கனிஷ்ட குமாரத்தி லெவபாக்கியம் அம்மாள் பிரசவ காலத்து நேர்ந்த நோய்காரணமாக இறந்தனள். பெண் கள் மூவருள் இருவரிடக்க எஞ்சி நின்று பிள்ளை யவர் கட்குப் புத்திரிவாஞ்சையைத் தீர்த்தவராகலின் இவர் மரணம் அவரைத் தாங்கொணாத் துயருக்காளாக்கினது.

15. அக நானூறு.

சென்னையம்பதி மேலியபின்னர் வழக்கப்பிரகாரம் தமிழ் நூல்களைப் பரிசோதிக்கவும் அச்சிடவும் தலைப் பட்டனர். எட்டுத்தொகையுள்ளடங்கிய நூல்களைப் பரி சோதித்து அச்சிட வேண்டுமென்பது பிள்ளையவர்கள் பெருவிருப்பு. அவ்வேட்டுத் தொகையுள் மிக்க சிறப்

புடைய கலித்தொகையை முன்னர் அச்சிட்டு வெளிப் படுத்தினர். புறநானூறு கும்பகோணம் இராஜாங்க கலாசாலைத் தலைமைத் தமிழ்ப் போதனாசிரியர் மகா உத்தரதானபுரம் மகோபாத்தியாய வே. சாமிநாதய்யர் அவர்களால் அச்சிடப்பட்டு வெளிப்பட்டது. ஆகவே அகநானூறு என்னும் சிறந்த நூலைத் தாமச்சிடக்கருதி, அதைப் பரிசோதித்து வந்தார். இக்காலத்தில் பிள்ளையவர்கள் தேக செளக்கியம் நாளடைவிற்குன்றி வந்தமையானும், அதிகவேலை செய்தல் அவராற் கூடாமையானும், தக்க தமிழ்ப் பண்டிதரிருவரைக் கூட வைத்துக்கொண்டே இப் பரிசோதனையை நடத்தி வந்தார்.

இந்நூல் பற்பல புலவ சிகாமணிகளா லியற்றப் பட்ட செய்யுட்களை ஒருங்கே திரட்டியதோர் தொகுதி. அகநானூறு என்றதற் கேற்ப, இஃது நானூறு அகவற் பாக்கள் கொண்டது. கடவுள் வணக்கச் செய்யுளையுஞ் சேர்த்து நானூற்றொன்றாகிறது. இந்நூல் கடைச்சங்கத்துப் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதியின் உத்தரவால் மதுரை உப்பூரி குடிகிழார் மகனாவான் உருத்திர சன்மனாற் றொகுக்கப்பட்டது. இது தொகுதியென்பதூஉம், இதன்கணுள்ள செய்யுட்கள் யாவும் பற்பல புலவர்களாற் செய்யப்பட்டன வென்பதூஉம், அவ்வச்செய்யுளின்கீழ்க் குறிக்கப்பட்டுள்ள ஆக்கியோன் பெயராற் றெளிவாகும்.

கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாராற் செய்யப்பட்டதென்பது தமிழ்

வித்துவான்களுட் பெரும்பான்மையோர் கொள்கை. தூலின்கணுள்ள செய்யுட்களை இயற்றியவர் மாமுலனார் முதல் உலோச்சனா ரிறுதியாகவுள்ள புலவர் பலராகவும், அவற்றைத் தொகுத்தோன் உருத்திரசன்மனாகவும், தொகுப்பித்தோன் உக்கிரப்பெருவழுதியே யாகவும், பெருந்தேவனார் கடவுள் வாழ்த்து மாத்திரம் கூறிப் போந்ததற்குப் போதிய காரணம் புலப்படவில்லை. இந் தூலின்கணுள்ள செய்யுட்களுட் கடவுள் வாழ்த்து தொழிந்த முதல் தூற்றிருபது பாக்கள் களிற்றியானை நிரையெனவும், அவற்றின் பின்புள்ள தூற்றெண்பது பாக்கள் மணிமிடைபவளமெனவும், எஞ்சிய தூறு பாக்கள் நித்திலக்கோவை யெனவும் பெயர் பெறும்.

இந்தூல் பரிசோதனையாகுங் காலத்துப் பிள்ளையவர்கள் தேக அசௌக்கியத்தினிமித்தமும், சூளாமணியை வசனரூபமாக அச்சிடும் பிற்தோர் வேலையிருந்தமையானும், வாரத்தில் ஒருநாள் இப்பரிசோதனைக்குச் செலவிட்டு வந்தனர். ஆகவே இந்தூல் முற்றுப்பெறுது குறை வேலையாக நின்றுவிட்டது. மணிமிடை பவளம் வரையிற் பரிசோதனையடைந்து சுத்தமாக வெழுதப் பட்டிருக்கு மிந்நூலை முற்றுவிக்கும் பெரும்பாக்கியம் பின்னால் மற்றொரு ஆசிரியருக்குக் கிடைத்தது.

16. வசன சூளாமணி.

சூளாமணி, பிள்ளையவர்கள் புதுக்கோட்டையில் நியாயாதிபதியாக விருந்த காலத்து வெளிப்பட்டது. அக்காலத்திற் பிள்ளையவர்கள் நண்பர் பலர் அச்சுளா

மணியைக் கத்திய ரூபமாகவுயிரிற்றி அச்சிடவேண்டுமென்று அவரைக் கேட்டுக்கொண்டனர். தமக்கு அப்பொழுது போதிய சாவகாச மின்மையால், தம்மோடு அப்பொழுது கூடவிரும்பாத வித்தவான் தாவடி ஸ்ரீ அம்பிகைபாக உபாத்தியாயரைக் கொண்டு அதனைக் கத்திய ரூபமாகத் தெள்ளிய நடையி லெழுதுவித்தனர். பின்னர் அதனைச் சர்வகலாசாலைப் பிரவேச பரீட்சைக்குப் பாட புத்தகமாக வேற்படுத்தக் கருதித் திராவிட சபையாருக்கு அனுப்பினர்.

பண்டைத் தமிழ் நூல்களில் பெரும்பாலும் தற்கால வித்தியா கிரமத்திற்கு ஒவ்வாதனவும், பூகோள ககோள சாஸ்திர வுண்மைகட்கு மாறானவையுமான விஷயங்க ளிருப்பதியற்கை. பத்திய ரூபமாகவுள்ள முதனூலைத்தழுவித் கத்தியரூபமாக வெழுதுவோர், அக்கோட்பாடுகளை அனுசரித்து எழுதுதல் பெரு வழக்கு. ஆகவே ருளாமணியைக் கத்தியரூபமாகச் செய்த விடத்தும், முதனூலின்கணுள்ள ஒவ்வாத கோட்பாடுகளனைத்தும் அதன் கண்ணுங் காணப்பட்டன. அது நோக்கித் திராவிடபாட சபையார் அதனைப் பாடபுத்தகமாக வேற்படுத்தாது மறுத்து விட்டனர்.

பின்னர் அவையனைத்தையும் நீக்கி, மகாராணீ என்னும் பத்திரிகையின்கண் பாகம் பாகமாக அச்சிட்டு வந்தனர். பத்திரிகையிற் ரேன்றிய பின்னர் சபையோருட் சிலர் பின்னும் அதன் நடையைச் சற்று உயர்த்தினால் நலமெனக் கூறினர். அவ்வாறே பிள்ளையவர்களும் உபாத்தியாயர் நடையை முழுவதும் மாற்றி

எழுதலாயினர். இது அவர் அந்நாற் புறவுரையின்கட் கூறியுள்ள பின் வருவனவற்றால் விளங்கும்:—

“அச்சில்வந்தபின் சபையார் சிலர் நடையை மெச்சிச் சரித்திரத்தை இன்னும் பெருக்கியும், பஞ்ச தந்திரக் கதைபோலத் திரிசொற் பிரயோகத்தால் அர்த்தத்தைச் சற்றே அருக்கியும், ஒரு பொருட் பன் மொழிகள் நெருக்கியும் வரைந்தால் வித்தியாபரீட்சைக்கு இனி நியமிக்க அருகமாகுமெனக் கருதினர். ஆதலால் முதலாக விரோதமாகாது கதையைப் பல்லாற்றால் அகல விரித்தும், நடையைப் பெரும்பாலும் உயரத் திரித்தும், இடைக்கிடையே ஒரு பொருட்குப் பல பரியாயங்களைத் தெரித்தும், மூலதனிலுள்ள அநேகஞ் செய்யுட்கள் அங்கும் இங்கும் கமழ விரித்தும் முழுவதும் மாற்றி எழுதலாயினேன்”.

இவ்வாறு பிள்ளையவர்கள் எழுதிய வசன குளாமணி: 1898இல் அச்சாகி வெளிப்போந்தது. சர்வகலாசாலையாரும் அதை இரண்டுவருடம் பிரதம கலா பரீட்சைக்குப் பாடமாக வேற்படுத்திப் பிள்ளையவர்களைக் கண்ணியப்படுத்தினர்.

மேற்கூறிய வசன குளாமணி அச்சிடப்பட்டு வெளிப்பட்டபின்னர், பிள்ளையவர்கள் தாம் பின்னும் வேலைசெய்தல் தமது தேக செளக்கியத்துக்கு விரோதமென வுணர்ந்தும், அதைப் பொருள் பண்ணாது தாம் தொடங்கிய துலைப் பரிசோதித்து வந்தார். ஆயினும் வரவர அதிக துர்ப்பலமுடையவராய் வெளியே நடமாடுவதற்கும் சக்தியற்றவராயினர். புரசை இந்து ஜனேப

கார சாஸ்வதநிதியின் அக்கிராசனபதியாகலின், அக்கடமையைச் செலுத்துவதற்கு மாத்திரம் தமது வீட்டுக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் நிதியின் உத்தியோகசாலைக்குப் போய் வருவதேயன்றி, வேறெங்கும் போவது அவருக்குச் சாத்தியப்படவில்லை.

அதிகமாக ஏட்டுப்பிரதிகளைப் பார்ப்பதனால் நேத்திரத்திலும் சில நோய்கள் காணப்பட்டன. இக்காரணத்தினால் இராக்காலத்திற் படித்தல் எழுதுதல் முதலியவற்றை முழுவதும் நிறுத்திவிட்டனர். பகற் காலத்திற் சிந்து நோம் எழுதல் படித்தல் முதலியவற்றிற் போக்குவதும், இராக்காலத்திற் பத்திரிகைகளை மற்றையோர் படிக்கக் கேட்டலுந் தவிர, வேறு எவ்வித கடின வேலையும் அவர் செய்வதில்லை. தமது தேகம் எவ்வித ஸ்திதியிலிருப்பினும், பாலியப் பருவந்தொடங்கித் தாமிரக்கும்வரையும் தமது நண்பராக விருந்தவரும் தமது பக்கலில் வசித்தவருமாகிய ம-நா-நா-ஸ்ரீ சிந்தாமணிவேலுப் பிள்ளையவர்களைப் பிரதிதினமும் சந்தித்துச் சிந்துநோமாவது சம்பாஷிப்பதும், சிநேகங்கொண்டாடுவதும் அவர் வழக்கம். அதிக தூர்ப்பல மடைந்த மையால் அதுவும் நிறுத்தப்பட்டது. பிள்ளையவர்களும் தாம் அதிக காலம் உயிரோடிருத்தல் கூடாடுகெனத் தேர்ந்து வேண்டிய ஏற்பாடுகள் யாவஞ் செய்துகொண்டே வந்தனர்.

7. பிள்ளையவர்கள் பிற்காலமும் மரணமும்.

இவ்வாறு பிள்ளையவர்கள் சுகம் நாளுக்குநாட் குன்றி 1900ஆம் கார்த்திகைமாத மளவில் மிக்க கேவலஸ்திதியையடைந்தது. இக்கோடு அவருக்கு ஒரு விதமான இருமல் உண்டாயிற்று. ஜீரண சக்தியும் மிகக் குன்றியது. தாம் எவ்வித நோயாற் பீடிக்கப்பெற்றனும் வைத்தியஞ் செய்வித்துச் சுகமடைய வேண்டுமென்றாவது, தஞ்சற்றத்தவர் நண்பராதியோர்க்குத் தமது அபாய நிலையைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்றாவது கருதும் வழக்கம் அவரிடத்து என்றுங்கிடையாது. ஆகவே இப்பொழுதும் தம்மைத்தாக்கிய நோயைப் பெரிதும் அசட்டைசெய்து வாளாவிருந்தனர்.

பிள்ளையவர்களை அடிக்கடி சந்தித்துக் கொண்டாடும் ம-ந-ந-ஸ்ரீ வேலுப்பிள்ளையவர்களும் அவருடைய அஜாக்கிரதையையும் நோயின் தன்மையையும் கண்ணுற்று, தக்க வைத்தியரைக்கொண்டு வைத்தியஞ் செய்விக்குமாறு கூறியவழியுங் கவனித்திலர். ஈற்றில் வேலுப்பிள்ளையவர்கள் தாமே வைத்தியரை அழைப்பித்து வைத்தியஞ் செய்விக்குமாறு வற்புறுத்திக் கூறிய பின் உடன்பட்டனர். சிறிதுகாலம் டாக்டர் வி. வரதப்ப நாயுடு அவர்கள் வைத்தியஞ் செய்தும் அதனால் யாதுங் குணங்காணப்பட்டிலது. நோய் வரவர அதிகரித்துச் சிறிது சிறிதாக அவரைப் பலவீனப் படுத்தினமையால் படுக்கையே தஞ்சமென்றடையுமாறு நேர்ந்தது. அவர் நோயாளியாக விருக்கிறாரென்பது அவர் இந்நிலையடை

யும் வரையில் அவருக்கருகாமையில் வசிக்க எமக்குத் தெரிந்திலது.

வைத்தியர் அவர்களும் பிள்ளையவர்கள் அபாய நிலையிலிருக்கின்றாரென்றும், தேறுதல் மிக்க சந்தேகமென்றுங்கூறினர். ஆகவே, பிள்ளையவர்கள் மூன்றாவது சகோதாரும் அப்பொழுது கொத்தப்பட்டணத்தில் ஓவர் ஈயருமாகவிருந்த சி. வை. சின்னப்பாபிள்ளை அவர் கட்டு இச்சமாசாரங்க ளனைத்தும் தெரிவிக்கப்பட்டன. அன்றியும் பிள்ளையவர்கள் குமாராகிய சி. தா. அழக சுந்தரத்துக்கும் கடித மனுப்பப்பட்டது.

சின்னப்பா பிள்ளையவர்களும் குமாராகிய அழக சுந்தரமும் சமுசார சகிதமாக உடனேவந்து சேர்ந்தனர். இவர்கள் வந்த காலத்துப் பிள்ளையவர்கள் பேசும் சக்தியை முற்று மிழந்துவிட்டனர். ஆயினும் தமக்கு முன்னிருப்பவர்கள் யாரென்றும் அவர்கள் யாது கூறு இன்றனரென்றும் பூரணமாயறியக் கூடியவராக விருந்தனர். ஆகவே தமது சகோதாரும் குமாரரும் வந்து சேர்ந்தது அவருக்கு மிக்கசந்தோஷமே. தங்குமாரர் கிறிஸ்தவரானது பற்றிச் சிறிதுகாலம் அவரை வெறுத்தவராயினும், இச்சமயத்திள் அவர் அவ்வித வெறுப்பொன்றுங் காட்டாது, தமது குமாரர் கையிலிருந்து மருந்து பால் முதலியவற்றை வாங்கி உட்கொண்டு தமதன்பைக் காட்டினர். குமாரரும் தமது தந்தையார் இந்நோயினின்றும் பிழைப்பது மிகவுமரிதென்று தேர்ந்து, அவருக்குத் தாம் செய்யவேண்டியன யாவையும் செய்து முடித்துத் தமது கடமையைக் குறைவறச் செலுத்த வேண்டுமென்னும் நோக்கத்தோடு ஏறக்குறைய ஒரு

மாதமளவிறற்றங்கிச் சகல காரியங்களையும் நடப்பித்து வந்தார்.

எமது குடும்பங்களில் நெடுங்காலம் மிக்க அனு கூலத்தோடு வைத்தியஞ்செய்து பெருமதிப்படைந்த டாக்டர் வரதப்பநாயுடு அவர்களுடைய வைத்தியத்தி னால் இவரிடத்தில் யாதும் குணங்காணப்படாமையால் வேறு வைத்தியரைக்கொண்டு வைத்தியஞ் செய்வித்தல் நலமெனத் தோன்றியது. ஆகையால் டாக்டர் கிவ் வார்ட் (Dr. Giffard) அவர்கள் அழைப்பிக்கப்பட்ட னார். துரையவர்கள் வந்து பார்வையிட்டதன் மேல் மமது பிள்ளையவர்களுடைய சுவாசாசயங்கள் அதிக மாகத் தாக்குண்டமைபானும், இரைப்பை சீர்குலைந்து கெட்டுப் போயினமைபானும், பிள்ளையவர்கள் பிழைப் பது மிகவுமரிதென்று கூறிப்போந்தனர். வரதப்ப நாயுடு அவர்களும் அவ்வாறே கருதினர்.

அங்கிலேய வைத்தியம் யாதும் பயன்படாமை கண்டு, யூனனி வைத்தியஞ்செய்து பார்க்கலாமென்று கருதி, ஓர் பிரபல மகமதிய வைத்தியரை அழைப்பித்த னார். வரவர மருந்து சாப்பிடுவதும் பிள்ளையவர்கட்கு வெறுப்பாக விருந்தது. வேலுப்பிள்ளை யவர்களோடு சிறுவயது முதல் மிக்க சினேகம் பூண்டொழுகியவராக லின், அவரிடத்துப் பிள்ளையவர்களும் பிள்ளையவர்க ளிடத்து அவரும் மிக்க மதிப்புடையரென்பதை முன் னர்க் கூறியுள்ளோம். ஆகவே வேலுப்பிள்ளை யவர்கள் அவர் பக்கத்திலிருந்து அவருக்கு வேண்டிய வுதவி யாவும் புரிந்தனர்.

யூனானி வைத்தியத்தினுற் சிறிது குணம் காணப் பட்டாலும், பின்னர்தோய் வரவர அக்கரித்துக்கொண்டே வந்து ஈற்றில் மருந்தும் உட்செல்லுதல் கடினமாயிற்று. பிள்ளையவர்கள் அபாய நிலையைக் கேள்வியுற்ற சுற்றமித்தவர் பலதிசைகளினின்றும் வந்தீண்டினர். தாம் இந்நோயினு லீறந்துவிடுவது திண்ணமென்று பிள்ளையவர்களு முணர்ந்து, தமது கடைசி மனைவிபாலுதித்த இருகுழந்தைகளைக் குறித்து மிகவருந்தித் தமது சகோதாரிடத்து, அவ்விரு புதல்வரையு மொப்புவித்து ஏதோ சொல்லவுன்னியும் நாவெழாது அதனை எழுதித் தெரிவிக்கும் பொருட்டுக் காகிதம் கொண்டுவரும்படி கைச்சைகை காட்டினர். காகிதத்திலும் அதனை எழுதித் தெரிவிக்க அவரால் முடியவில்லை.

இன்றுமுதல் அவர் சுயவற்விலல்லாதவராகித் தம் முன் நிற்பவர்கள் யாரென்றும் யாது கூறுகின்றனரென்றும் நிதானித்தறியக் கூடாதவராயினர். டிசம்பர் மீ 26-உ அளவில் மகமதிய வைத்தியரும் பிள்ளையவர்கள் விரைவில் இறந்து விடுவரெனக் கூறினர். அடுத்த நான்கு தினங்களிலும் வேறு விசேட மாறுதல்களொன்றுங் காணப்படவில்லை. 31-ந் திங்கட்கிழமை சிறிது குணமிருப்பதாகத் தோன்றியது. சர்வகலாசாலையாரால் அவ்வருடத்துத் தமிழ்ப்பரீட்சா சங்கத்து அக்கிராசன பதியாக நியமிக்கப்பட்ட டிருந்தமைபானும், பி. ஏ. பரீட்சைக்குத் தமிழ்ப் பரீட்சகராக விருந்தமைபானும், அவ்வாண்டும் பரீட்சைக் காகிதங்கள் அநேகம் வந்து சேர்ந்தன. பிள்ளையவர்கள் நோயாளியாக வீருக்கின்றாரென்று சர்வகலாசாலையாருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்ட

பின் அப்பரீட்சைக் காகிதங்கள் யாவும் இதரபரீட்சகர் கட் கணுப்பப்பட்டன.

திங்கட்கிழமை இரவு மதுபடியும் பழையஸ்திகியை யடைந்து, அடுத்ததினமாகிய இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல்மாதம் முதற்றேதி செவ்வாய்க்கிழமை காலை ஒன்பதரைமணியளவில், வைசுந்த ஏகாதசியேனும் புண்ணியகாலத்தில், சுற்றமித்திரர்புடைசூழ, இருமருங்கி னும் தமது சகோதரர், குமாரர், பத்தினி முதலாயினோர் நின்று பரிதபிக்க, தேவார திருவாசகம் இடையறா தொலிக்க, இகவாழ்வையொருவிப் பரவாழ்வை மருவி னார்.

புதுநூற்றாண்டின் முதற்றினத்திற் றமிழணங்கு, தன் கிரீடத்தின்கண் ணிழைக்கப்பெற்ற விலையுயர்ந்த இரத்தினத்தை யிழந்து ஒளிமாழ்கினளென்பதைச் செவ் யுற்ற பண்டிதர், பாவலர், நாவலர், நண்பராதியோர் சென் னையின் நானாபக்கத்தினின்றும் வந்து ஆண்டுக்குமுடமி னார். அன்று பன்னிரண்டு மணியளவிற்கு பிள்ளையவர்கள் திருமேனி புண்ணிய தீர்த்தங்களினால் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட பின்னர், விபூதி உருத்திராக்கம் முத லிய சிவசின்னங்களாலும் பிறவற்றாலும் அலங்கரிக்கப் பெற்றது. சென்னையிலுள்ள சைவாசாரியார் ஒருவரால் சமய விசேட ஆந்திரேபட்டிகள் நடைபெற்றன. பிள்ளை யவர்கட்குச் செய்பவேண்டிய கிரியைகள் யாவும் அவர் சகோதரர் சி. வை. சின்னப்பாபிள்ளை யவர்களாற் செய்யப்பட்டன. பின்னர் புஷ்பத்தினாலேபற்றியதோர் அழகிய பூம்பல்லக்கின் மீதேற்றப்பட்டு எண்ணிலா நண்பர்கள் சூழ்ந்துவர, அருட்பாக்களை ஒதுவார் ஒதிக்

கொண்டு முன்னும் பின்னுஞ் செல்ல, வெண்சங்கு சேமக்கலம், தாரை முதலியன வெலிக்க, புரசபாக்கத்திலுள்ள மயானத்தின் கண்ணே கொண்டுபோய்த் தகிக்கப்பட்டது.

பிள்ளையவர்கள் உத்தரகிரியைகள் ஜனுவரி 18-ந் தேதி சுக்கிரவாரம் புரசை ஸ்ரீகங்காதேஸ்வரர்கோயிற் பூந்தோட்டத்து நடைபெற்றன. அன்றுமாலை 6-மணியளவில் சுபஸ்வீகரண சடங்கு புரசபாக்கம் விளைதீர்த் தான் முதலி தெருவிலுள்ள பிள்ளையவர்கள் வாசஸ்தலத்து நிறைவேறியது. இச்சடங்குகளும் பிள்ளையவர்கள் சகோதரர் சி. வை. சின்னப்பா பிள்ளை யவர்களாலே நடத்தப்பட்டன.

அச்சமயத்தும் பற்பல தமிழ் வித்துவான்கள் பிள்ளையவர்கள்மீது சரமகவிகள் பாடி அவர்மீது தமக்குள்ள அன்பையும் பெருமதிப்பையும் விளக்கிக்காட்டினர். அவையனைத்தும் அனுபந்தத்தின்கண் காண்டகும். அவற்றுட் சில அன்றைய தினத்தில் சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதர் பிரமஸ்ரீ வி. கோ. சூரியநாராயணசாஸ்திரி அவர்களாலும் யாழ்ப்பாணம் மேலைப்புலோலி வித்துவான் மாயாவாத தும்ச கோளரி நா. கதிரைவேற் பிள்ளை அவர்களாலும் விரித்துப் பிரசங்கிக்கப்பட்டன.

சாஸ்திரிகள் தாமிபற்றிய சரமகவிக்குக் கையறு நிலை பெனப்பெயர் தந்து பாக்க உபந்நியாசித்தனர். கதிரைவேற் பிள்ளையவர்கள், கையறு நிலையெனக் கூறுதல் தகாதென மறுத்ததுமன்றி, அங்ஙனம் நமது சாஸ்திரியவர்கள் கையறு நிலையென்று கூறியது “கழிந்

தோர்தேளத் தமிழ்படருநீஇ—யொழிந்தோர் புலம்பிய
கையறு நிலையும்” என்று ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தோல்
காப்பியனார் அருளியவிதிக்கும், அதற்கு உச்சிமேற் புல
வர்கொளும் நச்சினூர்க்கினியர் நிலைநாட்டிய உரைக்கும்
மாறாபிற்பென்றும், ஈண்டுத் தாபதநிலையே சாற்றலாந்
தகைத்தென்றும், கணவனிறந்து மனைவி கைம்மையாய
வழியும் கையறுநிலை கூறலாமெனில், ஆசிரியர் தொல்
காப்பியனார் தாபதநிலை தபுதாரநிலை கூறிய போகாரென்
றும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலைக்காரர் கூறியது நவீ
னமாய்த் தொல்காப்பியத்திற்கு முரணமென்றும் மறுத்
தனர்.

பிள்ளையவர்கள் தாமிரப்பதற்குச் சிறிது காலத்
திற்கு முன்னர் தமக்கு மாணம் சமீபித்த தென்
றுணர்ந்து ஆஸ்தி விஷயமாகத் தமது குடும்பத்து யா
தொரு விவகாரமும் நேரிடாவண்ணம் ஓர் மாணசாதன
மியற்றி அச்சாதனத்திற் கண்டவற்றை நிறைவேற்றும்
பொருட்டு ம-ந-ந-பூநீ, சி. வேலுப் பிள்ளை அவர்கள்
ம-ந-ந-பூநீ, ப. ஐயாசாமி முதலியார் அவர்கள்
ம-ந-ந-பூநீ எஸ். தியாகராஜ ஐயர் அவர்கள் என்னும்
மூவரைக் காரியகாரராகவு் மேற்படுத்தி யிருந்தனர்.
யாதுகாரணம் பற்றியோ பின்னர்கூறிய விருவரும்
அவராற் குறிப்பிக்கப்பட்ட கடமைகளை நிறைவேற்ற
வுடன்படாது மறுத்து விட்டனர். ஆகவே பிள்ளையவர்
கள் ஆருயிர் நண்பராகிய வேலுப்பிள்ளை யவர்கள்மீது
அக்கடமைகள் யாவும் பொறுத்தன.

தமது முதுவயதில் பல்வேறு கடமைகள் மத்தியில்
இத்தகைய வொழுங்கினமானவோர் மாண சாதனத்

தையெடுத்து நிறைவேற்றும் பெருங்கடமையை எம் வேலுப்பிள்ளையவர்கள் வகித்தது, பிள்ளையவர்களிடத்து அவருக்குள்ள பேரன்பை விளக்குகின்றது. ஒழுக்கம் நேர்மை சத்தியம் ஆதியாஞ் சிறந்த குணங்கள் வாய்ந்த விவர் அவையனைத்தையுஞ் சிறப்புற நடத்தினரென்ப தற் கெட்டுணையேனுஞ் சந்தேகமில்லை.

பிள்ளையவர்களியற்றிய சாதனத்தில் அவர் சில நிபந்தனைகளேற்படுத்தித் தமது கடைசித்தாரத்து மனைவியின்பாலுதித்த இருபுத்திரரும் அந்நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றுவரேற் றமது ஆஸ்திமுழுவதும் அவர்கள் பக்குவசாலிகளாகுங் காலத்து அவர்களிடத்து ஒப்புவிக்கப்படவேண்டியதென்றும், அன்றேற் செந்தமிழ்ப் பரிபாலனத்தின் பொருட்டு இலங்கா தீவின்கண் ஓர் கலாசாலை நாட்டும் வண்ணம் இராசாங்கத்தாரிடத்து ஒப்புவிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், தமது ஏட்டுப்பிரதி, கைப்பிரதி முதலியன திருவாலங்காட்டிலுள்ள செந்தமிழ்ப் பரிபாலன மடத்திற்கு அனுப்புவிக்கப்படல் வேண்டுமென்றும், தாம் பூசித்துவந்த சிவலிங்கமும் அணிந்த உருத்திராக்கமாலையும் தமது ஆசாரியரையடையவேண்டியன வென்றுங் குறிப்பித்திருக்கின்றனர். தமது குமாரர் சி. தா. அழகசுந்தரம் என்பார் கல்விகற்றுத் தக்க வுத்தியோகத் தமர்ந்நிருப்பதால் அவருக்குத் தமதாஸ்தியில் யாதும் பாகமில்லை யென்றுங் கூறியிருக்கின்றனர்.

18. முடிப்புரை.

தமிழ்நாட்டின்கண் தமிழ்ச் சுடர்விரித்து, நிலை பெற்று அநேக வருடங்களாக மிக்க பிரகாசந்தந்து நின்று நிலவிய தாமோதரம்பிள்ளை யென்னும் ஞான சூரியன் இந்நூற்றாண்டின் துவக்கத்தோடு தன்னொளி சூன் றி மறைந்தது. இதுபோன்ற சூரியர் இன்னும் சிலருளரேனும் இதுபோல் பூரண வொளிதந்து நின்ற பிறிதொன்றிலது.

பிள்ளையவர்கள், ஈழநாட்டின்கண்ணுள்ள யாழ்ப்பாணத்தையே ஜனன தேசமாக வுடையவராயினும், தமது வாணாட்களின் விசேட பாகத்தைத் தென்னிந்தியாவிலே கழித்துத் தமிழை வளர்க்கும் பொருட்டு இடைவிடாது கஷ்டப்பட்டவோர் பெரும்பாஷாபிமானி. பொது ஜன நலங்கருதி யுழைப்பவ ரெவரும் பெருமதிப்புக்கும் கணிப்புக்கும் அருகராவர். பிள்ளையவர்களைக் குறித்து உய்த்து நோக்குமிடத்து ‘இவர் நம்மதிப்புக்கு எவ்வாறருகராயினர்’ என்னும் வினா, எம்முளத் தெழுகின்றது. நம்மில் ஒவ்வொருவரும் இவ்வுலகின்கண் பிறக்கும்பொழுது பொதுஜன தன்மைக்காக நாம் இங்கு செய்து நிறைவேற்ற வேண்டிய ஒவ்வொருவேலை கடவுளால் நமக்கு அருளிச்செய்யப்படுகிறது. அவ்வேலை இன்னதென்று தேர்ந்து அதைச் செய்து முடிப்பவரே பொதுஜன மதிப்புக் கருகராவர்.

பிள்ளையவர்கள் தமிழை வளர்த்துச் சிறப்பித்தலே தமது வேலையெனக்கொண்டு தம்வாணாள் முழுவதையும் அதற்கென்றே செலவிட்டு வந்தவர். அதன்பொருட்டு அவர்பட்ட கஷ்டமோ உரைப்பின் விரியும். பதிப்பித்த

அரிய பண்டைத் தமிழ்நூல்கள் இன்னின்னவை யென்பதும் அவற்றின் வரலாறும் இச்சரித்திரத்தின்கண் ஆங்காங்கு போதிய வளவாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் நோர்ந்த பண கஷ்டமோ மிக்க அதிகம். இவை பனைத்திலும் மேலாக அவருடைய தேக செளக்கியமும் இவ்வேலையினால் அதிகமாகத் தாக்குண்டு, ஈற்றில் அவர் மரணத்துக்கும் அதுவே காரணமாயது. உத்திபோகத்தை விட்டு உபகாரச் சம்பளம் பெற்றினைப்பாறிய பின்னர், பிள்ளையவர்கள் இவ்வாறு கடினவேலை செய்யாது தம் வேலைகளை மட்டுப்படுத்தி யிருப்பரேல், இன்னுஞ் சிலகாலம் உயிரோடிருந்திருப்பரென்பது நிண்ணம். ஆகவே தமிழ்ப்பாஷையை உய்விக்கும் வண்ணம் தமது பிராணனையும் அவர் கொடுத்தனரென்று கூறுவது மிகையாகாது. இவ்வாறு பாடுபட்டவர் மிகச்சிலரே யாதலின், பிள்ளையவர்களும் தமிழுலகினர் பெருங்கண்ணியத்துக் குறிப்பாகின்றனர்.

தமிழ் வித்துவானென்னும் நிலையில் அவரை நோக்குமிடத்து, அவர் நிறமையை யெடுத்துக் கூறுவது அனாவசியம். வித்துவான், பண்டிதர், நாவலர், புலவர் முதலிய பட்டங்களைத் தாமே சூட்டிக்கொள்ளும் சில போலிப் புலவர் போலாகாது, தமக்கு என்றுமுள்ள தாமோதரம் பிள்ளை என்னும் பெயர் மாத்திரையானே நின்றனர். இத்தகைய விசேடகுணம் தற்காலப் பயிற்சி பெற்ற இன்னுஞ் சில மகான்களிடத்தும் காணக்கிடக்கின்றது.

பிள்ளையவர்கள் தமிழறிவும், அதைப் பண்படுத்துமாறு அவரிடத்தகைமந்த ஆங்கிலேய அலறிவும் தமிழ்

தூலாராய்ச்சித் திறனும், பண்டை தூற்பயிற்சியுமாகிய வளைத்தையும் போதியவாறு ஆங்காங்கு எடுத்துக் கூறியுள்ளோம். இவ்விஷயங்க ளனைத்தையு மொருங்கே திரட்டி யாராயுமிடத்து, பிள்ளையவர்கள் போன்ற வித்துவான்கள் மிகச் சிலரென்றே கூறுவாம். செந்தமிழை வசன நடையாக எழுதுவதினும் பிள்ளையவர்கள் விசேட சக்தியுடையதாக விருந்தாரென்பது இவர் பதிப்பித்த தூல்களின்கண்ணுள்ள பதிப்புரையானும், அவர் கத்திய ரூபமாக வெழுதிய சூளாமணியானும் எவருக்கும் புலப்படும். வசன சூளாமணியின் நடையழகும், பொருட் பொலிவும், உபமான உபமேயச் சிறப்பும், முதலான கண்ணுள்ள செய்யுட்களின் தொகுப்பும், படிப்போ ரெவர்க்கும் வியப்பைத்தரும். அவர் பதிப்பித்த தூல்களின் பதிப்புரைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் இரத்தின மணியாகவே கொள்ளும் பான்மையன. இத்தகைய சிறந்தவித்துவான் தாமே யாதும் முதலுலியற்றித் தமிழ்ப் பாஷையை உய்விக்காததற்குக் காரணம் யாதோவெனச் சிலர் வினாவுவர். தமிழில் அநேக சிறந்த தூல்களிருக்கின்றன வென்றும் அவற்றைப் புதுப்பிப்பதும் இறவாது தடுப்பதுமே தமது கடமையென்றும் பிள்ளையவர்கள் கொண்டனர்.

அடைந்து போன ஸ்ரீலக்ஷ்மி. ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் கருத்தும் அதுவே. தாம் எவ்வாறு முயன்றும் பண்டைக்காலத்து வித்துவசிரோமணிகளையொப்ப, தூல்களியற்றுதல் இயலாதென்பதும் அவர்கட்குத் தெரியும். ஆகவே, பண்டை தூலாசிரியர்கள் இயற்றியுள்ள தூல்களைப் பரிசோதித்து அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த

துவதே போதியதென மதித்துத் தாமே யாதும் பெருநூல் செய்திலர். ஆயினும் கட்டளைக் கலித்துறை என்னு மிலக்கண நூலையும், சைவ மகத்துவம் என்னும் சைவ நூலையும், ஆறாம் வாசக புத்தகம், ஏழாம் வாசக புத்தகம், நட்சத்திரமாலே, ஆகியாகமகீர்த்தனம் முதலிய வேறு சில சிறு நூல்களையும் செய்துள்ளார். இத்தகைய மேன்மையான வேலைகளை நிறைவேற்றினமை காரணமாக அவர்க்குப் பெரும் புகழுண்டாயிற்று.

இவர் இறந்தபோது ஞான போதினிப் பத்திராதிபர், தமது நான்காம் ஸம்புடம் ஆறாவது புத்தகத்து 203-ஆவது பக்கத்தில், தமிழலகம் என்று மகுடமிட்டு, சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதர் பிரமநீ வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரிகள் பிள்ளையவர்களைக் குறித்து எழுதிய சரித்திரச் சுருக்கத்தைப் பதிப்பித்துக் கண்ணியப் படுத்தினதுமன்றிப் பிள்ளையவர்கள் படமொன்றுஞ் சேர்த்து அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். பிள்ளையவர்களிடத்து ஏனைய புலவர் கொண்ட மதிப்பைக் கூறுமிடத்து ஞானபோதினி, “பற்பல நாட்டுத் தமிழ்ப் பண்டிதர்களும் இவரைச் சலஞ்சலத்தைச் சூழும் வலம்புரியெனச் சூழ்வராயினர்” என்று கூறுகின்றது. வித்துவ சிரோமணியெனும் பெருஞ்சிறப்போடு பிள்ளையவர்களிடத் திலங்கிய வெழுக்கங்கள் பலவுள. இவ்விஷயமாகவும் ஞான போதினி பின்வருமாறு கூறுகின்றது:—

“இவரால் (பிள்ளையவர்களால்) ஆதரிக்கப்பட்டோரும் இவர்க்கு நண்பராய் நண்ணினோரும் பலதிறத்தினர். தென்னாடுவரும் இவரை யறியாதார் எவரு

மில்லை. இவர் உண்மை தோன்ற வாதஞ்செய்வுழித் தமது நண்பர்களுக்காகச் சார்ந்துபேசியும், பிறருக்காக விலகிப்பேசியும் ஒழுகுது மியல்புடைய சில போலிமாக் கள் போலாது, எப்பொழுதும் நடுவு நிலமை குன்றாத வாறு நடந்துவந்த நற்றமிழாளர். தவறுநர் நண்பரே யாயினும் நொதுமலரேயாயினும் அவரை நல்லறியூட் டித் தெருட்டுவார் இவர்.

நம்பிள்ளையவர்களும் திவரன்பஹதூர் - வி. கிருஷ்ண மாசாரியாவர்களும் நண்பர்களேயாயினும் மாறுபட்ட இடங்கள் பலவுள. இன்னும் இவர் தற்காலத்துப் பிறர் வன்மைகண்டு அழுக்காறடையும் புன்மக்கள் போலாது, பிறாது பேராற்றல் கண்டுழியெல்லாம் அன்றொரை வியந் தும், ஆதரித்தும், பரிசிலளித்தும், போற்றியும் கொண் டாடியும் ஒழுகிவந்தனர். அந்தோ! இத்தகைய அன்பு டையண்ணலை இழந்த தமிழ்வாணர் பெரிதும் கறவை யிற் பிரிந்த கன்மெனக் கையற்று அயர்வார்கள் என்ப தொருதலை”.

பரீட்சிக்கும் திறமைக்குறித்தும் ஞானபோதினி பின்வருமாறு கூறுகின்றது. “சென்னைச் சர்கலாசாலை யில் தமிழ்ப் பரீட்சைக் கர்த்தர்களா யிருந்த கனவான்க ளெவரும் இவரது கல்விக்கு ஈடாவாரல்லர். இவர் பரீட்சை வினாக்களெல்லாம் மாணாக்கரது நுட்ப மதி யினைப்புலப்படுத்துவனவாம். மாணாக்கர் இயல்பறிந்தும், வகுப்பின் தாமறிந்தும், குறித்த காலவளவறிந்தும், வினாப்பத்திரிகை கொடுக்கும் பரீட்சாதிகாரியை இழந்த தமிழ் மாணாக்கரின் துரதிர்ஷ்டத்தை யென்னென் போம்!”

இத்தகைய விசேட விலக்கணங்களை மையப்பெற்ற பிள்ளையவர்களிடத்துக் குறைகளுஞ் சிலவுள். இப்பூவுலகின்கண் யாதுங் குறையிலாது சிலவுநர் யாவர்?. விசேடவொழுக்க முடையோரிடத்துறாஉம் சிறு குறைவுகள் குறைவாக மதிக்கப்பெறாவாபினும் அவற்றையு மெடுத்துக் கூறுதல் அவசியமாகின்றது. எம் பிள்ளையவர்கள் மிக்க கடின சிந்தையுடையவரன்று. யாவரேனும் தமக்குத் தீங்கிழைப்பின் அதை அன்றே மறக்கும் சுபாவ முடையவர். தமது குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒவ்வொருவரிடத்தும் மிக்க அன்புடையர். தம் உறவினருள் அநேகரைத் தக்க பதவியை யடையுமாறு செய்தவரும் அவரே. தமது சொந்தக் குழந்தைகளுக்கும் பிறர் குழந்தைக்கும் யாதொரு விதமான வித்தியாசங் காட்டி நடக்கும் இயல்புடையரல்லர்.

இத்தகைய சிறப்புடைய பிள்ளையவர்கள், தமது மாணசாதனத்தின்கண் செய்துள்ள இரண்டொரு குறைகளை மாத்திரம் இங்கு எடுத்துக்கூறுது இச்சரிதத்தை, முடிப்பது சரியன்று. தமது சந்ததியின் பெயரைத் தாங்குவதற்குத் தமது சிரேஷ்ட குமாரன் சி. தா. அமிர் தலிங்கம்பிள்ளை யுதரக் கனியாயுதித்த புத்திரனொருவ னிருப்பவும், தாமியற்றிய மாண சாதனத்தில் அச்சிறுவனுக்குத் தமது ஆஸ்தியில் யாதொரு பாகமுங் காட்டாது விடுத்தது அவர்மாட்டுள்ள பிற்தோர் பெருங் களங்கமேயாம். பிள்ளையவர்கள் இதற்கு யாதுகாரணம் கற்பிக்க விருந்தனரோ வறியேம். அஃது யாதாயிருப்பினும் அச்சிறுவன் பிள்ளையவர்கட்கு யாதும் தீங்கு இழைத்திலனாகவே அவர் செய்கை மிகக்கொடிதென்றே வற்புறுத்துவாம்.

இனிப் பிள்ளையவர்க ளியற்றிய சாதனமும் நிறைவேற்ற முடியாததாகவே யிருந்தது. தமது முன்றாவது தார மனைவிபாலுதித்த சிறுவர் தக்க பருவத்தினராகி, இந்திய சர்வகலாசாலைகளில் ஏதேனுமொன்றில் பி. ஏ. பட்டம்பெற்று, விவாகஞ் செய்தபின்னர் தமது ஆஸ்தி அவர்களிடத்து ஒப்புவிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், இவைகளில் ஏதேனு மொன்றிற் றவறினால் அவர்கள் தமது ஆஸ்திக்கருகராகா ரென்றும், அவ்வாறு அவர்கள் தமது ஆஸ்தியை யடையாத காலத்து, அவ்வாஸ்தியைக் கொண்டு இலங்கா தீவின்கண் தமிழ்ப்பரிபாலனத்தின் பொருட்டு, ஓர் கலாசாலை ஸ்தாபிக்கப்படல் வேண்டுமென்றும், சிறந்த தமிழ் வித்துவானென்று பெயர்வகித்த அவர் தமது புத்தகங்கள் முதலியன ஏலத்தில் விற்கப்பட்டுத் தமது ஆஸ்தியோடு சேரவேண்டுமென்றும் குறிப்பித்ததின் சாதுரியம் என்னோவறியேம்.

இதுபோன்ற அநேக நவீன விஷயங்கள் அவரியற்றிய சாதனத்திற் பொதிந்து கிடக்கின்றன. தமது சிரேஷ்ட புத்திரர் குமாரரும் தமது பௌத்திரனுமாகிய சி. அ. தியாகராஜனையும் தமது இரண்டாவது புத்திரராகிய சி. தர அழகசுந்தரத்தையும் அவர்களுடைய நியாயமான சுதந்தரத்தினின்றும் நீக்கத்துணிந்த அவர் தமது ஆஸ்தியின் பெரும்பாகத்தைத் தக்ஷணமே தம்மால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு இப்போது இறக்குத்தசையை யடைந்திருக்கும் ஏழாலைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைக்கேனும், வேறு தரும விஷயங்களுக்கேனும் விட்டிருத்தல் கலமாயிருக்கும். இவர் வைத்திருந்த அரிய தமிழ் நூல்களையும் இதர புத்தகங்களின் தொகுதியை

யுங்கொண்டு ஒரு புத்தகசாலை ஏற்படுத்துமாறு ஏற்பாடு செய்திருப்பரேல் மிக்க பிரயோசனமாக விருக்கும்.

பிள்ளையவர்க ளியற்றிய சாதனத்தை நடுவு நிலைமை குன்றுது நோக்குழி அவர் அதன்கண் செய்தன யாவும் மிக்க தவறென்றே புலப்படும். ஆயினும் அவையனைத்தையும் யாம் குற்றமாக்கொள்ளேம். அவர் பொதுஜன நலங்கருகிச் செய்தனயாவும் அவரை இறந்தும் இறவாதவராக்குகின்றன. அவர் எவ்வித தொழில் புரிந்தாரோ அவ்வித தொழில் புரிவதற்கு இன்னும் வேண்டிய விட மிருக்கின்றது. பிள்ளையவர்கள் முன் னாதிரி இன்னும்சேகரை அவ்வாறு செய்ய ஏவுமென்று நம்புகின்றேம்.

தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம்

முற்றுப்பெற்றது.

சுபம்! சுபம்!!

அநுபந்தம்

— : 0 : —

யாழ்ப்பாணம், மகாவித்துவ சிரோமணி

ரூப் பக தூர்

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை பி-ஏ, பி-எல்,

அவர்கள்

இறந்தபொழுது

பற்பல வித்துவான்கள் சொல்லிய

சரமகவிகள்

இஃது

கும்பகோணம், இராஜாங்க கலாசாலைத்

தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதரும் பிள்ளையவர்களின் நண்பருமான

பிரமபுரீ டாக்டர், உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள்

சொல்லியது

வேண்பா

தொல்காப் பியமுதலாந் தொன்னூல்க னைப்பதிப்பித்

தொல்காப் புகழ்மேவி யுய்ந்தபணி—னல்காத

தாமோ தரச்செல்வன் சட்டகரீத் திட்டதுன்பை

யாமோ தரமியம்ப வே.

II

இவை

சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ்

தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்

பிரமபுரீ வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியா ரவர்கள்

சொல்லியன

கையறுநிலை

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

பொன்னவிருஞ் செய்யநறுந் தமிழுலகிற் புலவரெலாம்

புதுநூற் றுண்டு

துன்னியது கண்டுகொண்ட மகிழ்வனைத்துந் தொலைதா

துய்மை சான்று

[நந்

பன்னரிய நகர்நடுவட் பழுத்ததொரு பயன்மார்தான்

பறிப்புண் டாங்கே

தன்னிலையின் விழந்ததெனத் தாமோத ரக்குரிசல்

சாயந்தா னந்தோ.

1

புலமையெனு நீர்கிறைந்த ஆருனியின் கரையுடைந்து

போயிற் றென்னக்

கலைமதியங் காரிருனைக் கடியாது விசும்பினின்றுங்

காந்த தென்ன

விலகினிய விசையெழுப்பும் யாழினுறு நாம்பிடையி

னிற்ற தென்னச்

கிலையினி னுற்றதெனத் தாமோத ரக்குரிசில்

சென்ற னந்தோ.

2

செந்தமிழ்ப்பா வலர்களெனும் பயிர்வாடச் செறப்புமிசூ
 சென்னை யின்கண்
 விந்தைநலச் சாலைதன துறுப்பிழப்ப மாணாக்கர்
 மிகவு ருத்தச்
 சந்தமலைத் தமிழணங்குந் தலைகுனிய வீழமுநர்
 தான்க விழப்ப
 நந்துபுகழ்ந் தாமோத ரக்குரிசில் சிவலோக
 நண்ணி னானால்.

3

தரவு கொச்சுக்கி கலிப்பா.

காமோதி வண்டர் கடிமலர்த்தேன் கூட்டுதல்போ
 னாமோது செந்தமிழி னன்னால் பலதொகுத்த
 தாமோ தரம்பிள்ளை சால்பெடுத்துச் சாற்றவெவர்
 தாமோ தாமுடையார் தண்டமிழ்ச்செந் நாப்புலவீர்.

இவை

பிள்ளையவர்கள் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைச்
 சிரேட்டாசிரியரும், வித்துவ சிரோமணியுமான
 யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னாகம்

அ. குமாரசாயிப் புலவர் சொல்லியன

வெண்பா.

சார்வரியின் மார்கழியிற் சார்பதினெண் டேதிசெவ்
 சார்வுறுமுன் னேகா தசியாரல்—பேர்ப்ரவுந் [வாய்
 தாமோ தாநாம சாதுசன சங்கநிதி
 தாமோ தானடிசேர் நாள்.

1

கற்றோரு மித்திரருங் கல்விதற்க நல்லுதவி
 பெற்றோருஞ் சோகம் பெரிதடைந்தார்—கற்றோருண்
 மிக்குயர்தா மோதாவேண் மீளாத மேற்கதியிற்
 புக்கடைந்தா னென்றுரைத்த போழ்து.

2

சென்னைநகர் சென்று சிறந்தவதி காரதர
மன்னவனா யோங்கு மலைவிளக்காய்—மன்னியசீர்த்
தக்கோனைத் தாமோ தானையறி யாரறியார்
தக்கோ ரெலாமறிவார் தாம்.

3

மன்ன வருந்தேற மாணாக் கருந்தேறப்
பன்னு தமிழ்நூல் பலநாட்டிச்—சென்னைச்
சருவகலா சாலையினிற் ருமோ தரன்போன்
மருவுதமிழ் யார்வளர்ப்பார் மற்று.

4

தொல்காப் பியமெங்கே ஞ்ளா மணிமுதலாந்
தொல்காப் பியமெங்கே தொன்னூல்கள்—பல்குமோ
தாமோ தரவள்ளல் தந்திலனே லச்சினிடை
நாமோது மாறெங்கே நன்கு.

5

மன்னைக்காஞ்சி.

பாவலன்மன் னாங்கிலய பண்டிதன்மன் செந்தமிழ்க்குங்
காவலன்மன் யார்க்குமுப காரகன்மன்—பூவுலகோர்
மித்திரன்மன் வித்தகன்மன் வேதாந்த சித்தாந்த
தத்துவந்தேர் தாமோ தான்.

6

கட்டளைக் கலித்துறை.

பாடுங் கவியிற் பழந்தமிழ் நூற்பரி பாலனத்திற்
கூடும் வலியி லறிவிற் பொறையிற் குணநிறைவிற்
றேடும் புகழி லதிகார மேன்மையிற் சீரியர் யார்
நீடும் புவியினிற் ருமோ தாற்கு நிகர் சொலவே.

7

தேரும் புலவர் தருநூல் பார்து சிறந்திலங்கை
யூரும் பார்த்து சென்னை யரசினுக் குள்ளவெலாப்
பாரும் பார்த்துயர் தாமோ தானென்று பாடநின்ற
பேரும் புகழு மழிவதன் னாழி பெயரினுமே.

8

ஏட்டி லிருந்த வருந்தமிழ் நூல்க ளெனைப்பலவுந்
 தீட்டி வழுக்கனைத் தச்சினி லாக்குபு செந்தமிழ்சேர்
 நாட்டி லனித்துயர் தாமோ தரேந்திர னண்ணுபுகழ்
 பாட்டி லடங்குந் தகைத்தோ புலவர்கள் பாடுதற்கே 9

காராளர் மாமணி கற்றோர் சபையிற் ககனமணி
 பாராளு மன்னர் சிகாமணி சைவம் பதிந்தமணி
 பேராளர் கண்மணி யாழ்ப்பாண தேசம் பிறந்தமணி
 வாரா நெறிமணி தாமோ தாமணி வையகத்தே. 10

வேன்பா.

சுகத்துயர்ந்த தீதென்றே சாதித்துச் சைவ
 மகத்துவஞ்சொற் றீசன் மலர்த்தா—எகத்திருத்திப்
 பூசை புரிந்துநிதம் போற்றியதா மோதனைப்
 பாசதர னஞ்சாணே பார்த்து. 11

எத்தனையோ மித்திராந மில்லாநுந் தம்பியரும்
 புத்திராநுந் சோகம் புகுந்தரற்ற—முத்தியுற்றான்
 மன்னுஞ் சிறுவை வயிரவநா தன்புதல்வன்
 தன்னனைய தாமோ தான். 12

இவை.

பாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி

மாயாவாத தும்சகோளரி

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள்

சொல்லியன

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஆயிரத்தொன் பதுநூற்றென் றதற்குநிகர் சார்வரியிற்

பதினெட்டான

சேயினோடு மனலார்முற் றிதியர்ப்பதி னென்றாகச்

செறிந்த வீர்பத்

தாயுசுத மென்கலிக்கா லரைவீழ்த்தி யுயிர்க்கருள

வண்ணல் பாத

மேயினென்ற மோதரவே னென்னுதிங் கெமரங்காள்

விளம்ப லென்னே.

1

கேதாரங் கோணமொரு கதிரைநகர்த் தலமுன் றுங்

கெழுமி யீசன்

மாதார்முக் கணனிகரு மிலங்கைநாட் டொருசிறுப்பிட்

டிக்கண் வாழும்

போதாருங் குவளைசெறி புயக்களமர் குலப்பொருவி

நிலகம் போலத்

தாதாடு மணிமார்பன் வைரவநா தப்பெருமான்

றவந்து வந்தோய்.

2

அகத்தியன்றன் றமிழணங்குக் கணங்குய்ப்பா னெண்

கண்ணல் போலச்

[ஊபுலிங்

சகத்தியலு முருவெடுத்து வளர்ந்துமுத்துக் குமரென

சதூன் மாட்டு

[ஊஞ்

மகத்திலகுங் கதிராவேற் பிள்ளையெனு மாகிரியன்
மாட்டும் போற்றி
மகத்தியன்முத் தமிழுமரும் புத்தமுதா யாய்ந்தாய்ந்திங்
கண்டுங் கோவே. 3

ஆங்கிலத்தில் வித்தியா விநோதனெனும் பட்டமுன
முன்ன வண்டும்
பாங்குற்றா யாசாங்கக் கழகமதிற் பண்டிதனாய்த்
தமிழ்பா வித்தாய்
தாங்குபி எல்லெனும்பேர்ப் பட்டமதூற் தரித்துதூற்
தானாய் மிக்க
வேங்குபுதுக் கோட்டையினி லுயர்நீதித் துரையைச்
ரொன்றா சொல்ல. 4

அம்மானத் தொழில்களின்முன் சென்னைப்பிர தமகணி
கந்தோ ஶார்த்து [தர்
வெம்மானுங் ழோக விருக்குமதி பதியெனவு
மியன்றாய் பின்னர்த்
தம்மானச் சர்வகலா சாலையங்கி புந்தமிழ்க்குத்
தலையு மாகி
யெம்மானு மெவரானு மெண்ணுதற்கு மரியபல
வியல்செய் துற்றாய். 5

ஞானசம் பந்தமணி தனைப்போல நடுக்கவியிற்
றோன்றி மேன்மை
யானசைவ சமயமதை விளக்குமிரண் டொளிமான
வார்த்த தெய்வப்
பானுவா மாறுமுகப் பெருநாவொண் மணிக்கொருகண்
மணிப்பாங் குற்றா
யேனையோ ரறிவாரோ நிற்பெருமைக் கிலக்குண்டோ
வென்னுன் சொல்கோ. 6

செந்தமிழி னகப்பொருளுந் திருத்தணிகைப் புராண
 தெளிவி ளக்க [மதுர்
 வந்தமிழி னியனூலு மெவர்க்குமுனற் கரியதொல்காப்
 பியத்தி னேந்தும்
 வந்தஞ ளாமணியுங் கவித்தொகையுஞ் சோழியமும்
 வாய்க்க நாடித்
 தந்தபெருங் குணக்குன்றே தமிழ்க்கடலே நினக்குலகு
 தருமா றென்னே. 7

கலிவீருத்தம்.

சூளாமணி வசனத்தொடு தொல்சைவ மகத்வ
 போளாமணிச் சூறாவளி புகையும்மறுப் போகி
 நாளாமணி நட்சத்திர மாலைசுடர்க் கொளுவை
 மாளாக்கலித் துறையாகிய தருமோகாவள்ளால். 8

வஞ்சித்துறை.

கனவர்த் தமென்றமிழ்த்—தினவர்த் தமானியை
 முனம்வைத் துளுற்றிய—மனவித் தகத்தனே. 9

அறுசீர்க்கழி நேடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஆந்திரமும் வடமொழியு மாங்கிலமு
 மினியதமி முதுவுஞ் சேர்நான்
 காந்திரத்தா மோதரத்தெ மணியிறுவ்
 பகதரெனு மரும்பட்டத்தை
 யேந்தரசர் பொன்போல வளித்திட்டா
 ராதினத் தியன்முற் றேசி
 காந்தரத்தர் விபூதிமணி பொறிவிருப்பி
 னனித்திட்டா ரறிந்தே யின்று. 10

மேலுலகர் நினைவிரும்பி யழைத்திட்டா
 ரவரிவரென் றுணரோம் வேதத்
 தோல்குளரு மார்கழிநீர்த் தினத்தேழை
 யொன்றோகிற் திகையொன் றிட்ட

காலத்தாற் குறச்சிறுமிக் கள்வனோ

வேகததிக் கயனோ செவ்வாய்

நீலியோ விவைகலந்த தினத்தாலங்

கவர்ப்பேறே நிகழ்த்தாய் நீயே.

11

உலகமெலாந் திருவிழந்த தமிழணங்கு

வாணிழந்தா னுற்ற சைவக்

குலமகடன் னணியணியைக் கொணைவிட்டா

ளிலங்கைமங்கை குருடாய் நின்றான்

புலவரெனு மணிகண்டு நாயகத்தைப்

போக்கிட்டார் புண்ணி யாபா

வலனொருசின் னப்பவேண் முதலர்துணை

யிழந்தார்நின் மறைவா னச்சோ.

12

பாடையே ற்நுமேடு கைவிடே

லெனுமொழியைப் பரித்தே யென்ற

னோடையா வகப்பாட்டை யாயுபுநின்

றகப்பொருளி னுண்மை நாடித்

தேடவோ போந்திட்டா யுணர்ந்தெவருந்

தியங்கவோ தெரியே மந்த

வீடையோ வடைந்தைதா மோதரநா

வலவிதியோ விதியோ விள்ளாய்.

13

முத்தமிழின் வல்லமைக்கோ வெண்டிசையு

மிசையிசைக்கோ முதுநின் னுன்முன்

வைத்ததற்கோ வுறுதிக்கோ சித்தாந்த வளர்ப்புக்கோ

வொழுக்கம் வாய்மை

பத்திக்கோ வவையஞ்சாப் பெருமைக்கோ

வாசால வுபகா ரக்கோ

வெத்துக்கோ யாமுள்வைத்திங் கேங்குவந்தா

மோதரத் தெமேறே யேறே.

14

ஷை பிள்ளை அவர்கள் சகோதாரும், மாணாக்கரும் ஆகிய

சி. வை. சின்னப்பாபிள்ளை அவர்கள்

சொல்லியன

நேரிசை வேண்பா.

தாதுதிருங் கொன்றையான் றன்னடிமைக் கோர்க்கரிநா
மோதுபல நற்குணங்க ஞற்றகலன்—சூதொடவ
தந்திரங்க டானறியாத் தாமோதரன்மேல
ரத்தனுல கத்தேறி னான்.

நாற்பத்தெண்கீர்க் கழநெடிலடி யரசிரிய விருத்தம்.

பொன்னிலங் காபுரியி னன்னலஞ் செறிபல
பொலன்பெறு நிலங்கடம்முட்
புகலுநல் வளமெலாந் திகழியாழ்ப் பாணமாம்
பொழிறனக் கெழிலதாகிப்
பொங்குசெல் வம்விளைவு தங்கின்ப மேமமும்
புன்பிணியி னின்மையைந்தும்
பூவசிய ரேர்மிசூதி கோவசிய ராநிரா
புரந்திடல் பரந்துகாணும்
புத்தூர் சிறுப்பிட்டி யுய்த்தவன் மாப்பாண
புதிதனருள் வேலாயுதன்
புதல்வனம் பலவாண னிதயமகிழ் மதலையாய்ப்
போற்றவரு முத்ததம்பி
புத்திரன் குருநாதன் பெற்றவயி ரவநாத
போதனெழு காதலர்க்குட்
புந்திபொறை யத்தண்மை சிந்தா விருந்தோம்பல்
போற்றியற மாற்று முதல்வன்.

சோன்னலஞ் சேரினிமை மன்னுசெந் தமிழொடு
சுகம்பல வகங்களிப்பத்

துய்த்திடுந் தனியாங் கிலக்கையுங் கசடறத்
துயவரி னுய்தல் செய்தே

சொல்லுசட் சாத்திரம் வல்லவெண் ணெண்கலைச்
சுவைபருகி யவைமதிப்பத்

துக்கிமற் றென்றுமெதிர் தாக்கிடா தறைதருஞ்
சொல்வன்மை மல்குபுலவன்

தொன்னிலம் பேரின்பு தன்னிலுற ருன்தண்டு
சோகமுறு மாகவிகளைத்

துய்யபுத் தழுதமென வையத்தி னுட்டியுந்
துங்கமுச் சங்கமருவித்

தொண்டுபெற் றுள்ளபல வண்டமிழி னூல்களின்
றுஞ்சுநிலை யஞ்சியரியுண்

டுளைகளுட னெழுதுபிழை களைக்க யுலகிற்
றுலக்கிய கலைக்கியானன்

சென்னைபம் பேர்நகரி தன்னரச தானித்
திருக்கலா சாலையின்கண்

செந்தமிழ்ப் போதனையி லெந்தமா ணவரையுந்
தேற்றுதற் கேற்றவாசான்

செய்யவா சாட்சியோர்க் கையமற வேவரவு
செலவுக் கணக்குகளொளஞ்

செப்பமுட னரசின ருவப்பத் தெளித்திடுந்
திறவினர்கள் விறலகிபதி

சீர்த்திபெறு தொண்டைமா னேத்துமொரு நீதவான்
றியபழி பாவமஞ்சித்

தேடுபொருள் பாத்தைந்து கூறுபட வில்வாழ்க்கை
 செய்தெட்டு மொய்மகாரைச்
 சிந்தைகளி கூவே தந்தவ னிவன்பிதாச்
 செய்ததவ மென்கொல்லெனாத்
 தேசமதி நேசமொடு பேசுமொரு மாசிலாத்
 தேவர்புகழ் தாமோதரன்
 கன்னவஞ் சோலைகளி லன்னமென் பெடைகடங்
 கருவிடும் புரசையம்பாக்
 கத்திலோ ரையா யிரத்திரண் டாங்கலிக்
 கழறுசார் வரிமுன்பனிக்
 கார்முகம் பதினெட்டி லரால்வா ரத்திலே
 காதசியி னுவிதன்சேர்
 காலேதனி லேபம்பை யாலவட் டம்பேரி
 காலவுற் சவகோலராய்க்
 கண்டமெல் லாந்துதிவை குண்டநா தன்றனெடு
 கங்காத ரெசுபரனுங்
 கனகமுட னெளிர்மணிக ளணிவிமா னங்கன்மிசை
 காட்சிதந் தாட்சிகொள்ளக்
 கருதரிய சித்தார்த நிபமமெய்க் கண்டுபொய்க்
 காசினியி னுசையொருவிக்
 கர்த்தன்பரி சுத்தனொரு முத்தனெனு நித்தியன்
 காய்கயிலை மேயினனரோ

2

கட்டளைக்கலித்துறை.

சார்வரி யாண்டு தனுவறு மூன்றழ றங்களக்கர்
 பூர்வபக் கத்துற்ற வேகா தசிகிதி பூதவுடல்
 சோர்வுற மற்றுப் புகழுட லோங்கித் துலங்கியசீர்த்
 தார்மலி மார்பினன் றுமோ தான்பதி சார்தினமே. 3

கற்றூர்க் கிலிமையுஞ் சைவர்க்கு மாண்புங் கருது
[செல்வ
மற்றூர்க் குதவியுங் கல்விகற் போருக் கரும்பொருளு
முற்றூர்க்குக் கீர்த்தியு நாட்டார்க் குறுதியுடனறியும்
பற்றாருக் கச்சமுந் தாமோ தானின் பறந்தனவே. 4

எழுதீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்.

திருவெரடு வாணி யொருமித்து வாழுஞ்
சிறுப்பிட்டி தன்னில் வேளாளர்
மரபினி லுதித்த வயிரவ நாதன்
மகாரசின்னத் தம்பியா மயனுந்
தருமனே ஈப்புக் குட்டியோ டினைய
தம்பிசின் னக்குட்டி சிற்பத்
தரியசின் னப்பொடு நல்லதம்பி யாமறு
கனுட் டரும் போற்றி. 5

உரிமையின் வணங்கு பதத்தின னாகி
யோதுபோன் பொடு நாணைப்
பூவுகண் ணோட்டம் வாய்மையா மைந்துண்
பொறுத்தசால் பாகிபெஞ் ஞான்றும்
பெரிமித மினிமை யரியநல் லொழுக்கப்
பெற்றிக னுற்றவன் ராமோ
தானெனு மொருபேர்ப் பண்டித னுலகிற்
ரானளி யுடன்பிறந் திலனேல். 6

நீப்பரு நீதிநெறி விளக் கத்தை
நேர்சைவ மகத்துவத் தொடுதொல்
காப்பியந் தன்னை வீரசோழியத்தைக்
கலித்தொகை யுடன் திருத்தணிகை

மாப்புரா ணத்தை யிலக்கண விளக்க
 மான்மியத் தொடு சூளாமணியை
 காப்பயி லிறைய ஓகப் பொருளை
 நானிலங் காண்பதின் கெவனே.

7

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பாலுதவக் குறுமுனிபா லுதித்தபேதை பாண்டியர்
 பலகையிலே வளர்ந்து மங்கைப் [பொற்
 பருவமுற் ற வடமொழியை மணந்துமுன்று பண்புறு
 புதல்வியரைப் பயந்து வாழ்ந்தே [சீர்ப்
 வானிறந்து சேழிந்து மாயுங் காலை மருந்துட்டி
 யுயிர்நிலைக்க வைத்த தாமோ
 தாமருந்தே நீயுமுயிர் தணந்தா யந்தோ தமிழ்புரிந்த
 தவக்குறைவு தான்கொன் மாதோ

8

சோதரிரங்கல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தந்தையெமை யிளவயதிற் றணந்திடநீ
 யன்றுமுதற் றந்தை யாகி
 வந்தபல விடாகற்றி வாழ்வெமக்கிண்
 டளித்துவந்து வந்தா யுன்றன்
 சிந்தைமிக நொந்திடயாஞ் செய்தபிழை
 பலவெனினும் சிந்தி யாது
 முந்தையினு மருள்சூர்ந்த முன்னவனே
 யினியென் றுன் முகங்காண் போமே.

9

சீதானுஞ் சங்கானுந் தேவியரோ
 டென்வாயிற் றெருவெய் தித்தா
 மோதரனே பெனவழைத்த மொழியொன்றே
 யுன்காதின் முழங்கிற் றல்லாற்
 சோதரனும் புத்திரனும் பத்தினியும் பாலரொடு
 துயரின் முழ்கி
 யாதரவிங்கா ரொமக்கென் றாற்றுமொலி
 கேட்டிலையெம் மண்ண லேயோ.

சை. பிள்ளையவர்கள் குமாரர்

சி. தா. அழகசுந்தரம் பிள்ளை

சொல்லியன.

கோச்சகக் கலிப்பா.

தாயில்லா நென்றென்னைத் தாரணியோர் செப்பிடினும்
நேய உடன்பிறப்பில் நீசனெனப் பேசிடினும்
பேயேனுக் குண்டோர் பிதாவென்று நானிருந்தேன்
நீயோ எனையிந்த நீணிலத்தில் விட்டகன்றாய். 1

என்றினிமே லுன்றன் எழிலார் முகங்காண்பேன்
என்றினிமே லுன்றன் இனிய குரல் கேட்பேன்
என்றினிமேல் நீதான் எழுதுநிரு பம்பெறுவேன்
என்றினிமேல் இவ்வுலகில் எந்தாய் எனவிளிப்பேன். 2

சென்னைக்குச் சென்றாற் சினேகர்பல ரைக்காண்பே
னென்னைப் படிப்பித்த என்குரவ ரைப்பார்ப்பேன்
உன்னை யினியிவ் வுடலோடு யான்காணேன்
என்னே இதுவென் னிறைவ னருளாமால். 3

என்னன் புடைய எந்தாய் எங்குற்றாய் நின்கேஷமம்
என்னை அதையறிவி என்றனக்கே இங்குள்ளேம்
அன்னை யணியான் அருட்கடலால் நன்குற்றேம்
என்னச் சிலசொல் எழுதுவன்பா லுன்றனக்கே. 4

ஆனந்தங் கொண்டேன் அரதனம் பெற்றாள் மனிபென்-
 றானந்தத் தோடே யனுப்பினநின் கைக்கடிதம்
 போன வருடமிந்நாள் புந்திருளி ரப்பெற்றோம்
 போன விடத்திருந்து போடாயோ ஓர்கடிதம். 5.

மன்னுங் கமலமென வைப்பா யொரு பெயரே
 உன்னுடைய பிள்ளைக்கென் றோர்கடிதம் நீவரைந்தாய்
 மன்னுங் கமலமவள் வாய்திறந்து தாதாவென்
 றுன்னையழைக் கின்றாள் ஒளித்தெங்கே சென்றாய்நீ. 6.

பிள்ளைகடாந் தேடப் பெரியார் ஒளித்தாடல்
 உள்ளதுநம் காட்டில் ஒருவரில்லை யீ தறியார்
 பிள்ளைமுடி யாது பெரியாய் வருகவென்றிற்
 பிள்ளைக்கு முன்னிற்றல் பெற்றியன்றோ நீபகராய். 7

அத்தனடி கண்டடியேன் யானுய்யுமுன்னர்
 எத்தனையோ பாதகங்கள் நித்த மியற்றிவந்தேன்
 அத்தனையும் நீ பொறுத்தாய் ஐயா அவனியுள்ளார்
 எத்தனைதான் சொன்னாலென் என்னன்புனக்குண்டே. 8

வேண்பா.

தொள்ளாயிரத்தொன்று தோன்றுமுதனால் செவ்வாய்
 விள்ளுபகல் ஒன்பதரை மேவினபின்-தெள்ளு
 தமிழ் மணக்கும் வாயான் சீர்த்தாமோத நோந்தான்
 எமை மறந்து தஞ்சினான் என்.

—

W

4